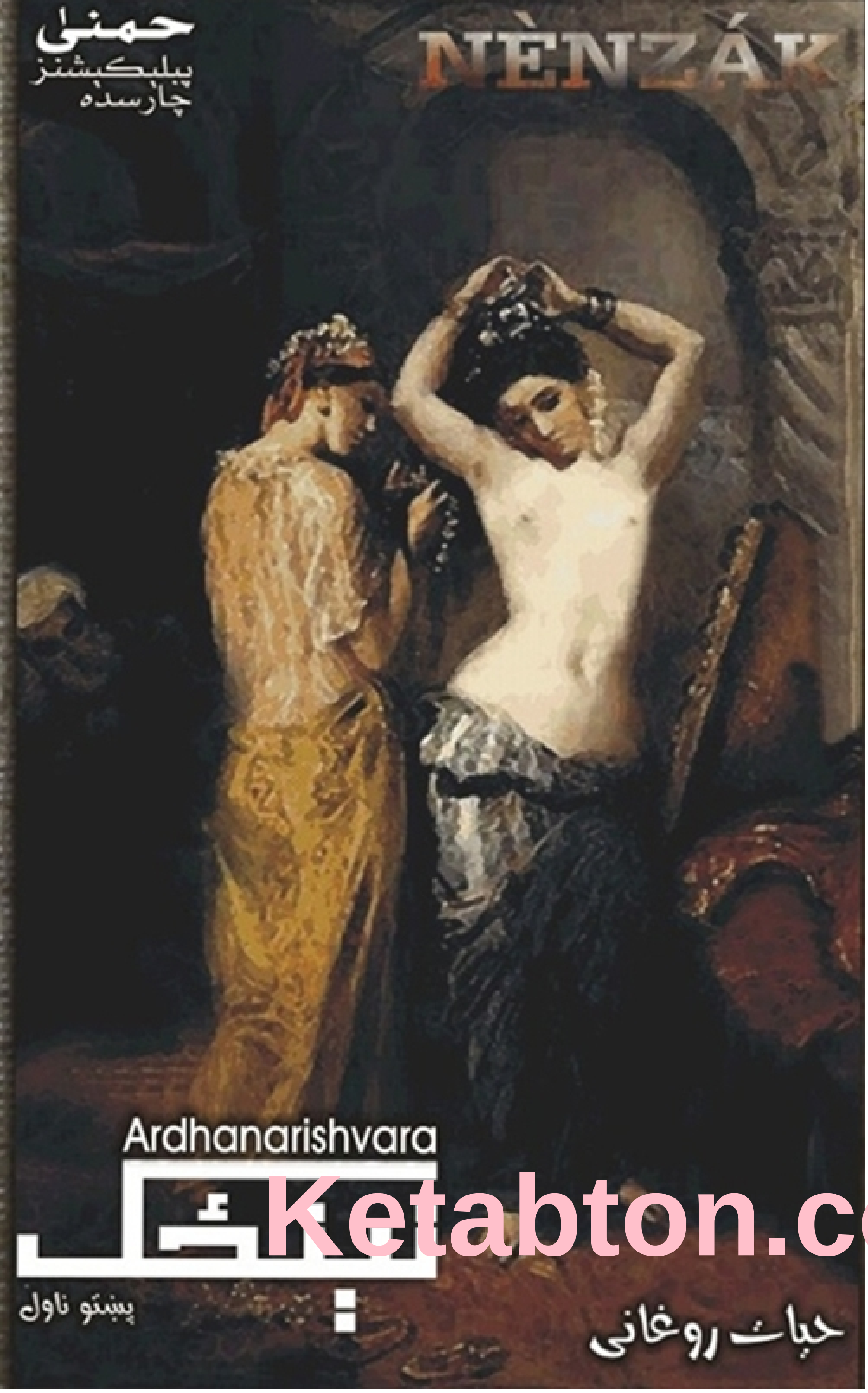

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

پيل کوم په نامه د الله چې رحمان اؤ رحيم دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

HPC2012/315
NÈNZÁK
(Ardhanarishwara)
Hayat Roghaani
Wardaga, Charsadda
Pakhtoonkhwa, Pakistan
http://www.facebook.com/roghanivision

ناول

نينځک

ARDHANARISHWARA

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ کتاب ټول واکونه لیکوال سره خُوندي دي

کتاب	نینځک (ارد هنار ښوارا)
لیکوال	حیات روغانے
تدوین	علي بابا/ فضل حکیم عندلیب
کمپوزنګ	داؤد ساګر
مخپاڼه	داؤد ساګر
وړومبے چاپ	اګست 2012
خپروونکے	عربستان پښتو ادبي تړون الریاض سعودي عرب
	حمنیٰ پبلیکېشنز چارسده 0092 300 933 9128
شمېر	1000
بیعه	100

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپیناوے نېنځک اؤ د هغهٔ ژوند سره تړلي ټول کردارونه اؤ ليکلي شوې پېښې د يؤ خيال زېږون دے. دَ دغه کردارونو د څهٔ ژوندي يا مړ کردار د نوم، استوګنځاے، څاندرې، خبرو يا کړو وړو سره سمون به هېڅ ډول کُرکڅن هوډ باندې اډانه نهٔ وي.

يادکيرنه دې قېصه کښې څهٔ خبرې اؤ پېښې په اېغه نېغه اؤ تر څهٔ حده لُوڅه ژبه کښې اؤرولې شوې دي. بايد چې ځلموتې اؤ پېغلوتې ئې لوستلو نه څنډه وُکړي.

تړون

د هغه وړومبي ښځونک په نوم، چې د هغهٔ د پېدايښت په تُرخ کښې د هغهٔ خداے له پېغور ورکړے شو اؤ هغهٔ دغه پېغور په خپل ځان بې د څهٔ زْباد اؤ ګيلې واخستو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

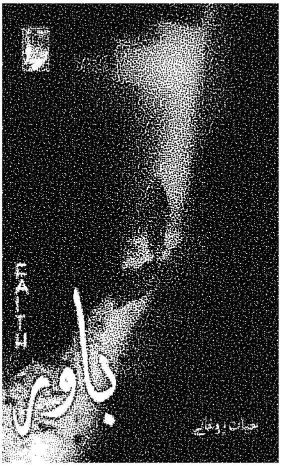

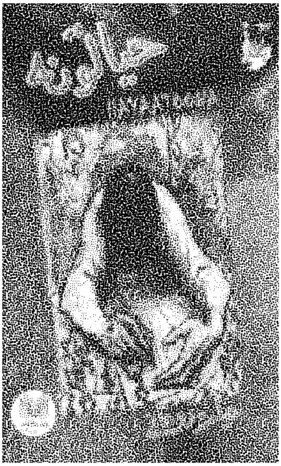
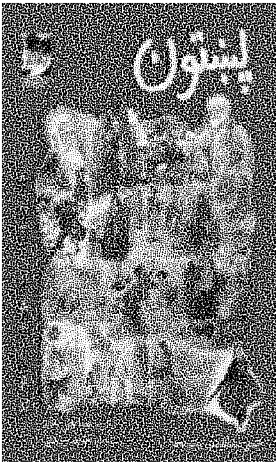

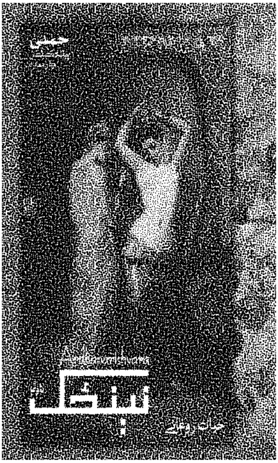

دَ لیکوال اثار

شاعري	دَ لېونتوب سندره	خپور شوے
شاعري	باور	خپور شوے
نثري لیکنې	حیاتونه	خپور شوے
ژباړه	پښتون (دَ غني خان د کتاب)	خپور شوے
ناول	نېنځک	دا کتاب
ژباړه	البشتون (عربۍ ژبه کښې د غني خان د کتاب)..	خپرېدونکے
نثري لیکنې	حیاتونه ۲	په لاره
نثري لیکنې	اسلام اؤ قام پرستي	په لاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

الف	در معرفت "نبنځک".....	حيات روغانے
ج	ښځه، سړے، جينۍ اؤ هلک	فضل عندليب
ز	وَخَلَقْنَاكُمْ اَزْوَاجاً	شېربهادر افتاب
1	شپبه وړومبې	
12	شپبه دوېمه	
37	شپبه درېمه	
48	شپبه څلورمه	
67	شپبه پنځمه	
81	شپبه شپږمه	
94	شپبه اوومه	
106	شپبه اتمه	
129	شپبه نهمه	
154	شپبه پائيزه	
أ	..... توضيحات اؤ رښاوي	
ك	..... د كردارونو نومونه	

(c) ketabton.com: The Digital Library

در معرفت "نېنځک"......

نېنځک يؤ خيال نۀ، بلکې زمونږ دَ ژوند يؤ ډېر ستغ اؤ تريخ رېښتيا ؤ. هغه به څو ځله راغلو اؤ ما ته به مخامخ کښېناستلو. خپلې ګيلې به ئې ؤکړې اؤ څۀ پېغورونه به ئې هم راکړل. ما لکه دَ اولس چرې هم هغۀ پسې ملنډې اؤ پچموزې نۀ وې کړې، ځکه ئې ترمې بوغمې زړۀ په ما اوبۀ ښکلې.

هغه ډېره وېنا نۀ کوي، بيا هم څۀ مُوده اګاهو دَ هغۀ خبرو زۀ ؤبوږنولم. هر څو کۀ زما اوښکې دَ هغۀ اوښکو سره بدرګه نۀ شوې ..... ځکه چې زۀ اوښکې ښې نۀ ګڼم (هغه دَ بې وسۍ وي، کۀ دَ زړۀ سواندی).

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ هغهٔ ځان کښېږي هغه وخت هم څهٔ کار نهٔ ؤ، کله چې هغه زېږېدلو اؤ هغه وخت هم دَ هغهٔ هېڅ لاس بر نهٔ ؤ، کله چې هغه دَ نيمګړي شُتون پوهې په ورومبي ځل ؤلړزولو. نړۍ په هر ګام دَ هغهٔ ځاندرې، دننه ښکلا اؤ درناوي ته په ښيرنو سترګو کتلي وو، هغهٔ په هر ګام ځان دَ مرۍ نه نيولے ؤ اؤ هره ساه ئې دَ اولس له خوا دَ دهٔ په پېدايښت دَ دهٔ خدائے له ورکړے پېغور پخپل سر اخستے ؤ. دَ هغهٔ په سترګو کښې بې وسه اوښکې چپه وهلې وه اؤ دَ هغهٔ په شونډو دَ بې وزلۍ نړۍ موسکا يؤ داسې خيال زېږولے ؤ، چې دَ نړۍ دَ هر انځورګر فن دَ دغه انځور روغولو ته پړ اؤ ملامته ولاړ ؤ. انسانيت به تل دهٔ څخه دَ دهٔ دَ برخې، پېژندګلو اؤ لوړتيا تروړلو تور پخپله لمن لري. مونږ دلته دَ کفارې يوه هڅه په دې نيت کوو، چې کهٔ راتلونکي کښې دغه تور له خپلې لمن ؤوينځلے شو، کوم وينځل چې دَ ټولنې رويه کښې بدلون غواړي. کهٔ هغه ژوندے وي (کهٔ ژوندے نهٔ وي، نو دَ مابتې په دعا تاسو هم امين وايئ) اؤ ستاسو مخې له درشي، نو دَ هغه نازولي سپکاوے مهٔ کوئ، ځکه چې هغه په يوه ډېره نيازبينه ځاندره کښې يؤ ډېر سپېڅلے روح (سا) دے اؤ خدائے ته ډېر ګران دے. هغه په ما څو ځله حضور شوے دے، دَ خپل ژوند قېصه ئې را ته تېره کړې ده اؤ دَ خپلو سترګو په رڼا ئې ما ته دَ ژوند زېرې راکړې دي. زهٔ دَ ټولې نړۍ نه غوښتنه کوم، چې دَ ځيرک خبل ته دې دَ هغوي پېژندګلو، ځائے اؤ برخه ورکړے شي.

حيات روغانے

وردګه، اشنغر (پښتونخوا)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځه، سړے، جینۍ اؤ هلک.....

ټول مذهبونه اؤ نړیوالې ټولنې ښځې له د مور، مېرمن، خور، لور، نیا، ترور، ورندار اؤ تندار په شکل کښې اؤ سړي (نر) له د پلار، مېړۀ، ورور، ځوي، نیکۀ په شکل کښې حقونه ورکوي اؤ د حقونو نۀ ورکولو سزاګانې هم ښائي. عدالتونه اؤ شرعي قاضیان د مودو نه د قوانینو تشریح کوي اؤ پرېکړې کوي. خو تاسو چرته فکر کړے دے، چې د نړۍ په مخ یؤ بل مخلوق هم شته، چې وجود، خوي اؤ خواهشونه لري..... انسانان دي اؤ دا خبره د روغاني صېب په "ښېنځک" اؤ هم په نورو لیکنو کښې ښکاره ده، چې د درېم جنس پېدا ېښت فطري هم دغسې وي اؤ دا چې دې لسیزې نه علاوه، چې دوي پکښې د نړۍ ښځو اؤ سړو نه څۀ حقونه ؤګټل، نوره بیخي د دې مخلوق د حقونو په حقله خاموشي خوره ده، کۀ دوي په نړۍ کښې د ژوند کولو حق نۀ لري، نو بیا خدا ے پاک زېږول د څۀ د پاره؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګران ورور حيات روغاني "نېنځک" مې ؤلوستلو. سترګې مې رڼا شوې. د "ځيرک خان" نه "زرکه" څنګه جوړه شوه. د لوستلو سره لوستونکي ته دا حقيقت په ډاګه کيږي، چې "ځيرک خان" پېدائشي د دريم جنس ؤ اؤ ظالمې انساني ټولنې د هغۀ نه زرکه جوړه کړه. دې ظالم انساني چاپېرچل د خپلو جنسي خواهشونو پوره کولو اؤ ځانونه د پېغور نه ژغورلو د پاره د "ځيرک خان" سره څۀ ؤ نۀ کړل؟

د روغاني صېب "نېنځک" چې لولم، نو بيخي را ته محسوسيږي، چې روغاني صېب لکه د "ځيرک خان" په زړۀ کښې ناست وي. "ځيرک خان" څۀ غوښتل اؤ څۀ ورسره کېدل، روغاني ورور بيخي په داسې بڼه ليکلي دي، چې روغاني صېب دې خفه کيږي نۀ، خو ما ته داسې محسوس شوه، لکه دا کتاب چې "ځيرک خان" يا "زرکې" پخپله ليکلے وي. د وړومبي سر نه تر اخيري سره د "ځيرک خان" قيصه په داسې زړۀ راښکونکي کليوال انداز کښې ليکلې شوې، چې حېران شوم ورته. زۀ چې کله ښېرې اؤرم، نو خلق وائي، "غرق شې!"، "رب دې برباد کړه!"، خو دلته روغاني ورور يوه ښېره ليکلې، کۀ رواج شوه، نو له دعا کمه نۀ ده، يعنې "په دوزخ پسې ړنده شې!". بيا په يؤ بل ځاے کښې يوه متل نما خبره ده، چې داسې کار ؤ نۀ کړې، نو "مېرې درباندې اړميږي". پښتنائۀ کلتوري رنګونه د دې کتاب له ټکي ټکي ځاځي. لکه د "ځيرک" يا "زرکې" د زېږېدلو د پاره هغه کليوالې کورنۍ خبرې ټولې ليکلې شوې دي، چې په پښتنه ټولنه کښې چې د چا اولادونه نۀ وي اؤ ديسي علاج کوي..... د مُلا ځاښتونه، د باباګانو په قبرونو پورې چيړۍ تړل، تعويزونه تړل، ځانګو بابا ته تګ، د لوي ځوان په نوم منښتې، د کلي ډانکټرګۍ اؤ بيا د حکيم صېب پوښۍ اؤ بيا د "ځيرک" د زېږېدو په وخت د کلي د ناينې "مشکۍ" رول اؤ بيا د هغه کوټې بيخي داسې منظرکشي چې لوستونکي ته محسوسيږي، چې لکه دغه کوټه کښې موجود وي. لکه ورندار ماشوم تې ته اچولے دے، په مخامخ نغرو غبرګې پتيلې پرې دي، مشکۍ موجوده ده اؤ ټول ډاډه دي، ځکه چې د دې کلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېر خلق د دې په لاسونو کښې زېږېدلي دي او بيا د ژړا غږ او دغه غږ سره د بانګ غږ د "ځيرک خان" زېږون له يو سپېڅلې تړون ورکوي. بيا لکه څنګه چې پښتانۀ د خپل ماشوم د زېږېدلو نه وروستو کور ته په ورتګ شرمېږي، د "ځيرک خان" د پلار ناموس خان دغه ادا ئې هم نۀ ده پرېښې. د کليوال ژوند نور عکسونه لکه "د نمر سترګه داغل"، په اخترونو کښې قبرونه لېو کول، سپيلني لوګې کول، په تاخونو کښې په پرتو قرانونو دوړې، جومات ته د وريژو غورى لېږل او بيا د "ځيرک خان" ښځونک عادتونه لکه چيندرو (ګواټا)، ميرګاټ، کوډکۍ، د ګوډيانو وادۀ، پټپټوني، شلغاتي، ناوې ناوک او بل يو ښکلې نوم چې ما په خپله په وړومبي ځل واورېدو "کاررړه". روغانې ورور را ته بېخي سوچه کليوال سرې ؤبرېښېدلو.

د "ځيرک خان" د ژوند بدې ورځې ئې داسې په فني جادوګرۍ څېړلې دي، چې د پښتون ځلمي د ژوند محروميانې ترې په ډاګه کېږي او د سياسي خطا څېلې ورته د پيرنګي د ورې ؤچې ته راتګ او بيا د خپل واک د پاره د هند اولس په مذهبي جنون اړول او ټولټاکنې کښې داسې کول، چې هندو به هندو له ووټ (رائې) ورکوي او مسلمان مسلمان له او بيا له يو بله کرکه تر دې برېده رسېدل، چې د هند وېش او کړۍ ئې دغه ځاے ته رسول، چې د سرمائې د نظام په کليوال ژوند داسې اغيزې چې خپل پټي پکښې لوږې ټوکوي او د ناموس خان ريښتيا چې کالوسر ګوډ او اوبۀ خورې کول خو بيا ګوره منډۍ ته وړل او د سرمايه دارو د اړتيانو ښکار کېدل او بيا هغه فني ربط او ټچ چې قدوس خان خپلې مور ته وائي، چې کۀ دا ځل فصل ښۀ ؤشو، نو د کور د ډنډې اړخ ته دېوال به د خښتو جوړوو. دېوال خو جوړ نۀ شو، خو هم دغه د کوټې دېوال په اوږده ژړۍ کښې په دوي راپرېوځي او "ځيرک خان" په معجزانه توګه ژوندے پاتې شي او پلار او مور ئې مړۀ شي او د "ځيرک خان" د فطري ښځک ثابتولو د پاره د هغۀ د پلار ناموس خان ښځونک خويونه، لکه د شپې به ئې د ښځې (قمرو) کميس اغوستو، ټولې هغه خبرې دي، چې د دريم جنس د خدائې زېږېدلو انسانانو هغه پټ اړخونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي، چې پښتنو ته په پښتو ژبه کښې په وړومبي ځل د "ښېنځک" په شکل کښې ښاغلي حيات روغاني وړاندې کړل. زۀ په داسې موضوع اؤ د انسانانو په داسې ډله چې خپلوانو ته ئې په خپلوۍ ځانونه بد ښکاري، داسې کتاب ليکل اؤ تحقيق کول د يؤ انسان په توګه ستر خدمت ګڼم اؤ د انسانيت په دړدونو دړدېدونکي انسانانو ته ئې ستره اؤ ارزښتناکه ډالۍ ګڼم.

په درناوي
فضل حکيم عندليب
تالاش (دير)

(c) ketabton.com: The Digital Library

وَخَلَقْنَاكُمْ أَزْوَاجاً

د انساني تخليق په لړ کښې يؤ سوال زۀ هميشه ډيرې بې ترسۍ سره سکونډلے يم اؤ هغه د "دريم جنس" په تخليق کښې د الله پاک قصد دے. دغه جنس زما په خيال کښې د دنيا په مخ ټولو نه بې ازاره صنف دے اؤ چې څومره بې ازاره دے، هم دومره ئې استحصال کيږي. ما چې دا موضوع ؤلوستله، نو حيات ته مې ؤوې، چې ستا په دې "نيمځکانو" کښې زما په خيال دا يوه خبره هم (کۀ الله ؤغواړي) د دوي د بخښنې لاره کيدې شي، چې دوي سحر سترګې غړوي، نو دعا کوي، "خدايه! هر چا کره ښادي غواړو" اؤ څوک چې د هر چا کره ښادي غواړي، هغۀ نه بې ازاره کۀ څوک مني اؤ کۀ نۀ مني، خو زۀ ئې نۀ منم. مونږ دغه صنف له د هغوي د دومره مينې اؤ بې ازارۍ په عوض کښې بغير د نفرت نه څۀ ورکړل؟ معاشره چې دغه خلقو ته په کوم نظر ګوري، ايا کۀ مونږ ته څوک داسې نظر ؤکړي، نو په مونږ به څۀ تيريږي؟ بيا هم د مينې دغه خلق نفرت نۀ کوي. هغوي زمونږ په سترګو کښې ملنډه اؤ سپک نظر پيژني، بيا هم نفرت نۀ کوي.

زما اؤ حيات منځ کښې د ورورولۍ رشته ده اؤ مونږ د دې رشتې بنياد په مينه اؤ لېونتوب ايښے دے.د مينې پورې لېونتوب اؤ لېونتوب پورې مينه. د حيات د قلم ژبه ځان له اواز اؤ اسلوب لري. دغه اسلوب پسې شا ته د هغۀ جرأت اؤ د نوؤ موضوعاتو لټون دے. ما دا ټوله قيصه لوستلې ده اؤ داسې مې ګڼلې، چې زما د سترګو وړاندې هر څۀ کيږي. د ناموس خان کره د ځيرک خان پيدا کيدل اؤ بيا د ځيرک خان "زرکه" کيدل اؤ بيا د قيصې پايه پورې د پنځۀ ځلوېښت نه تر پنځوسو کلونو دې قيصه لوستلو باندې ما ته خپل ځان سپين ږيرے اؤ خپله مينه ځوانه ښکاري.

په ټوله پښتنه مينه
شېربهادرافتاب
کيماړۍ (کراچۍ)

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړومبۍ شپېه

يا خو هغه ورځې وې، چې پخليځا ے ؤ كۀ انګڼ، غوجل ؤ كۀ مڼا، خو قمرو خوړاره پرې پړه وه اؤ يا دا ورځې دي، چې كۀ چرګې ته په زوره كشې وائي، نو هم پرې مشره مور چغه كوي،

"يه قمرو! اوس چرګې دې څۀ د مور د پلار د نيكۀ ورشې خوري، چې "كشې كشې" دې راختې دي. دوزخ پسې ړنده شې، په قلاره دې باندې مېږي اړمېږي!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

اؤ قمرو خوږاره رو غوندې خپلې سترګې په زمکه ښخلوي. ښکلې لکه د نور کله وړندار ته د دواړو وروځو په رڼ اؤ یؤ وښکي ټپکي ورکړي.
د جوغړې مُلا ښاښتونه وو، کۀ د سپدانو باچا ښُنه چیرړې کښې په سپین تار تړلي تعویزونه.....په ځانګوبابا کښې ځوړندې شوې ځانګوګانې وې، کۀ د لوي ځوان په نوم ورکړې شوې منښتې.....
د بمبل حکیم پوښې وې، کۀ د ډانکټرې خور ښونې اؤ دوایانې؟
هر څۀ چې وو، خو په یوولسم کال د قمرو پښه دُرنه شوې وه.
انګڼ کښې کټ کښې قمرو د وړوکي د پاره بنړن بڼلو. د کټ په پیارمه ښکلې په کارږه د پرتوغاښ تارونه نښول اؤ وړندار کټ کښې یوه پښه کوتهي کړې بله ښکته څوړنده کړې د بینګلو نه تهړپې اؤ لکې غوخولو کښې بوخته وه.
"پتنوس دې خُدا ے په خبر کړي، دا د بینګلو ورځې دي؟ (تند ے لړ بوټ کړي) خُدا ے زده کومې بنګا نه ئې راوړې دي؟ نیمې نه زیاتې خو کېجې اؤ چینجنې دي. (سا واخلي) یره هلکه خو!"
قمرو څۀ خیال د ګوتې نه نیولې وه، د بنړن سیخونه یؤ بل ته غاړه وتلي په ځا ے ولاړ وو. د هغې سترګو کښې یوه ډېره نیازبینه موسکا نښېدله اؤ دغې موسکا سره د هغې دواړو شونډو کښې نرے غوندې رڼؤ شو ے ؤ. دغه رڼؤ سره د هغې ښېلمه غاښ داسې ښکارېدل، لکه د لړګي د تمبې وړوکي غوندې چوڈي کښې چې د رڼا وړانګه په زور ځان تومبي.
"قمرو! په زمکه څۀ ستوري لټوې؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښکلې تپوس قمرو ؤسکونډله اؤ هغې يؤ ځل نيمې شېبې له ښکلي ته اؤ بيا ئې سترګې تُوندې وُرندار پله واړولې. د هغې مُوسکو سترګو ليدلو سره ئې نظر د ولاړو سيخونو اړخ ته په ډډه واړولو،

"هسـ سـ سـې"......

"دا هسې به داسې وي، نو؟"

د ښکلې سترګې اؤ په کاررېه ګوتې تُوندې اؤ ژبه تېره ده، نوره پرې هر وخت خپسه ناسته وي.

"يه قمرو! دا ځان دې څۀ کاکې کړے دے؟ چې ښځه ئې، نو يوه ورځ به دا ګيډه ے در په ګيډه کېدۀ".

د ښکلې خبره ريښتيا وه. قمرو به زړۀ خامخا خوُړو. په يوولسم کال راغلې زيرې ته ئې اؤکر بې ځايه وو. هغه په زېرون وېربدله، خو زېرے په وېره زورور ؤ. دغه زيري د هغې د ناموس خان سترګې روښانه کړې وې. بيا هم دا وئېلے شو، چې ښکلې نه يؤ تېر شوے ؤ. قمرو دغه وخت ځان د مور نيازبين انځور کښې ليدلو. په وُرنې کښې د نُغښتې نازولې ماشوم پستې شونډې د هغې په تې پسې نُخښتې وې اؤ دغې احساس د هغې سترګو کښې نيازبينه مُوسکا نخوله.

"تنکۍ نۀ ئې. دې وخت کښې ښځې ته لنګون څۀ وي؟ دا ده چې، مشرې مور نه ځان ساته! هسې نۀ په ګُوريدو ګُوريدو دې بې وختـه......".

د تندار ښونې ته د ور کُړپ په خُلۀ لاس کېښودو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ما له کاکا (ماته شوې سا) شنشني (دوه ماتې سا ګانې) اؤ مم لاؤلل".

د میرګاتې سا مور له په راتلو راتلو کښې ماته شوې وه،

"کاکا!!!!!"

يؤ کُرينګے غږ ؤشو اؤ بيا لکه د مستې سُخوندرې په ټپونو اؤ دُرینجقونو مابتۍ ور ته رسېدلې وه.

(میرګاتې يؤ لاس د ښکلې پښو نه تؤ کړے ؤ اؤ په بل لاس ئې هغې ته شنشنے پسخوۀ، خو د ښکلې سترګې د ناموس په لاس کښې نيولې غوټې پسې نُخښتې وې).

مېلې ته قدوس لالا اؤ پانوس هم ځي، خو د کور د لويو ورو په خُوښه يؤ ناموس خان پوهه دے. میرګاتې له پلار هم چرته څۀ راخستي نۀ دي، خو ناموس خان چې کله هم کور ته راځي، نو د تْرخ جېب کښې ئې دۀ له څۀ نا څۀ راخستي وي..... (دا بېله خبره ده، چې څۀ نا څۀ په بډه هم راؤړي، خو دغه قمرو د پاره وي).

ښکلې پخپل خُوي میرګاتے نوم پخپله ايښے دے اؤ ټول کور ورته هم دغه نوم وائي، خو يؤ ناموس خان اؤ مشره مور ورته په ډکه خُلۀ فردوس خان وائي.

د "کاکا" کُرينګي غږ سره چې مابتۍ په دُرینجقونو شوې وه، نو د مشرې مور غږمب سره ئې خپلې واګې راښکلې.

"په رو يه دُوکبيانې! په رو! دوزخ پسې ړنده شې! اوس به دې لينګي سرۀ شي. بيا به ستا د پاره څۀ قران په سر ګرځوم؟ ور له مۀ ځه سخاپتې!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ؤدرېږه! چې بمبته دې کړي" (ښکلې ورومبې لږه پیکه شوې وه، بیا قمرو په ځنګل تېلوهي، څوک چې د دې خبرې اؤرېدو سره د خپلې کوټې په لور روانه شوې وه).

ناموس خان میرګاټي له شنشني سره ځلوبۍ هم راوړې وې، چې لکه د بنجاري ئې غوټه راؤسپړدله، نو ورومبے ترې مابتۍ د پاره نوي ټوکي راووتل. مابتۍ ټک سره دغې ته لاس کړو اؤ وٗرندار اؤ ښکلې ته ئې سٗتائنې د پاره وړاندې کړل.

"لېونۍ کېږه ورته مۀ! دومره خٗوند ئې نشته".

دا خبره ښکلې هسې د مابتۍ سٗکونډلو د پاره ؤکړه، ګنې نور خو ناموس خان د ښځو په خٗوښه اؤ رنګونو دومره پوهیږي، چې د کلي جٗونې د مابتۍ د پاره د ناموس راوړي رنګونه د خپلو مېندو نه غواړي.

مشرې مور د پاره تود ځادر، سپیاکو تپلو د پاره لاسپېلي، فردوس خان د پاره ربؤړۍ، ښڼ اؤ جورابو سره رمبے، چارېګي، ګاؤڼے، قولبې د پاره کٗوري، رنګولیټ اؤ دغسې نور ډېر څۀ.

"قمرو له دې څۀ تود ځادر یا اغوستن راوړي دي؟"

مشرې مور ناموس خان ؤپوښتلو اؤ هغه ځواب ته غلے پاتې شو.

"په دوزخ پسې ړوند شې! زما ځادرې لږې دي؟ یا د دغه پاراموځۍ جامې لږې دي، چې ځان دې ښۀ سرے کړے دے؟ هغه تؤده ساتل غواړي".

ښه ده، چې مٗلا اللهٗ اکٗبر کړو. کۀ بانګ نۀ ؤ شوے، نو هم ناموس څۀ وئیلي نۀ شو. غلے به ناست ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بانګ سره ناموس خان جومات ته روان شو او پانوس "جاسوسي ډائجسټ" لاس کښې د يو ګُټ نه نيولے کور ته ننوتلو.
"خېر نائېکه!"
په ور کښې پانوس په ناموس ټک ؤکړو.
"جومات ته راځه!"
لاس ورکولو سره ناموس ؤوې.
"د جومات ورته مۀ وايه! ګڼه ده. اوبو نه وېرېږي. يو دا بېلماځه دے او يوه ئې هغه بدري جماله".
دې نه اګاهو چې مشرې مور بېلماځې کښې پانوس سره ښکلې ملګرې کړې وه، هغې ترې خبره ؤتروړله،
"مورې! دۀ سره لږه ناراسته شوم. د پلار په کور ښه چټک ؤم. دا دې پوهه کړے نۀ دے".
"دوزخ پسې رنده شې ښکلې! ؤچه لخته ئې، وندنے درنه نۀ کېږي. تۀ او دغه پتنوس يوه شاډوله يئ، ګډ ېږئ شا په شا، خو پرق له يو ځاے کېږئ".
مشره مور د ښکلې سره ډېره ګوزاره کوي. هغه پوهه ده، چې ښکلې د ژبې نه لږه خلاصه ده، نوره بده نۀ ده. خپله وربره ئې ده. ښکلې ډېره په منتونو پانوس خپله کړې ده. بلقيس، مشره نږور ئې خُورځه ده او قمرو ئې هم خُورځه ؤګڼه، ځکه چې د تْرورځې لُور ئې ده. قمرو له خْداے ډېر ښائست ورکړے ؤ او دغه ښائست سره ئې خْوي هم داسې ؤ، چې د مشرې مور خپلو نږوريانو کښې دغه د سترګو يخ او د زړۀ ټکور وه. کله کله به

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشرې مور د ناموس خان کړۀ وړۀ هېر کړل اؤ په دې به ئې خپل زړۀ ؤغولوۀ، چې د قمرو ښکلا د بدو سترګو لاندې شوې ده، ځکه ئې غبرګه ښېرازه نۀ شوه (دا خبره کۀ هر څو هغې هم پخپله نۀ منله، ولې بیا هم ځان له دلاسې د پاره بده نۀ وه). د قدوس دوي پلار چې مړ شو، نو قدوس خان به د دیارلس کلونو ؤ. ناموس پسې پنځۀ کاله وروستو شوے ؤ. پانوس اؤ ګُلۍ غبرګوني وو. دغه وخت خُوبانې ایله د ځلوښتې نه ډېرې نمانځې کړې وې، چې د سترې ژوند اُوږد مزل ته یوازې شوه.

د مشرې مور یکي یؤ ورور نمبرګل ؤ. ښکلې هم د هغۀ لُور وه. نمبرګل د خور کورمه ځان پورې ؤنیوله. قدوس به ورسره کښتونو کښې سر خوځوۀ. ډېر تُوند اؤ ځیرک ؤ. ناموس به یؤ اړخ ته غلے ناست ؤ. نۀ خبرې نۀ وړانې. ټول اولس نمبرګل ته په دړنه سترګه کتل. مشره مور دا مشره مور نۀ وه. خوبانه نوم ئې پرې هسې اینښودلو څۀ؟ دنګه ځواني، ډکه ځاندره اؤ رنې سترګې. اوس ئې د زوړ مخ کُوتونه ډېر ژور شوي دي اؤ چُوچنو سترګو کښې ئې پېغلتوب سا ورکړې ده، خو دغه سترګو نه ژوند اؤ ځلا سپینو وېښتو هم وړې نۀ دي. د ورور نوم اؤ ننګ (چې کومه معنا پښتنه ټولنه کښې کېږي) د مشرې مور پېغلې جذبې د پښو لاندې کړې. کۀ څوک خبر نۀ وو، چې د هغې مشر ځوے د دیارلس کلونو دے، نو چا به هم نۀ وئیل، چې وادۀ شوې ده. د شپې چې به کله کله جالُوس خان وریاد شولو، نو ځان نه به ئې غبرګه تؤ کړه. د پېغلتوب د غوښتنو اور به ئې د زغم په

(c) ketabton.com: The Digital Library

اسوېلو کېنبې باد کړو. پانوس یا ګُلۍ به ئې سینه پورې جوخت کړل اؤ ؤ به ئې وې،

"الله مې دې پردې ؤساتي!"

د خاوند په مړینه هغه کونډه شوې وه، خو د نمېرګل په مرګ یتیمه شوه. نمېرګل د خپلې خور کورمې ته ځان په مجمر ایښې ؤ. نمېر چې ټول ؤسوزېدۀ، نو د قدوس دوي د نېستۍ بُیاسته شلېدلې وه. اوس هغه پنځۀ شُپېتۀ جیربه په ایجاره ساتي. د خپل کور ښبنتن د ے. داسې ایجاره، چې سمه خاني ده. دا ځل خو ئې ځان له ټېکټر هم واخستو. اوس ئې متور ګرځوي اؤ کله کله پُرې پانوس هم مټ ګوري.

"دا ځل چې تماکو ؤشي، نو د خېره سره د ډنډې د خُوا دېوال به سراسر د ښبنتو کوو. کوټو له به اډانه ورکړو اؤ"

"کوټې به هم پخې کړې".

د قدوس خبره مشرې مور په نیمه کېنبې ؤوهله.

"مورې! خُدا ے دې ؤکړي، چې دومره ښۀ نرخونه وي. د ښار بیپاریان خو بنیاخېل دي. ټول کال په کروندہ، ګوډ اؤ اوبۀ خُور مونږ مړۀ شو اؤ په رېبلو ئې هغوي ماړۀ شي".

قمرو فردوس خان ته خپله کوټه کېنبې قېصه کوي،

"یؤ چتے ؤ، یؤ پتے ؤ، د ناني ګنګنتے ؤ، په خَټه کېنبې نُخښتے ؤ. یوه ورځ چتې ؤوې".....

"چتے پتے پُرېږده مور چاچي! ما ته د سُرې بیزې قېصه ؤکړه!"

مابتۍ سره د راتلو د قمرو نه خبره واخستله اؤ اوس به قمرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اورمرو د سُرې بېزې قبصه کوي، ګنې بيا وروستو مابتې د مېرګاتې غوبړونه راکاږي.
چغمتې لا وړوکې دی، خو د اوس نه په ولاړه مېتيازې کوي اؤ ځوک ورته څۀ وئېلې نۀ شي. د هغۀ پلار اوس هم ټوپک په اوږه ګرځوي اؤ دغه ټوپک د پاره تر اوسه پورې د چغمتې اوږه ډېره اُومه ده، خو په بله اوږه به خُوند هم نۀ کوي. د چغمتې پلار نۀ چا ته سر ټيټ وړی دی اؤ نۀ ئې د چا لُواړ غړ ته غاړه بښکته کړې ده. دغه هسکې غړۍ هغۀ ته ټوپک په غاړه کړلو. ټوپک لا دومره دُروند شوی نۀ دی، چې د هغۀ هسکه غړۍ کږه کړي. کله کله چې مابنام کبنې د نُغرې په غاړه د هغۀ مشره لور په ډکې مړۀ سُکارۀ بيا ژوندي کوي، نو هغۀ کبنې هم ځو سُپرغۍ ويښې شي اؤ هغۀ ته د خپلې پېغلې موسکۍ سترګې ځېلمه شي اؤ هم دغه شېبو کبنې د هغې په وينو لمبېدلې ځاندره پام کبنې راتلو سره هغه ؤشوشنېږي. چغمتې هغه وخت خرپوسې کولې.
کله چې مشرې مور مابتې ته وئېلې وو،
"....... بيا به ستا د پاره څۀ قران په سر ګرځوم؟"
نو دغه وخت بښکلې لږه پيکه شوې وه. پښتنو کبنې ډېرې خبرې داسې دي، چې هغه په پوهه اداېه نۀ لري، خو اؤرېدلې خبره وي اؤ بيا هم هغه د ريښتيا منلو سره په اوچته موړه کېږدي اؤ خپل ئې کړي. د پېغلتوب يؤ پېلام دوي د پېغلې هغه وينه منلې ده، کومه چې ترې د وادۀ په ورومبۍ شپه ؤځي (اؤ دوي ورته "پړده" وائي). د بښکلې دغه پړده په څۀ ډول شُلېدلې وه اؤ پانوس خان

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې سحر د کوټې نه ووتلو، نو سترګې ئې سرې نيولې وې. هغهٔ خو دړې کانې هم څنډل، خو د خپل ماما نمبرګل ډېر ښهٔ اؤ د خپلې مور سپارښتنې ورته ؤدرېدلې. يوې مياشت پورې پانوس خان د ښکلې سره ډډه شوې نهٔ ؤ. بيا دا ؤشو، چې د ښکلې مور په قران لاس کېښودلو اؤ ښکلې هم دغه خبره نيولې وه،

"زهٔ پرته ؤم. ځان له مې لاس يؤړلو اؤ خوند ئې راکړو. بيا چې لږ وخت ورُوستو زما لاس لوند غوندې شو، نو ؤوېرېدم، ځکه چې په لاس مې توربښن د وينې غوندې رنګ ؤ. مرچپنې ته مې ؤوې، نو هغې وې چې، "بيا داسې ؤ نهٔ کړې اؤ دغه هېڅ خبره نهٔ ده" اؤ په الله مې دې قسم وي، کهٔ بيا مې دغسې کړې وي. ما دې پيربابا ؤوهي، کهٔ بيا مې کړي وي".

د ښکلې خبرې نه زيات زور د ښکلې د مور قسم کښې ؤ (ځکه چې پښتانهٔ په خپلو سترګو ليدلو نه هم اؤړي، کهٔ څوک ورته په دې قران ؤخوري، چې ستا ليدل تېر کېدے شي). هر څو کهٔ سائنس څرګند کړې دي، چې دغه پرده ډېره نرۍ وي اؤ څنې وخت څهٔ تپوس، دروند پېټي پورته کولو يا په زوره غږ کولو سره هم شلېدلے شي. بايد چې د خپلوۍ کولو نه اګاهو د کورنۍ پېژندګلو ؤشي اؤ د هغوي نورې خپلوۍ، ورکړه راکړه، تګ راتګ اؤ د ژوند ژواک لاره باندې ځان پوهه کړے شي. خپلوي کول د ژوند پرېکړه وي، اؤ بيا داسې ملازې اؤ سپارښتنې ژوند سره ملګرې شي، چې کهٔ وګړے (هغه مېرمن وي اؤ کهٔ مېړهٔ) د ترون د غوڅولو بانه ګوري، نو هم ورته تولنه خنډ کېږي، لکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځنګه چې پانوس سره شوي وو (دا بېله خبره ده، چې پانوس د لونډۍ د ژوند ټولې غلاګانې خپلو بڼګو او بڼدو سترګو کښې رانغښتلې وې او هسې هم کۀ هغۀ ځان نۀ نېغولو، نو د سړي ځورنده باندې نۀ توربښنه وينه وي او نۀ ئې ګېډه کيږي، چې اولس به پرې پړه ؤوائي).
د ژوبل شوې ځانګې غبرګه کښې د نوې غوټۍ د ټوکېدلو ټوان د ژوند ټولو نه لويه پېژندګلو ده او د مړاوې شوې ځانګې غبرګه کښې د غوټۍ ټوکېدل د ژوند ټولو نه لويه ناشونې ده. ناموس خان او قمرو او د ناموس خان او قمرو سره تړون لرونکي د قمرو غبږ کښې د نوي ژوند هرکلي ته لېواله دي. مور د غرمې خوب له لور يا ځوے غواړي او پلار د سپينې ږيرې ملاتړ د پاره. د ژوند په دې پوړۍ چې ناموس خان پلار شي او قمرو مور شي، نو سپين سر او سپينې ږيرې پورې به ئې څۀ روزنه ؤکړي او څۀ به ئې د ژوند د خنداګانو رنګونه ؤويني؟
بيا هم ژوند د هيلې په اسره سا اخلي.
مرګ د هيلې د نيشتون نامه ده.
د مرګ او ژوند منځ کښې د ورک پړاؤ نوم وګړے دے.
هم دغه وګړے د مرګ او ژوند په پوله ولاړ ريښتيا دے.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوېمه شپه

د کوټې دننه د لالټين نرۍ رڼا خوره ده. شپې تول زور خپل ځان کښې رانغښتې دے. قمرو دوارو لاسونو کښې خوا سره جوخت کټ کښې د پروت ناموس خان لاس نيولے دے، چا چې د قمرو کميس اغوستے ؤ.

"اے! چرته ورک شوے ئې؟"

ناموس خان د څۀ خيال د ژورې کندې نه د قمرو خبرې سره راؤوتلو،

"هن!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

"د خُدا ے شکرونه کوه! دومره مُوده پس دا زېرے په مونږه لويه پېرزو ده. اؤ بله دا چې، زۀ ورته هم ښه تکړه يم. دا تۀ ځان له په څۀ زړۀ خُورې؟".

د ناموس خان پاڅېدلو سره قمرو هم خُوځېدله، خو

"مۀ خُوځه! ـــــ زۀ درغلم".

ناموس خان د هغې په ګس لاس منګول ايښے د هغې شا ته ځملاستلو. هغۀ په هغې خپل غځولي شوي لاس کښې د هغې لاس ؤنيولو اؤ چې ځنګه ئې په هغې پښه اچوله، هغې خپل لاس د هغۀ پتون ته ؤنيولو، ؤئې وئېل،

"په رو نېکبختـه! (موسکۍ سترګې ئې هغۀ ته واړولې) اوس دغه څو ورځې دي".

"زۀ هسې هم سبا نه کور ته نۀ راځم. نن شپه به تا سره تېره کړم، بيا به هله راځم چې".

"ولې؟"

"مړې! (هغه لږ سُتنوسُتر شو اؤ دغه خبرو کښې قمرو هغۀ ته مخ ور واړوي) ما ته ځان بدي ښکاري".

قمرو هېڅ ؤ نۀ وئېل. هغه خپل ناموس خان پېژني. دومره ډېره مينه ناموس خان کښې وه، چې کله کله به قمرو ته خپله ځولۍ وړه ؤبرېښېدله.

د کوټې دننه د لاټين نرۍ رڼا خوره ده. شپې تول زُوږ خُپل ځان کښې رانغښتے دے. قمرو غېږه کښې ناموس خان ځان پورې جوخت نيولے دے. دومره ده چې، د کوټې دغه چپيا کښې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوي خوْړې اؤ نيازبينې کوکۍ کله کله سا اخلي.
مشکۍ د کلي ناېګڼه ده. دا اوس چې کلي کښې کوم کهول ګرځي، دغه خو نژدې نژدې ټول د هغې لاسونو کښې شوے دے. هغې باندې خپل کور کښې نن سبا وخت نۀ تېرېږي. چې نمر خيره وهي، هغه د مشرې مور سره د کټ سر ته په بالښت سوْره شوې وي. نن ماسخوتن شو، خو هغه ناسته ده. مازيګر ځاموره هم د خپلې لُور ليدلو له راغلې ده. هغې دړيزه پتيله کښې سُوچه غوْړي، دوه چرګې، درځن د کورنو چرګو اګۍ، د جوْارو وړۀ، د پيشترې سابۀ اؤ نور ډېر څۀ ځان سره راوړي دي.
"زۀ به څۀ ؤوېم، الله دې دا کور ودان ساتي".
(د ځامورې سترې دعاګانې دغه کور ته په مودو پس نمانځلې شوې وې).
"اے زوروري! ښځه په وړوکي راؤړلو ښځه وي، ګنې جينۍ وي. د قمرو ډکه ځولۍ د دې کور ودانې ده. شکرونه کوئ، چې الله په کلونو پس دغه زېرے ستا په لُور ؤکړو".
(مشکۍ کله کله ډېرې پوهه خبرې کوي).
ښکلې اؤ ګلۍ همځولې دي. دواړه چې سره يؤ ځاے شي، نو بيا د هغوي قيصې د شپې نه اوږدې وي. اوس خو دريمه ورځ ده، چې د دواړو غوْړونه په چپيا پسې کانۀ شول اؤ د ژبو ئې په ساه اخستلو پسې ژبې شوه. ګلۍ اوس هم خپل وړوکے تي ته اچولے ښکلې سره د ژبې بدې رانغښتې دي. وْرندار پخليځاے کښې په غْبرګو نْغرو غټې پتيلې د اوبو ډکې ايښې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"خُدا ے دې دوزخ پسې رنده کړه! (د مشرې مور دې خبرې سره ټول کور غُوږونه څک کړي اؤ بيا چې د چا نوم هغه واخلي، نور خپلو کارونو کښې اړم شي) يه مشکۍ! کۀ ډکه شوې ئې، نو راشه کنه!"

مشکۍ تُونده د کوټې پله روانه شوه. څو شېبې وُروستو مشرې مور غږ وُکړو،

"بلقيس!!!"

اؤ بلقيس چيرړۍ اؤ بُرستن نيولې کوټې پله لاړه. ښکلې ته په تللو کښې بلقيس څۀ وُوې اؤ هغې پانوس ته غُوږ کښې ګنګوسه وُکړه. پانوس د ښکلې په وينا کور نه وُوتلو اؤ څو شېبې وروستو قدوس خان کور ته راغلو. هغه کور کښې د بکيانړې د وُنې سره د څپر لاندې کټ کښې کښېناستو. ګُلۍ د چيو پيالـه هغۀ لـه يوړه. دغه وخت ښکلې مابتۍ سره څۀ خبرې نه دُوړې څنډلې.

د وُرندار کوټې ته کله څۀ اؤ کله څۀ سره تګ راتګ اؤ ځنې وخت د مشرې مور لخوا د ښکلې په بللو رابللو سره څو ګينټې غلې غُولې تيرې شوې. د پانوس خان کوټه، چې قمرو پکښې پرته وه، نه شا ته اوبۀ ډب وې. هغې نه د کيرړو تېرۀ غږونه راتلل. د بکيانړې، شپوې اؤ تُوت ښاخونو کښې ناستو چړګو قړتارے کوؤ.

سُتړي قدوس خان اسمان ته سترګې نيولې خُوره لپه په مصله ناست ؤ. پانوس خان چې خپل مشر ورور پسې د وُرندار په وينا ښکلې لېږلے ؤ، هغه څو شېبې اګاهو کور ته راغلو اؤ دالان کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګُلۍ غېږه کښې پروت وړوکے بنګولولو پسې خپلې کوټې ته ننوتلے ؤ. د ګُلۍ پښو ته مابتۍ د يخنۍ نه ړچېدلې اُوده وه.
مشره مور چې د قمرو کوټې نه نُغرې پله تلو کښې ايله د انګڼ منځ ته رسېدلې وه، چې د کاکي د ژړا غږ ئې تر غوږو شو اؤ چې تر څو هغه کوټې ته د انګڼ نيمې نه بيا سُتنېدله، د "اللهُ اکبرُ" غږ ئې واؤرېدلو.
د سحر بانګ خو هره ورځ کيږي، خو نني بانګ ځان سره د ناموس خان اؤ قمرو د نوي ژوند زېرے راوړے دے. د قدوس خان د وادۀ په وړومبي کال مابتۍ ؤشوه اؤ بيا بلقيس د نورو وړو جوګه پاتې نۀ شوه. د ناموس خان وارۀ نۀ کېدل. د پانوس مشر ځوے فردوس خان هم په وړومبي کال شوے ؤ. هغۀ اتم پورې زده کړه کړې ده، خو چرته چې وُرځپاڼې، مُياشتنۍ اؤ ډائجسټونه وينې، هغه لولي. ځکه خو د وړې کورمې خبره کوي. کميله ئې په څلورم کال راؤړه اؤ هغه هم چې بنګلې پښې ډېرې کُلکې کړې، نو هغۀ ورسره ؤمنل.
څابښتې مال ناموس خان کور ته دننه شو. بنګلې پړې غږ ؤکړو، (اؤ دغه غږ سره چې ورته د مابتۍ پام شو، نو سترګو کښې د مشرې مور څارلو سره ګړندۍ هغۀ پله روانه شوه) خو چې قدوس خان ئې انګڼ کښې ځامورې، مشکۍ اؤ مشرې مور سره ناست ؤليدلو، نو بېرته سُتنېدلو. تر دغه وخته مابتۍ ور رسېدلې وه اؤ بنګلې ور ؤرسېدله.
"کاکا! زېرے به ما له راکوې بنه!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ښه! پلار نه دې پېسې اخلم، نو در به کړم".
"(د مشرې مور د سترګو لاندې ساتلو سره ګنګوسه غونډې کښې) پېسې نۀ اخلم. ښۀ ښکلے د دنګو پونډو پېزار به راله راؤړې اؤ هغه هم چې ګلونه به پُرې وي".
"(ناموس خان خپلې خوړې وړېرې ته څۀ وئېل غوښتل، خو ښکلې پرې مخکښې شوه) د میرګاتې پلار چې در وړې وي؟"
"ما اؤ هغۀ بهر یؤ ځاے ؤڅښکلې. (د قدوس خان پله کتلو سره) اوس زۀ ځم، خو چې هغه".
"ښه سور کښې ده. کاکے داسې سم ډېر ښکلے دے. مشره مور ورته څوک نۀ پرېږدي. تۀ راځه کنه".
"نه نه! زۀ ځم. غټ لالا ناست دے اؤ بیا به مابنام یا سبا راشم".
څۀ خو هسې هم د قدوس کور کښې ناستې سره هغه د ډېرې حیا نه کور ته نۀ شو ورتللے اؤ بیا چې ئې مشکې ؤلیده، چې کوټې ته تللو د پاره پاڅېدله، نو تُوند بهر ؤوتلو.
"ناموس لالا کښې څومره ډېره حیا ده کنه؟"
"هو! شکر دے، د وړوکي کاکا غونډې نۀ دے. میرګاتے چې کېدو، ستا سر ته ولاړ ؤ".
ښه شوه، چې مابتې خبرې سر ته رسېدلو سره پښې سُپکې کړې، ګنې ښکلې خو رینګوله. اوس هم د هغې په ټُوټې جوختې سکونډارې سره ښکلې خپل تاؤ لړ کښېنولے ؤ.
"دا کاکے مونږ کله چنګه لاګلے دے؟"
د فردوس تپوس بلقیس، ښکلې، ګلۍ اؤ پانوس خان ړقولي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"داسې ؤشو، چې د شپې پرښته راغله اؤ د ګلونو پاڼو کښې ئې کاکے نُغښتلے راؤړو اؤ ستا د چاچي کټ کښې ئې پرېښودلو"،
پانوس زياته کړه، "لکه څنګه چې تهٔ وې".

"اؤ پلېکته چنګه وي؟"

"پرښته د مابتۍ غوندې وي".

مابتۍ د خپل کاکا په څواب موسکۍ شوه، خو د ميرګاټي بلې پوښتنې بيا بُرګه کړه،

"بيا کو به پلېکتې په مونږ څکوندالې هم لګوي".

(هاهاها! مابتۍ هر وخت فردوس ولې سُکونډي؟)

موسم پوره په ډډه اؤړېدلے ؤ. ناموس خان کهٔ دوه درې ورځې کور نه بهر ؤويستې، خو تېر په تېر پرې قدوس خان خُلهٔ راؤسپړدله،

"تهٔ د هغه وړوکي ليدلو له هم نهٔ ئې ورغلے. دا خو ښه ده، چې ښکلې ما ته ؤوې. کهٔ تهٔ غُواړې، نو زهٔ به کور ته نهٔ ځم. (ناموس زمکې نه سترګې نهٔ اوچتوي) غټ سړے شوې مړه! بس کړه!"

هغهٔ د هر چا خُلې نه د خپل څُوي د ښکلا خبرې اؤرېدلې وې، د قدوس خان خبرو سره نېغ کور ته لاړو اؤ پخپله کوټه دننه شو. مشره مور، ګُلۍ، مشکه، ځاموره اؤ راپوړۍ ناستې وې. د ناموس ليدلو سره قمرو خپل مخ بړستن کښې پټ کړو.

"مور! کاکے لږ وينم؟"

"مور درته لوګے شه!"

(مشرې مور د ماشوم مخ نه پلؤ واخستو) اؤ د ماشوم په حقله اؤرېدلې خبرې ټولې رېښتيا ؤختلې. لکه چې ګل چا د رنګونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

په څادر کښې نغښتې وي. داسې مئينه، نازولې او سپېځلې موسکا ، لکه چې سپرلې د لوڅې ؤنې په څانګو ګلونه ؤټوکوي. لکه پرښتو چې د ژوند د تولو نه ښکلې، نیازبينه او نازولې ډالۍ د هغهٔ د قمرو غېږ له راوړې وي. هغهٔ مخې سره دوه روپيو ته لاس کړو. يوه ئې مشکۍ اؤ يوه ئې راپوړۍ له ورکړه اؤ کوټې نه ؤوتلو.

"هلکه! د مُوندر غوندې دې روپۍ راکړه!"

راپوړۍ د ماشوم نه د ناموس سترګې ځان ته کړې.

"د مُوندر وادهٔ کښې دې ځان څانګ کړے ؤ. دلته دې څهٔ وطن شرشم کړو، چې".

"کښېنه مشرې مور! ولې اوومه به نهٔ کوئ څهٔ؟"

"د اوومې په برخه به دې اوومه کښې ؤتخنؤم. اوس دغه واخله اؤ هلک پرېږده، چې بهر څهٔ نمرۍ تېره کړي" (اؤ هم دغه وخت يؤ لاس په ماشوم ايښے ناموس ته سترګې واړوي) "مخروره! ښکاره شوې؟ هله ورشه، چې وړندار دې درباندې څهٔ ؤخوري اؤ بيا راځه خپلې کوټې ته".

"کوټې ته" وئېلو نه اګاهو هغهٔ بهر ته لاره نيولې وه.

"(مشره مور ځيرک ښکول کړي) نېکبختې قمرو! هلک ځان نه اوچت ځملوه. په ډډه چې اؤړې، نو خُدا ے مهٔ کړه، د ډډې لاندې دې نهٔ شي اؤ چې تے ورکوې، نو مسواکه ګوته اؤ منځ ګوته کښې دې تے نيسه اؤ خُلهٔ کښې ئې ورته بږده!"

د قمرو غېږ کښې وړومبے کاکے دے. مشرې مور ته ډېره ساده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ده.

کلي کښې تولو نه ساده وګړے خو مُوندر ؤ. د هغهٔ وادهٔ کښې د نکاح په وخت مُلا د هغهٔ نه تپوس ؤکړو اؤ هغهٔ ځواب نهٔ ورکولو. څو واره د مُلا لخوا په تپوس چې هغه غلے پاتې شو، نو ماما ئې ورته ؤوې،

"يه کور وړانيه! يؤ "هو" خو ورته ؤکړه!".

"دا خو ډېر اوږدهٔ تپوسونه کوي. زما په ځاے ئې ورته تهٔ ؤوايه!".

(د موندر په دغه ځواب اؤرېدونکي خندا نه لؤړې بؤړې پرېوتلي وو).

خپل وادهٔ کښې د نکاح د ښه کولو تْوان نهٔ لرونکے مُوندر بيا د يؤ خپلوان وادهٔ کښې په مړدکي مړ شو. مُوندر ته په اسانه چا خور لور ورکولو ته غاړه نهٔ ايښودله، ځکه چې يؤ خو هغه ډېر ساده ؤ اؤ بله دا چې رنګ نه تور ؤ. کهٔ د ښائست نهه نوي ببلګې اؤ د بې ډولۍ نهه نوي ببلګې واخلې اؤ مُوند سره ئې ؤتلې، نو د ښائست يوه کرښه هم هغهٔ کښې ځان برخېره کولې نهٔ شو. د هغهٔ تورو سترګو کښې زْيړ ګاټې ښکاره وو. غاښونه ئې يؤ بل نه ډېر لرې وو اؤ څهٔ ځاے تور، څهٔ ځاے زْيړ وو. پلن لاسونه اؤ پښې، چې تلې ئې لکه د څمڅېرې د خېټې رنګ لرلو اؤ نوره ځاندره ئې د شمشتۍ د ډال غوندې کلکه اؤ سْتغه وه. د هغهٔ د سرېتوب کهٔ هر څو کلي کښې د جغ څوک نهٔ وو، خو دغه برخېره پيلامونه د هغهٔ خْپلوۍ کښې خنډ د پاره ډېر تېر وو. څمدُوره د هغهٔ په ختنه نهٔ وه، خو د څمدُورې مور خپل مېړهٔ طلاق کړې وه. د هغې رنګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

اؤ ښائست لکه د ګُل ؤ اؤ خُلې نه هم ښه تېره وه. د طلاق شوې مور نوم اؤ تېره ژبه د ثمدورې د پاره د خپلوۍ راتلو کښې لَوې اټکل ؤ اؤ يوه ورځ د مُوندر خپلوي د هغوي کره ورغله. د ثمدورې تلونکې ځواني ښاپېرۍ د ښاپېرک په برخه کړه. مُوندر چې بهر ځومره غلے ؤ، دغومره خپله کوټه کښې په چړچقو ؤ اؤ ثمدوره چې ځومره لمبه اؤ تؤده وه، دغومره کوټه کښې يخه وه. د مُوندر خوا چرې هم د ثمدورې سره سړه نۀ شوه، خو مُوندر خلۀ د حيا په پلؤ تړلې وه. کله کله به د هغۀ زړۀ له راغلل،

"د ثمدورې مور به هم دغسې يخه وه، ځکه خو ئې پرې پلار بن راوستې وه".

هغۀ د ثمدورې سره خپل تړون د خپلې تندې نه ډېر کړو اؤ دا پرېکړه ئې ؤکړه، چې هغه به هاغه څۀ نۀ کوي، کوم چې د ثمدورې پلار کړي وو. هغۀ ته به ځان ؤوې،

"کۀ د ثمدورې غوندې تۀ يخ وې اؤ هغه ستا غوندې تؤده وه،اؤ ثمدورې تۀ پرېښودې يا ئې تا سره غلا کوله، نو تا به څۀ کول؟"

د مُوندر تور مخ، پېړې توربښنې شونډې، پلنه پوزه، ګُولګُوتې وېښتۀ، زيړې چُوچنۍ سترګې اؤ داسې نور ډېر څۀ وو، چې مُوندر نه ئې خپلوۍ تمبولې، خو دغه پورته شوې خبره د هغۀ تولو نه لويه ښکلا وه اؤ بيا چې مُوندر نۀ ؤ، نو ثمدُورې ته د هغۀ يوه يوه خبره مخې ته ؤدرېدله. چې هر ځومره ؤ، مُوندر خپلې شپې ورځې د ثمدورې د يخ خوي سره تېرې کړې. ثمدورې د بې ډوله مُوندر دننه د ښائست هغه چينه ليدلې وه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې هغه به په سپینو پوستکو کښې نۀ وه. د مُوندر ویشتونکے ډېره مُوده وروستو په ګوته شو، خو اوس پرې د مُوندر د پلار اؤ وروښو لاس نۀ بر کیږي. دغه خبره به راتلونکي ته پرېږدو. دومره ده، چې څمدوره به تل د هغۀ کونډه وي.

اوس شل خلي وې اؤ اووۀ شلې نومونه. هر چا لکه د چاړا ببل ببل نومونه په یۀ اېږ، یوه سا اؤ یۀ رنګ وئېل. چې زوږ ډېر شو، نو یۀ غږمب سره هر یۀ غږ پخپل پخپل ځاے پښه نیولے شو.

"تۀ پولے وچۀده اؤ سر نښې وتړۀ. تاسو به ورله ولې نوم ږدئ؟ د نوم پوښتنه ناموس خان نه وکړئ!"

د مشرې مور خبرې سره تولې سترګې په ناموس خان اتې شوې (څوک چې تر دغه وخته پخپله دغه زوږ ته تربدلے ناست ؤ).

"خیرک خان"

ناموس خان چرې هم دومره په اسانه څۀ نۀ وائي. دا نوم لکه چې هغۀ په خلۀ کښې نیولے ؤ. چا ته هم برڅېره نۀ وه، چې دغه نوم ناموس خان د وادۀ ورځ نه ځان سره په زړۀ لیکلے ؤ اؤ هم دې وخت ته ناست ؤ، چې خپل ځوي له به دغه نوم ږدي. دغه نوم هغۀ د ځان سره لوي کړے ؤ. په دغه نوم د هغۀ سود کېدۀ. مشرې مور په دغه نوم اؤرېدلو څو شېبې په یۀ ناپ ناموس خان ته وکتل.

هغۀ دواړه لاسونه یۀ بل کښې ورکړي خپلو ځنګنانو کښې ونیول اؤ نوم اخستلو د پاره پورته شوې سترګې ئې د مشرې مور سترګو نه په زمکه څملولې. د مشرې مور سترګو کښې دوه رڼې اوښکې وځلېدلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځيرک خان د ناموس د کوچنيتوب يوازينے ملګرے ؤ. د کلي څۀ بې سره هلکان، چې ناموس خان ته به ئې "جينوټارے" وئېلو، د ځيرک خان د وېرې نه قړنج نۀ شو کولے. کلي کښې به دواړه يؤ بل نه بغېر کنډم ښکارېدل. ځيرک خان له د ژوند ډېر تنکي وخت کښې لوړې کوداله بېلچه لاس کښې ورکړې وو. مور چې به ئې په شلمه ګېډۍ لؤ کولو، نو هغه به هم ورسره ؤ. ټول کلي به ورته د کونډې ځوے وئېلو. د پلار د څلي اؤ د دوي د کور منځ کښې يوه وړه لاره اؤ د کلي جومات ؤ. د اولس پچموزو ناموس خان غلے کړو اؤ ځيرک خان تود ځويه. خبره په خبره غوځول هغۀ له نۀ ورتلل. (لاسونه وو کنه!) مور به ئې کله کله د خپل مړ مېړۀ څلي ته سترګې نؤژني کړې، څوک چې د ژمي يوه يخه شپه کښې ټنګ ټکور نه کور ته راتلو اؤ سحر ئې شاملات سره مړے پروت ؤموندلے شو. د هغۀ د رباب يؤ تار شلېدلے ؤ. نن پورې هغه رباب دغسې نيمه ځوا اؤ غلے د ډيوال ته ځوړند دے. د موسمونو څومره نيازبينې سندرې دي، خو په دغه رباب چا اړولې نۀ شوې. د ځيرک خان د مور زړۀ اؤ دغه رباب دواړه يؤ مړي سره ډېر بې څوکه شول (هغه مړے، چې کۀ وژونکي ئې هر څو ډېر دي، خو نن پورې پکښې يؤ هم په ګوته شوے نۀ دے).

د ځيرک مور ليدل، چې د هغې د مېړۀ ځاندره کۀ د خاؤرو لاندې خاؤرې شوې ده، خو هغه په ځيرک کښې ژوندے شوے دے. هغه بيخي پلار ته تلے دے. سترګې خو ئې ترې بيخي نۀ دي ځوځېدلې. چې خبره ورته بده ؤبرېښېږي، نو غلے شي..... داسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غلې، لکه څُول راتلو نه وړاندې چې سيلۍ سا ؤنيسي.
د ځيرک خان شونډه چې شنّه شوه، نو په مور ئې هم پېغلتوب راغلو. هغه په سُپينو شوؤ څښو بيا په ستر شوه. دا ريښتيا وو، چې هغه اوس هم کونډه وه، خو د ځيرک خان سرتېزۍ نه ځار، اوس نۀ چا هغې ته کونډه وئېل اؤ نۀ ئې چا څوي ته د کونډې څوے. په هغې "د ځيرک خان مور" نوم کېښود ے شو.
يوه ورځ ځيرک لکه د نورو پښتنو ځلمو د پښتونخوا د ميني ډکه غېږه د خپلې نهرې ګېډې د پاره پرېښودله. د مړې خاوړې وړې پښتانۀ، چې د نړۍ هغه بدمرغه قام دے، چې خپلې خاوړې ئې د لوې خُدا ے د ورکړې ټولې پنګې ځان کښې رانغښتې دي، د رڼو سُپينو اوبو سيندونه پکښې چاپېره بهېږي اؤ ځنګلونه ئې هسکه غړۍ شنّۀ ولاړ دي، خو بيا هم د صنعتونو نيشتون د دوي په خاوره دا وېنا ريښتونې کوي، چې "خُدا ے د خپلو خزانو په لټون سلو کښې پنځۀ وګړي ماړۀ کوي اؤ د دغه خزانو په کار راوستلو باندې پاتې پنځۀ کم سل".
دغه ورځو کښې د پښتنو خواريکښو د پاره کراچۍ د دوبۍ په توګه ؤ. پښتنو به خپلې ښېرازه زمکې اؤ کښتونه ؤکرل اؤ بيا به د اشر پورې کراچۍ کښې نغدې دياړۍ له لاړل. څۀ هلته پاځۀ مېشته هم شول. دغه وخت پورې کراچۍ کښې تؤدۀ باد الوتلې نۀ وو. په ځيرک خان به کراچۍ کښې د کاکوان، خړو اؤ پوردلې زړونه راټول وو، خو د هغۀ مسافرۍ کلي کښې ناموس بېخي يوازې کړے ؤ. اوس به هغه د جومات مخامخ موړې باندې نۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ؤدرېدلو (ځکه چې د غلته به زياتره هغۀ ځيرک سره خبرې کولې).
هغه څلې چې د ځيرک خان په سُوک غلې وې، اوس د ناموس سړيتوب د ملنډې نه ويستلې وې. دغه مُوده چې مُياشتو ته ؤرسېده، نو د ناموس زړۀ د خپل خوږ ملګري ليدلو ته ډېر لېواله شو. مازيګر جومات کښې نمونځ پسې هغۀ د ځيرک د ليدلو دُعا ؤکړه. نيمګړې دُعا زر ؤنمانځلې شوه اؤ بله ورځ کلې ته ځيرک راغلو ـــــ پخپلو پښو نۀ ، د روغتون امبولنس کښې. ژوندے نۀ، د يؤ ناپېژندلي مړدکي ښکار شوے (ځکه خو د ناموس دُعا نيمګړې وه). د کراچۍ په ارتو پلنو لارو اؤ لويو دنګو ماڼو کښې د ژوند ارزښت باندې څوک نۀ پوهېږي. د سياستمدارانو سترګې يؤ بل ته بړګې شوې وې اؤ د هغوي په لمسه يوه ورځ مرګ د دغه ښار لارو کوڅو کښې اتڼ ؤکړو. د بې وسو اتې ؤسوزولې شوې اؤ بسونه اؤ لارۍ ئې ؤچقولې شوې. د وژنې اؤ وُرانې د يوې اوږدې لړۍ دغه بې ترسه پېل ؤ. د ځيرک د مور ستر يؤ ځل بيا مات شو.
د خپل پلار قبر سره څوا کښې هغه ښخ دے. د هغۀ مور اوس لږه اخوا ښخه ده. د مينې پېرزو نه ځار شم، د مور اؤ پلار قبرونه ئې نږېدلې دي، خو ناموس اوس هم اختر ته د هغۀ قبر لېؤ کوي اؤ ګلونه پرې څوروي. کۀ تاسو چرته ورپېښ شوئ اؤ دا مو هېر وو، چې د ښرولې ؤنې نه د لارې پله د مامدين کاکا دوي د کښتونو اړخ ته ځيرک خان ښخ دے، نو بيا به ئې هم په ډمبرګلو اؤ ورخاړو ؤپېژنئ، چې دا د ځيرک خان قبر دے.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د "ځېرک خان" نوم اخستل شوی وو، چې وړومبې "ډېر ښه دے" ورته ښکلې ووې. ښکلې دې نه خبر نه وه، چې ځېرک خان څوک و او د ناموس خان زړه کښې ئې ځه ځائے و. خو دغه نوم ئې په غوږو خوږ ورغلو.

"خو هسې نه چې څوک ورته "ځېرکو" وائي؟"

مابتې خپلې اند ېښنې څرګندولو سره تولو ته وکتل.

"چې ناموس ورته "ځېرک خان" ووې، نو "ځېرک خان" شو (مشرې مور پرېکړه وکړه) د چا پلار خو دې ورله نوم وران کړي، چې د پلار هغه بغرې ئې په ترښځ کندې کړم".

(یره چې یو خو به دا مشره مور کنځلې کله پرېږدي؟)

پرځند کاکا خپلې چړې او نلونه کسوړې کښې اخستي د قدوس خان دوي څپر ته راغلو. د کلي څو وګړي هم دغلته ناست وو. قدوس خان سپین اغوستن اغوستے، سپینه خولۍ په سر اېښې پرانستې لستوڼي ناست و.

"پرځند کاکا! سونت له راتلې، که وریژو له؟"

د قدوس خان په ځائے مېترې پرځند کاکا وپوښتلو.

"مېتریه! ستا غوندې ځنګل مې مخ ته نیولے نه دے، د بونجې پوزې خو به دا منې، چې بوي زر راکاږي. دېګ نه چا سر لرې کړو او پرځند ته یاد شول، چې بل مسلمانول غواړي".

د پرځند کاکا قیصه به بیا چرته واورو. هغه سره خبرې کول د هر چا د وس خبره نه ده (پانوس غېږ کښې ځېرک خان نیولے کور نه څپر ته راغلو).

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هله راد پخوا ئې کړئ! اوس به ئې درله مسلمان کړم".
خپل نلونه اؤ تېره چړه لاس کښې نیولې پرځند یؤ نظر ځیرک خان ته ؤکتل اؤ ناګهانه ئې د خلې نه ؤوتل،
"الله دې بدو سترګو اؤ بدې ورځ نه ؤساتي!"
اؤ بیا چې کله ئې پچی، ته ؤکتل، نو مخامخ ولاړ پانوس نه ئې تپوس ؤکړو،
"پتنوسه! پرېکړم ئې؟ بیا به پکښې څۀ پاتې نۀ شي".
"پرځند کاکا! شڼق ترې ؤباسه! برسنډه به پرې ؤخورم، بیا به ورته پسخېږي".
د پانوس دې هم بلا ورکه وي، خو پرځند کاکا خبره په دغې د بره هم وړاندې بوتلله.
"اے پلار دې ئې خُدا ے ښۀ ساتي، ګنې تاسو نه خو ګیله هسې ځان مرورول دي".
"پرځند کاکا! څۀ له راباندې د خاتم طائي قبر په لته وهې. نور څۀ ؤکړم. سبدان یو، خبره کوه، زمونږ دعا نۀ ستنیږي اؤ نور تۀ ښۀ پوهه ئې".
د پانوس په خبره به ناستو ډېر خندلي وو، خو د پرځند کاکا متل پانوس د خندا کړو،
"پرېږده مړه! خُدا ے دې سپے سړے نۀ ګڼي اؤ تۀ ترې سوال د بارانۀ کوې".
ما خو درته وئیلي وو، چې د پرځند کاکا دې بلا ورکه وي. کلې کښې ټول د هغۀ د خلې نه ځان ساتي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"د پتنوس ځویه! څه ګنې بیا دې تېرۀ کۀم".
میرګاټي خوار ننداره کوله، خو پرځندکاکا ئې د پلار تۀدۀ په هغۀ سارۀ کړل. هغه هم په ریښتیا ؤتښتېدو.
"پتنوس خانه! پرتوګ ترې ؤباسه اؤ کمیس ئې بډې کوه! چې ځرپ ترې ؤباسم".
راپوړې باندې خو کلي کښې غم هم تود وي. مشرې مور د ځوړو وریژو دېګ پوخ کړے دے اؤ راپوړې تمبل راخستے د کور انګڼ کښې ناسته ده،
"اؤ زۀ پنا ولاړه یمه
هلکه بلې مۀ نړوه!
لیدې مۀ نۀ شې"
وادۀ کړې ورسره پړقې وهي. ناوادۀ شوې پړقو سره څۀ خیالي نړې کښې هم وګرکې دي. د هغوي روح هم یۀ بت ته دغه وائي،
"مینه کښې تا نه کمه نۀ یم
(هلکه بلې مۀ نړوه!)
خو وړه نۀ یم، چې به کلي خبرؤمه"
بیا لړې ګاګیرې شي ـــــ پلار، ورور، ټوپک، مرګ.....
پښتنې مینې تل حبس کښې وي.
پښتنې جذبې تل د وېرې سیورې کښې سا اخلي اؤ بیا مړې شي ـــــ پښتانۀ د مینې په اسره ژوندي وي اؤ په مینه مري.
راپوړې: "یار مې د جنګ نه په شا راغلو"
ګڼې خلې: (هلکه بلې مۀ نړوه!)

(c) ketabton.com: The Digital Library

راپوړۍ: "په پرونۍ ورکړې خلۀ سټومانه یمه"
وړندار هسې په خلۀ وائي چې،
"راپوړۍ! اوس د خبر ختم ؤشو اؤ تا بیا ډمامې ته لاس کړي دي".
(خو پټ ئې تمبل سره زړۀ ترپکې وهي).
"دوزخ پسې ړنده شې د مُلا بادر لور! چې نن ئې نۀ وهي، نو کله به ئې وهي؟"
مشرې مور دې پسې په راپوړۍ غږ ؤکړو،
"نن به دې تمبل شلوې، دومره ئې ؤغړنګوه!"
راپوړۍ: "خولګۍ دې خوږم، نۀ پرې مړېږم"
ګڼې خلې: (هلکه بلۍ مۀ نړوه!)
راپوړۍ: "نېکبختې ټوله را په شا شه چې دې وړمه"
اؤ "چې دې وړمه" سره ګڼ غږونه ؤشو،
"مړه مۀ شې راپوړۍ!"
راپوړۍ: "تا په کوڅه کښې ټوخے ؤکړو"
ګڼې خلې: (هلکه بلۍ مۀ نړوه!)
راپوړۍ: "زۀ په مستو ککړه خلۀ در ؤوتمه"
راپوړۍ: "د نغارې اواز دې راغے"
ګڼې خلې: (هلکه بلۍ مۀ نړوه!)
راپوړۍ: "د وړې لُور سره د کټ نه پرېوتمه"

راپوړۍ ته مشرې مور وئیلي وو، اوس به د عبدالرحمان مُلا په بانګ ؤدرېږي. دغه تؤدوبه کښې د وړندار سترګې په مابتۍ ؤدربدې. مابتۍ اؤ مونپجره د دالان د وړوکي دېوال سره ولاړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي. مابتۍ خپله شونډه چیچله او یو لاس ئې خپل لُوڅ سر سره د مونېجرې په اُوږه ایښے وُ. د مابتۍ سترګو کښې وړندار پېغله تنده ولیدله او مخ کښې ئې د خندا ټولې کرښې ژورې شوې.

"مابتۍ!"

"مابتۍ!"

(د مور په دوېم غږ هغه د خیال غېږه کښې ویښه شوه)

"هن مورې!"

"قمرو له اوبهٔ یوسه!"

د وړندار دغه وس وُ، چې مابتۍ د هغې د خیال د بُت غېږې نه کُوزه کړي.

ناموس او پانوس په دغه شپه ناوخته د اوبهٔ څور نه راغلي وو. ناموس چې سحر نمونځ وکړو، نو اودهٔ شو او پانوس خو ځان ته د نمونځ بخښلو څهٔ بانه ګوري. ټوله شپه ئې اوبهٔ څور کړے وُ، ښکاره خبره ده، چې ماسپخین به پاڅېدلو. هغه خو زر اودهٔ شي، وائي "نمونځ په ویښو اوړي". الله دې پوهه کړي.

ماسپخین نمونځ پسې ناموس د جومات مخې ته مورې باندې ولاړ وُ، چې پرځندکاکا ورسره سلام کولو پسې د څوي مبارکي ورکړه.

"ډېر ښکلے څوے خُدا ے درکړے دے. الله دې بدو سترګو او بدې ورځ نه وساتي!"

ناموس په دواړو لاسونو د هغهٔ لاس ونیولو او په ډېر روڼ تندي ئې ترې مبارکي واخسته. د ځیرک خان مرګ نه په کلونو وروستو

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه د جومات مخامخ موړه باندې په وړومبي ځل ولاړ ؤ. د هغۀ زړۀ غوښتل، چې هم دغلته ولاړ وي اؤ د ټول کلي اولس راشي اؤ هغۀ له مبارکي ورکړي. پرون چې د څوړو وُريژو دېګ نه ځلور غوړي جومات ته راغلي وې، نو ماښام د سونت نه ټول کلے خبر شوے ؤ اؤ ناموس له ئې مبارکۍ ورکولې. د خپل تربور سبدګُلي په ليدلو هغۀ خپله سينه د ډېر وياړ نه پُلنه کړه اؤ ژوند کښې په وړومبي ځل د هغۀ پستو سترګو کښې کلک نظر بُرند شو. سبدګُلي يوه ورځ قدوس ته وئيلي وو، چې کۀ د ناموس څوښه وي، نو هغه به ورلره خپل ځوے ورکړي. د سبدګُلي زړۀ سپين ؤ. هغۀ دغه خبره په څواخوږۍ کړې وه، ګنې ځوک د خپل زړۀ غوښې بل له ورکوي، خو ناموس خان ته دغه پېرزو لکه د پېغور ؤدرېدلې وه. د پښتنو د مينې اؤ کرکې، پېرزو اؤ زباد، ورکړې اؤ منښتې خپله ژبه اؤ خپل مخ دے. پښتانۀ د وياړ نه په لړه منونکي نۀ وي. وياړ د پاره هغوي ته د سر بيعه هم ارزانه وي. دغه وياړ هغه د وينې په تړون کښې لټون وي اؤ کله کله د وينې تړون هم د خپل وياړ د پاره غوځولو کښې د لارې خنډ نۀ پرېږدي.

"نن مو د خبره سره ځيرک خان د يويشت ورځو شو"

د کوټې ور پورې کولو سره ناموس خان ؤوې، اؤ بيا ئې سپېږمې رانښکلې چاپېره ؤکتل،

"مشرې مور مشکۍ ټرور ته وئيلي دي، چې هره ورځ به ځيرک خان ته سپيلني لوګے کوې. دا دُومه هغې روغه کړې ده".

قمرو د ناموس حېرانتيا له په موسکۍ خله ځواب ورکړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناموس په دغه ځواب موسکي کېدو سره د هغې خُلۀ خپله خُلۀ کښې واخسته اؤ قمرو د هغۀ مخ ته خپل لاس ؤنيولو (د دغه لاس اېښودلو چرې هم دا زړۀ نۀ ؤ، چې هغه دې د قمرو نه خُلۀ ؤباسي) اؤ بيا ئې په رو د هغې غېږ کښې پروت ځيرک خان له مخ ښکول کړو.

د خپل کميس په ځاے د قمرو کميس اغوستلو سره بل کټ کښې ځملاستونکي ناموس ؤوې،

"وريځې نن ښې ؤګوابنېدې، خو ؤ نۀ ورېدې".

قمرو په يؤ ناپ ناموس ته کتلو کتلو کښې ناڅاپه په خندا شوه.

موسکي اؤ حيران ناموس ؤپوښتله،

"ولې په خندا شوې؟"

"وريځې خو کۀ نن ؤ نۀ ورېدې، سبا به ؤورېږي. خاندم په دې چې، څومره ورځې دې دا کميس وا نۀ غوستلو. زۀ ځان له دومره خېتمې شوې ؤم چې".

"زۀ نۀ پوهېږم قمرو! څۀ خبره ده، چې زما د ښځو رنګونه، کړۀ وړۀ اؤ اغوستن ډېر زيات خُوښ وي. زۀ وېم، چې هم دا اغوستن مې اغوستي وي، نکريزې مې په لاس کېښودې، بنګړي مې لېچو کښې ؤشرنګولے".

"ولې هن؟ تۀ داسې ولې کوې؟"

(اوس د هغې مخ نه هغه خندا تلې وه)

د ناموس خان په مخ ځونډي رېره ده. داسې به ؤوايو، چې لړې ئې څنې اورېدې شوې دي اؤ لړ وېښتۀ ئې زنې نيولې دي. هغۀ پرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چرته چاړه راښکلې نۀ ده. سینه ئې د وېښتو نه داسې پاکه ده، لکه چې په پوزه ئې نومې وېښتۀ نشته. د تګ وخت کښې کېن لاس لږ څُوړند شوے وُړي. خبرې ډېرې په رو رو کوي اؤ زیاتره زمکې ته ګوري. غوڅه خبره به دا ؤکړو، چې هغه جینوټارے غونډې دے اؤ په وړوکوالي به هم په دغه نوم هلکانو تنګولو، خو په کوټه دننه هغه سړے ؤ. د هغۀ غېږ کښې قمرو چرې ځان تړے لیدلے نۀ ؤ.

قمرو د هغۀ نه څو شپې اګاهو پوښتنه کړې وه، خو دا پوښتنه هغې په وړومبي ځل نۀ وه کړې اؤ نۀ په وړومبي ځل ناموس خان د هغې په پوښتنه غلے شوے ؤ (ځکه خو هغې بیا تپوس ؤ نۀ کړو). کوټه کښې چپیا خپل سُیوري څوارۀ کړي وو، چې دې کښې وریځې ؤغړمبېدې. د بُرېښنا پړق د کوټې د ور چؤدو کښې ځان ؤځلولو. څو شپې دغه ګړز ګړوز اؤ پړق پړوق کښې تېرې شوې اؤ بیا بهر په زمکه د ځاځکو ټوپونه شول.

د ځاځکو په ښکالو اؤرېدو ناموس خان ؤوې،

"خُدا ے خو دې باران د اُورېدو کوي نۀ"

"سپرلے په سر دے. خامخا به کېږي"

"نه قمرو! زۀ وېم، چې اوس ؤدرېږي اؤ نولس ورځې پس بیا غوټ یوه مُیاشت ؤورېږي. زمونږ ځیرک خان به د ځلوېښتو ورځو وي".

(د پانوس خبرې اوس لږې شوخې نۀ دي؟)

"اؤ ما به لامبلي هم وي".

(قمرو دا وئېلو سره د حیا نه سر د هغۀ ټرَخ کښې ورکړي)

(c) ketabton.com: The Digital Library

پانوس خان موسکے شو ..... قمرو ته ئې ؤکتل اؤ بيا خُدا ے زده
څۀ وخت به اُودۀ شوي وي.
شْپاړس ورځې جړې ؤورېده. د کورونو د ناوؤ خْلې ؤ نۀ درېدلې.
د مُوندر دوي د چنې د ېوال باندې دوه څوپېدار پرېوتي وو. د پتهو
په پُولو ولاړې ؤنې اؤ پتهو کښې فصلونه مْلاښت وو. د ښاروؤ د
تشو بُوسو په شْخوند خْلې پخې شوې وې. سْره غرمه به هم د نمر
په نيشتون لګه د سْکهې مابنام توره تېرېدله. شپې خو بيخي د
ګناهګار زړۀ رنګ اخستے ؤ. ګړګوړ بابا په يؤ اېړ ګُورېدلو اؤ
لارو کښې ختهې بنې خوشتې شوې وې.
د جړې د اوولسمې ورځ شپه نور کله نه ډېره توره اؤ ډْرنه وه.
اسمان څو شپبو له غلے شوے ؤ. شپې خپل نيم ژوند تېر کړے
ؤ، چې بْرېښنا شوه اؤ برېښنا سره سم ګړزګړوز شو اؤ ډک جام په
لاس اسمان بيا تيندک ؤخوړو. تهوله شپه ناوې ؤشرېدې. مشرې
مور د چرګبانګ نمونځ دالان کښې ؤکړو.
"خْدايه! په وخت نۀ پوهېږم، خو تۀ ئې په چرګبانګي قبول کړې".
(مشرې مور خپله غاړه په دُعا خوشې ؤګڼله. مُصله ئې په کټ
کښې کېښودله اؤ بيا کوتهې ته ډډې کېدو د پاره دننه شوه. د
هغې خيال ؤ، چې لا نيمه شپه ده. سترګې ئې پتهې شوې نۀ وې،
چې نمر خيره وهلې وه).
"مورې! مورې! يه مورې!"
د بلقيس ګاګيرو غړونو مشره مور تُونده پاڅوله اؤ د کوتهې نه بهر
وتلو سره هغې د ناموس خان د کوتهې نړېدلې بلې ؤليدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ډوبه شوم خُدایه!"

د بلقیس او مشرې مور په چغو قدوس او پانوس د ناموس کوټې ته رسېدلي وو. څو شیبې تېرې نه وې، چې کور کښې د کلي ښځې، مړونه او واړۀ راغونډ شوي وو. د ډب ارخ ته دېوال پرېوتلے نۀ ؤ، خُوئېدلے ؤ. نۀ زُوږ نۀ غُرب. لږ وخت تېر نۀ ؤ، چې بیا نمر د خلقو سترګې بُربښولې. سړو په خاؤرو او برګو لړې کولو خپلې ساګانې ماتې کړې وې (خو دغه وخت د سُتړي کېدو احساس چا ته کېدلو؟). د کوټې تیر سره لږ نژدې د تورسرې کمیس ښکاره شو او سپېدګُلي قدوس ته غږ ؤکړو. هغه راغلو او خاؤرې ئې تْرې اخوا کړې. د کلي نور سړي دغه وخت دغه ځاے نه اخوا شوي وو. قدوس خان ځادر په مړي واچوۀ او د پانوس خان سره ئې دالان ته یؤړلو. د کلي ښځې د قمرو لیدلو ته په دالان ماتې شوې، خو پانوس سُتنې کړې. مړے کټ کښې څملولو سره هغوي د مشرې مور کوټې ته دننه کړو. مشرې مور پخپل لاس د ناموس خان نه د قمرو کمیس ؤویستلو. بیا قدوس ځان سره پانوس او پرځندکاکا ملګري کړل او دغه ځاے ئې نور ؤلټولو. قدوس دا پټول غوښتل، چې د کلي نور وګړي دا ګڼي، چې قمرو د کوټې نه ؤویستلې شوه. دغه وخت د خپل ستر ساتلو د پاره پرځندکاکا باندې د هغۀ زړۀ اوبۀ څښکلې. د کلي اولس ته هغه یؤ نتې ؤ، خو قدوس پوهېدلو، چې د کاڼې نه به غږ ؤځي، خو پرځندکاکا نه نۀ. کۀ کلي کښې په کلوېغۍ چا ځان پوهولو، نو پرځندکاکا سره به ناست وو. دغه ستر ډېر ټینګ پاتې نۀ شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

(ځکه چې کله لږې نورې خاوري دوي اخوا کړې، نو د بش لاندې قمرو سا اخستله اؤ د هغې غېږ کښې پروت ځيرک خان په ښځ خوب اودۀ پروت ؤ).

"هله ورونړو راشئ!"

د قدوس غږ سره تولو د هغۀ اړخ ته منډه کړه. بش ئې په تولو اخوا کړو اؤ قمرو په بړستن کښې نُغښتلې قدوس اؤ پانوس دالان ته يؤړه. د هغې روڼ مخ په خاؤرو خړ ؤ اؤ تورو وېښتو کښې ئې خاؤرې ښځلې نخښتې وې. د هغې سترګې د کوتې پله اؤړېدلې، خو هغې د خپل مخ د اړولو تْوان نۀ لرلو. مشره مور دغه وخت د خپل ناوياته نمسي تلوسې د رنګې شوې کوتې خوا له بوتله. ځيرک خان نۀ يوازې دا چې ژوندے ؤ، بلکې په خوږ خوب اودۀ ؤ. مشرې مور هغه غېږ کښې اخستے برنډې کښې پروت کټ کښې څملولو. قدوس، پرځندکاکا، سپدګُلي اؤ پانوس کټ کښې بې ځانه قمرو روغتون پله واخستله. تولو شپه د دْروند تير اؤ خاؤرو د پيټې لاندې د هغې سا څْدا ے زده څنګه تينګه پاتې شوې وه؟ د قمرو مخ چې کوم اړخ ته ؤ، هماغه اړخ ته کټ کښې ځيرک خان پروت ؤ، چې اوس ئې سترګې غړېدلې وې ـــ د دواړو لاسونو ګوتې ئې خپله خلۀ کښې نيولې وې ـــ دواړه پْښې ئې راغونډولې، غځولې. د قمرو سترګې د خپل ځيرک مخ نه چرته وتلې. کور کښې يوه ژړا انګولاوه. ور ته رسېدلو رسېدلو کښې د هغې سترګې د خپل ځيرک په ليدلو مړې شوې نۀ وې، خو مړې شوې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

درېمه شپېه

د کور نه وتونکو دوؤ غُبرګو جنازو مشره مور ماته کړې وه. کۀ هغه خبر وه، چې د بارانونو دغه ماته شوې شپېه به د هغې کور نړوي، نو هغې به د نمر سترګه داغلې وه، خپله پېنځه به ئې ځيرې کړې وه، وريځ ته به ئې وئيلي وو، چې:

"درې درې!
د وريځ تورې بلا!
درې درې!
زمونږ په کلي کښې د چا هم نۀ خُوښېږې بلا!
درې درې!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس د هغې خپلې ستر ګې ترېدلې وې. اوس هغې سره یؤ ځیرک خان ؤ، چې هم دغه ئې د ځېل کوونکي زوړ زړۀ دلاسه وه. کور کښې کۀ اوس ځیرک خان هر څو بې ځوکه شوے ؤ، خو مشرې مور اؤ مابتۍ د ناموس خان اؤ قمرو د برخې مینه هم دۀ له ورکوله. د کور نورو وګړو کۀ هغۀ سره ډېره مینه نۀ کوله، نو بیا هم د هغوي خْواخوږي اؤ زړۀ سْواندي د وړوکي ځیرک خان وخت تېري د پاره ډېر وو.

مابتۍ کۀ بلقیس راوړې وه، خو د ناموس خان ګوته نیولې ئې پل اخستے ؤ. د هغې د اغوستن، بنګړو، نکریزو اؤ پېزار خْوښول اؤ راوړل په ناموس خان وو. د هغې ژبې د قمرو غېږ کښې خبرې زده کړې وې اؤ د ناموس خان سترګو نه ئې پېرزو پېژندلې وه. هغه چې په وړومبي ځل د پېغلتوب وینې ؤوېروله، نو د خپلې مور په ځاے ئې خپل حال قمرو ته وئېلے ؤ. په هغه ورځ د مابتۍ ژړا ته قمرو ډېرې دلاسې ؤوئېلې، ډېره ورته نانې کتانۍ شوه، خو د مابتۍ اوښکو قمرو هم ؤژړوله اؤ بیا چې به کله د مابتۍ ورځې شوې، نو د لوپټې پیسکے خْلۀ کښې نیولے د حیا نه به اوبۀ اوبۀ شوه. قمرو کښې دننه یوه مور وه اؤ دغه مور ته د بلقیس مابتۍ په برخه رسېدلې وه. د پېغلوټۍ لور زړۀ په ځاے کول اؤ دغه وینه باندې پوهول ډېر ګران وو. بلقیس خپلې لور سره دغه سر خْوږ کړے نۀ ؤ.

داسې وخت چرته نۀ ؤ راغلے، چې مابتۍ فردوس غېږ کښې اخستے ؤ، یا ئې چرې دلاسه کړے ؤ، خو د مشرې مور غېږ نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بغېر هغه ځیرک خان بل چا ته نۀ پرېږدي. دغه ورځ ځاموری ځیرک خان غېږ کښې نیولے سُرې ستر ګې ناسته وه. نن ځیرک خان د خلوېښتو ورځو شوے ؤ. نن هغه ورځ وه، په کومه ورځ چې ناموس خان باران غوښتلے ؤ. هغۀ غوښتل، چې نن ورځ نه باران ؤوریږي، خو نن نه دُرې ورځې ورانديې باران ؤدریدلے دے. قمرو وئېل، چې په نن ورځ به هغه خلوېښتی نه لامبي، خو هغه نن نه دُرې ورځې وړاندې لمبولې شوې اؤ خاؤرو ته سپارلې شوې ده. نن د ناموس اؤ قمرو درېمه ده. پرځندکاکا د هغوي بخښانې د پاره وریژې باندې کړې دي. عبدالرحمان مُلا ځان سره چنې اؤ د کلي څو مشران د هغوي بخښانې د پاره د قران ختم ته کښېنولي دي....... هغه قران چې ناموس اؤ قمرو لوستلے هم نۀ شو، هر څو کۀ مینه ئې ورسره ډېره کوله. چې کوم قام قران د مړو بخښلو، په نُخښتو کښې خوړلو اؤ برکت راتللو د پاره راخلي اؤ نور ئې کسوړې کښې نُغښتے تاخ کښې خوندي کړے وي، هغه قام په زمکه ننوځي. ښځې یؤ ځل د ځاموری غېږ کښې پروت ځیرک ته ګوري اؤ په سلګیو کیږي. دغه ښځې به خپلو کورونو ته لاړې شي اؤ هلته به تږې د خپلو وړو په مخونو لیدلو ځیرک هېر شي. وُرندار به اوس هغۀ له څۀ وخت ورکړي؟، ځکه چې د کور دُرې برخې کار د هغې په سر شو (یوه برخه خپله اؤ دُرې برخې د قمرو). ښکلې خو هسې هم په تک پک اؤ تېره خُلۀ وخت تېروي (اوس خو پسې مېرګاڼې سره د درې میاشتو کمیله هم نُخښتې وي، اوس به پرې څوک اُوده غوا پاڅوي؟). باور مې نۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي، کۀ د مشرۍ مور په زړۀ کښې نور د زور څاڅکے وي، چې څۀ له به ګوتې وروړي اؤ پاتې شوه مابتې، نو کۀ هغې مخکښې کار کوۀ، نو اوس به ئې هم ؤکړي.
موسمونه په ډډه اؤړېدل راؤړېدل. کله به شپې کنګل شوې اؤ کله تېږنې..... کله به د ورځې اور ورېدۀ اؤ کله به يخې هوا د ژوندو ځرمن خيرله. کله به خاؤره، ؤنې بُوټي اؤ کښتونه لُوڅ لغړ وو اؤ کله به خاؤرې، ؤنو بُوټو اؤ کښتونو د رنګونو شال ځان نه چاپېره کړو.
چې کله به ورځ د شپې غېږه کښې اُوده شوه، نو خوږ ځيرک به مابتې ځان سره ځملولو. پروسکال چې د هاړ يوه خوپه شپه کښې اُوده شوې مشره مور سحر ويښه نۀ شوه، نو هغه ورځې نه مابتې ځيرک ځان پورې نيولے ؤ. وُرندار د مابتې لخوا د ځيرک په دومره پاملرنه خپله غاړه خوشې ګڼله اؤ د هغې خبره دروغ نۀ وه. هغه د کور نه نۀ ؤزګارېدله. بيا هم کله کله به چې د ناموس اؤ قمرو يادونو ژړغونې کړه، نو څو شېبو له به ئې ځيرک ځان پورې ؤنيولو اؤ بيا به ئې ورله تنده بنکول کړو. اوس خو هغې د مشرې مور ځاے هم نيولے ؤ. غم ښادي اؤ د چم ګاونډ راشه درشه هم د هغې په سر وو. ښکلې څۀ خپلو وړو سره ګېره وه اؤ څۀ د ځيرک سره د مابتې ډېرې مينې د هغې زړۀ هغۀ نه تور کړے ؤ. کۀ خبره سپينه کؤم، نو د هغۀ نه به کله کله ښکلې کُرکه هم کوله، خو قمرو تل هغه لکه د خپلې خور ساتلې وه اؤ چې کله کله به مشرې مور هغې ته ژبه تېره کوله، نو قمرو به د ښکلې سر

(c) ketabton.com: The Digital Library

وينځلو. کۀ ستاسو ياد شي اؤ د وادۀ په وخت کښې لا د ښکلې نکريزو نه بوي ختلو، نو ناموس هغې ته دُرې کاڼي ځنډلي وو. هغه وخت کښې يوه قمرو وه، چې د ښکلې زړۀ ئې ساتلے ؤ، دغه زباډونو به ښکلې چرې هم ځيرک سره کُرکې يا د کُرکې څرګندؤنې ته نۀ پرېښودله.

د کُرکې اؤمينې په شا خپله يوه قيصه، يوه پېښه، يؤ خوځښت اؤ يؤ جواز پروت وي اؤ بيا دغه کُرکه اؤ مينه د خپلې موخې په لور د يوې تګلارې په کربښه روانه شي. د هندوستان په خاؤره چې کال 1909ء کښې لارډ مورلے اؤ لارډ منټو د انډين کونسلز ايکټ (Indian Councils Act) غږ ؤکړو، نو په وړومبي ځل ئې د هندوستان وېش د پاره د مذهب کربښه راکښله. "ؤويشه اؤ بادار شه!" په لور دا د برېطاني واکمنۍ د هندوستان په مخ وړومبۍ بنسټيزه څپېړه وه. د دې تر مخه به يؤ مسلمان مسلمان کانديد اؤ يؤ هندو هندو کانديد له ټاکنو کښې خپله خوښه څرګندولې شوه (ياد دې وي، چې دغه ټاکنو کښې د خپلو زمکو لرونکو ته د ووټ حق ؤ اؤ اولس ته د خپلې خوښې څرګندولو واک ترلاسه نۀ ؤ. د هغه وخت د پيرنګي واکمن مُلاتړ ته ولاړو مسلمانانو دا لوي برياليتوب ؤګڼلو، چې مسلمان د پاره ئې د واکمنۍ حق ترلاسه کړلو، خو په دې خبره غلي وو، چې د پنجاب مسلمانانو ته ولې دغه حق ورکړے شوے نۀ ؤ). اتۀ کلونه وړاندې د بنګال وېش باندې پښه راکښلې شوه اؤ...... (خبره به لږه ؤغځېږي خو راځئ، چې لږ ورسره د خلې خوند واړوو).

(c) ketabton.com: The Digital Library

1906ء کښې د بنګال وېش انتظامي موخه باندې شوې ؤ (هر څو کۀ په شا ئې نورې هم ډېرې خبرې وې). وروستو د قام په نوم دغه وېش 1947ء کښې ؤشو. د 1906ء په وېش 1909ء کښې اؤ د 1947ء په وېش 1971ء کښې پښه راکښلې شوه. د خپلې ابۍ ژبړولې له کۀ هم د هغۀ حق نۀ ورکوې، نو هغه خپل حق د پاره د ابۍ څُوي پسې ټوپک توپنچې ته لاس کوي. د هندوستان وېش د پاره د مذهب کرښه راکښلې شوې وه اؤ چې هندوستان ؤویشلے شو، نو د وړو قامونو په حقونو ښته واچولې شوه. د "پاکستان کا مطلب کیا ؟... لاإله إلاالله" چغه په دیریشت کلونو کښې دروغ شوه. نمرختیز پاکستان د نړۍ په مخ بنګله دېش شو. بنګالیان غوخ کړے شول... سُپک کړے شول... د هغوي د چقولو هڅه ؤکړې شوه اؤ نن هم د هغوي په زړونو دغه پرهر داسې بُریښي، لکه چې د هغوي په شین ببرغ کښې سُور خال ځلند دے. د پاکستان نوي زره څُواکونه هلته سرونه ټیټوي اؤ دلته ځیرک خان د خپل کاکا اؤ مابتۍ سره د مشرې مور په څلي ګلونه اېښودلو نه سُتانۀ شوي دي. دلته ځیرک خان د مابتۍ په ریښتوني دلاسه د مشرې مور نیشت شتون ګڼي اؤ هغه یاران به د بنګالیانو د وینو تویولو په دغه ریښتوني تور لکه پېغور تر هغې سُوزي اؤ سُرۀ کیږي، تر څو چې ئې پخپل تبر ځان پړ ګڼلے نۀ وي اؤ د وړو قامونو د برخو ورکړې ته ئې غاړه ایښې نۀ وي (ځکه چې د پاکستان په چوکاټ دننه اوس هم ډېرې نیمګړتیاوې په ځانونو ویر کوي).

(c) ketabton.com: The Digital Library

ميرګاټې هم اوس په "ميرګاټي" سُور کيږي، "فردوس خان" نه پرته بله نامه اؤرېدل نۀ غواړي. مابتىٰ ئې کله کله ؤسکونډي اؤ ښکلې خو به ئې ورته ځکه وائي، چې دا نوم پرې هغې ايښے ؤ. شونډه کۀ ئې شُنه شوې نۀ ده، خو چې څنګه ورځ تر ورځ غځيږي، نو برېتوکي به ئې هم زر ؤتوکيږي.

نن بله ؤشوه. د ډېر وخت نه به مابتىٰ ځيرک نه د شپې خُوند اخستلو. هغې به خپله خېټه اؤ تيونه لوخ کړل اؤ ځيرک خان پسې به ئې مړل. هغه چرې هم له خپلې خُوا خُوځېدلے نۀ ؤ. هغه د دغه خُوند په معنا پوهه نۀ ؤ..... هغه د دغه خُوند د اخستلو په چل پوهه نۀ ؤ..... هغۀ کۀ په هيڅ پوهه نۀ ؤ، خو بيا هم هغۀ د مابتىٰ دغه کار ښۀ نۀ ګڼلو. نن داسې ؤشو، چې مابتىٰ څنګه هغۀ له خپل لُوخ تيونه خُلۀ کښې ورکول، نو هغۀ خپله خُلۀ بنده کړه اؤ د هغې نه ئې د ځان لرې کولو د پاره په ډډه د اؤړېدلو هڅه ؤکړه. مابتىٰ څو شيبې ځان غلے کړو. د هغې وېرې د هغې سترګې چاپېره ؤځغلولې. هغې بيا د ځيرک مخ ځان پله راواړولو اؤ دا ځل ځيرک ؤ نۀ خُوځېدۀ. د خُوند دغه څو شيبو د هغې ساګانې ژورې کړې اؤ هغې د ځيرک څنګون خپلو دواړو لېنګو کښې دومره جوخت ؤزورلو، چې د ځيرک خان څنګون تود شو. د ځيرک پوزه د هغې د دواړو مېمو منځ کښې چپړېته شوه. هغه بيا هم ؤ نۀ خُوځېدۀ. (دا څنګه ؤشول؟) د دې پوښتنې ځواب څو شيبو کښې راغلو. ځيرک خان نۀ دا چې ځان د هغې نه ؤشوکولو، د کټ نه هم پاڅېدلو. هغه انګڼ کښې ولاړ ؤ. هغۀ چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځهٔ وخت ځان مابتئ ته سپارلے غلے پروت ؤ. دغه وخت هغهٔ پرېکړه کوله اؤ اوس چې مابتئ دومره ستغ ځواب ؤلیدلو، نو ځان ته پړه شوه. ګناه تل د وېرې په غرمه پاڅي اؤ د توبې د ؤنې ګور سیوري ته په زمزم لامبي. دغې پړې د هغې وېره یوه شیبه کښې ؤوژله. هغه غلې په ډډه واؤړېدله. ځیرک هم لږ وخت وروستو بیا کټ ته ؤختلو اؤ هغې ته شا کړے ځملاستلو. هغه اودهٔ شو، خو مابتئ ټوله شپه ویښه وه. یؤ وخت کښې هغه پاڅېدله، ځیرک له ئې تندے ښکول کړو اؤ د هغې سترګو نه د پښېمانئ دوه داسې سپینې، رڼې اوښکې د ځیرک په تندي ټوي شوې، چې اسمان کښې ځلېدونکي ستوري پیکه ښکاره شول. نن په وړومبي ځل مابتئ ته خپل ځان کښې قمرو ښکاره شوه. نن هغې خپل ځان کښې یوه مور ؤلیده اؤ قمرو د ځیرک د پاره هغې کښې سا واخسته. د توبې دوه سپېځلو اوښکو د هغې زړهٔ نه د ګناه تور ؤوینځل.

د وخت پښه په ځاے نهٔ ؤدرېږي. نن د روژې د میاشت وروستے پېشمنے ؤ. ماسخوتن تراویح ؤشوې اؤ لاد سپوږمئ په لیدلو چا نهٔ تر دغه وخته قسم خوړلے ؤ اؤ نهٔ پرې چا طلاق غورځولے ؤ. دا ده، چې چاپېره پټاخې ډځېدلې.

"زما خو دا جامې خوښې نهٔ دي، (وړوکي ځیرک پټ مابتئ ته ؤوې) ما له د کمیلې په رنګ جامې".

مابتئ زر هغه د لاس نه نیولے ځان سره بوتلو،

"نه ځیرک خانه! داسې مهٔ وایه! تهٔ خو هلک ئې. دغه خو د جینکو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اغوستن دي".

"خو زما خو ستا د جامو غونډې ښکلې وي او د کمیلې د جامو غونډې ښکلې وي او د چاچي د جامو غونډې ښکلې وي او".

"ته راځه، چې رېوړې، پتاخې او ځلوبې درله راواخلم!"

(مابتې د خپل وس پورې د ځیرک خان په ځله د لاس اېښودلو هڅه وکړه).

فردوس هغه نه ډېر مشر نه و. بیا هم نه چرې هغه د فردوس سره لوبې کړې وې او نه ئې چرته لیندۍ لاس کښې اخستې وه او نه ئې شینولو له ګوتې وړې وې. تل به کمیلې سره په لوبو و. نینګاڼي، میرګاټې، پټپټوڼي، شلغاتي، کوډګې، د ګوډا ګوډې وادهٔ او چیندرو. د کوډګې په وخت به هغه کمیلې ته وئیل،

"ته به سرے ئې. ته به کور ته راشې او زه به درله ډوډۍ راواخلم".

"نه کنه، جینۍ خو زه یم. زه به ډوډۍ راواخلم".

"خو ته زما غونډې ډوډۍ نه شې راخستې".

یو ځل ځیرک لوبو کښې په سترې سا وئیلي وو،

"دوه ګوتې ځانډې"

خو د هغې نه پرته هم فردوس هغه په زمکه لوخړولے و او د هغه ځنګون نه ښورک اوړېدلے و. د ځیرک نه زیات کمیلې ژړلي وو او د ځیرک په سر مابتې میرګاټے سم ټپولے و. تر دې چې ښکلې او مابتې پرې ځله هم وهلې وه او دغه تړیخوالے تر ډېره د دوارو منځ کښې و.

د هغه کړه وړه خپل پلار نه خوښېدلي نه وو، خو د ښځو رنګونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اؤ ناستې پاستې ته د پلار نه زيات نزدې ؤ. د هغهٔ دغسې ځنې خويونه تر هغه وخته چا نۀ ليدل، چې تر څو مابتۍ په کور وه. د مابتۍ وادۀ نه وروستو هغه داسې يوازې شو، چې ځان ورته بيخي نيمګړے ښکاره کېدلو. نن دغه کور نه د هغهٔ دويمه مور لاړه. هغه په يؤ ژوند کښې دوه ځله يتيم شو اؤ دواړه ځله په اُومه ځلۀ. د هغۀ نه هغه څادر رانښکلے شو، د کوم په شا چې هغۀ کښې د ننه جينۍ په ستر وه.

ګليشان به ريښتيا د کبانو ازار وهلے ؤ، چې د هغهٔ په پښغله لور ميرزادګۍ پېريان کښېناستل. وړومبيو ورځو کښې به هغې په سمه لاره تيندک ؤخوړو اؤ ؤ به غورځېدله. بيا څۀ موده وروستو به چې څنګه پرېوتله، نو څۀ بل غوندې خبرې به ئې هم کولې.

"تۀ د شېطان اؤرې اؤ زما نۀ اؤرې"، يوه ورځ د ميرزادګۍ ترُور د هغې مور ته ګنګوسه کښې ؤوې، "په دې جينۍ پېريان ناست دي اؤ د کوچينوالي نه د دې سترګو کښې دغه سرُۀ وو".

مور ئې هم په زړۀ ؤخوړه. نور څۀ وې اؤ کۀ نۀ، خو چې اوس دا خبره کلي کښې خوُره شي اؤ ګليشان ته د کبانو د ازار خبره د اولس د ژبې نه لرې شي. د ګليشان څاروانه خوُي د پېريانو د اپلتې شا ته پټېدلے هم شو.

د روغتياپال لخوا د مېرګو د رنځ نه د ژغورنې د پاره ورکړې شوې دوايانې کۀ يوه پله په هغې ډېرې ښې راغلې، خو بله پله د پېريانو دم دورخو هم روان وو. مېرګي د پېريانو سره تله کښې سپُک وو، ځکه خو زيات پام پېريانو ته ؤشو اؤ يوه ورځ د سيند

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لېونو ځپو غېږې نه د میرزادګۍ مړه ځاندره راووتله. کبانو د میرزادګۍ نه یؤ پوتړے هم څوړلے نۀ ؤ. ګلیشان د کُونډې یا جال پرځاے روان سیند کښې پرچاؤ سره نژدې کالتوس ډزولي وو. دغه کالتوس نومې ژوندے د اوبو سر له مړ راوړے ؤ اؤ چاپېره اولس د ګلیشان دغه ناکړده غندلې وه اؤ د میرزادګۍ رنځ ئې د پېریانو بؤ باندې اړولے ؤ.

"شېرکاکا! دوه یو. پچاسے پُرې کېږده!"

(منډې ته ګوره وړونکي پانوس خان د چیو ؤوئېل).

"پخېر هلکانو! (شېرکاکا پانوس دوي ته ؤګوري اؤ بیا چېنک په سُکرو کېږدي) پربښتو! سُکارۀ ورته سرُۀ کړئ!"

چې خو تهول ښار کښې پخېږي، خو د شېرکاکا چې مازغۀ تکور کړئ. د شېرکاکا وینا ده،

"زما پچاسے جنت نه راځي. زۀ اوبۀ، تورې چې، خُوارۀ اؤ پې پتیله کښې واچؤم. اور دغه هر څۀ ؤسیزي اؤ د جنت نه ورته پخې چې راشي".

(هر څوک چې چې دومره ؤخوتکوي، نو جنتي کیږي).

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځلورمه شپېه

کابل نه چاپېره څومره ګنګوسې وې، څومره لُومې څوربدې اؤ څومره پړکې لچېدل، دې نه پېښور خبر ؤ. کابل نه دُرې زره کېلوميټره لرې ماسکو کښې د کابل په خاؤره د رنګون ښکالو د کابل غرې کښې رسېدلې وه. دغلته نه يؤ زر کېلوميټره لرې تهران هم ناجانه نۀ ؤ اؤ ځان څوندي کولو له ئې د سوېل لخوا شپول باندې لاس پورې کړے ؤ. هم دغلته نه يؤ زر کېلوميټره لرې هند کښې په کابل کۀ هر څو څواچيني وه، خو د دغه څواچينۍ چينه ښکاره وه. پنځۀ سوه کېلوميټره لرې اسلام اباد د "اپې" غرې ته غوړونه څک نيولي وو اؤ دغه تؤدوښې کښې د ګټې اؤ تاوان سوال هغۀ د پاره هېڅ ارزښت نۀ لرلو. څلور زره اتۀ نيم سوه کېلوميټره لرې شنګهائي خپل مخ ته لاس نيولے د سُور ببرغ د پېغور نه سترګې پټې کړې وې. کابل نه يوؤلس زره کېلوميټره لرې نيويارک کښې ناست جيمي کارټر د افغانستان په خاؤره د شوروي اتحاد د پرځولو د پاره نوکونه ترنګولي وو اؤ د اسلام نوم اخستونکې د دغه پرځؤنې ډاګه کښې تولې نړۍ نه د صليب تر سېورې لاندې راټول شوي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته کۀ راتلونکي وخت کښې د افغانستان اؤ پاکستان منځ کښې د مېشته پښتنو تر منځه د بېلتون کرښې نه د دېوال دنګولو تابیا کېدله، نو لرې په جرمني کښې د یوې خاؤرې دوؤ برخو کښې د ویشلي اولس تر منځه د برلن د دېوال رنګېدلو.

د اشنغر نه یؤ سپین ږیري عبدالغفار خان د اسلام مینه کښې مست خپل لېوني قام باندې غږ ؤکړو،

"دا نُخښته د امریکې اؤ روس ده. دا د اسلام نُخښته نۀ ده. دې نُخښتې ته مۀ وردانګئ! دې خاؤرې نه به د بارودو توپ روغ کړئ اؤ بیا به پوهېږئ نۀ، چې چا ؤویشتو اؤ له کومې خوا ئې ؤویشتو".

د امریکې ډالر اؤ د مُلا د جنت زیري د پښتنو په سترګو لاس کېښودل. یؤ مسلمان به پُردیو ښځو پسې ګرځي، شراب به څښکي، روژې به خوري، غلا به کوي، دروغ به وائي، بېلماځه به وي، خو د خنزیر غوښه به نۀ خوري، خپل کټ به چا سره نۀ نیموي اؤ د اسلام په نوم به ځان وژني. د ډالر اؤ روبېل د دوؤ کاڼو منځ کښې پښتنو خپل سرونه کېښودل، چې د اسلام په نوم چقڼي شي.

دې لرې اؤ خرې نه لرې د پراخه شنُو کښتونو منځ کښې قدوس خان ګوډ کولو. هغۀ سره پنځۀ شپږ دیاړیمار بوخت وو. د رڼو اوبو نه ډک په شنُو وښو د ببر لختي په پُوله دیارلس کلن ځیرک خان ډوډۍ اخستې روان ؤ.

"راځئ هلکانو! چې دا شخوند ورته ؤوهو".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځیرک خان ډېر لرې نۀ ؤ، چې په لیدلو ئې مشر ترۀ کودالـه کېښوده اؤ پخپلو ملګرو ئې غږ ؤکړو.

"ځیرکه! څۀ دې راؤړل؟"

"دادا! یوه ډونګه کښې غوښه اؤ ښوروا ده، بله کښې لاوڼ دے اؤ ډوډۍ دي اؤ پیاز اؤ شنۀ مرچکي".

"څومره شنۀ مرچکي دي؟"

(هغه مرچکي ؤګوري، ؤ ئې شمېري اؤ ؤوائي)

"اتۀ"

"اؤ میرګاټے نۀ راتلو؟"

د رامانې تپوس له د ځیرک ځواب نه وړاندې قدوس ؤوې،

"لینده غاړې ته اچولې به چرته ګرځي (اؤ بیا ځیرک ته ؤوائي) لاس ؤوینځه، چې ډوډۍ ؤخورې".

"ما اوس فردوس سره ؤخوړه".

اؤ دې ځواب سره هغه یؤ اړخ ته کښېني.

قدوس خان ته په ځیرک کښې خپل ناموس خان ښکاري. دغسې قلاره خبرې..... هره خبره سر ته رسولو نه وروستو بله خبره کول اؤ هغه هم د تپوس ځواب کښې. بلخوا فردوس خان ؤ. هغه اوس لویګاټے ؤ. شونډه ئې نژدې نژدې شنه شوې ده. تړوله ورځ چې لوبو کښې بوخت وي، نو څۀ مجسرېټ به ترې ؤځي، خو دا ده، چې پلار ئې پرې خپله غاړه خوشې کوي. کله به ځیرک پسې نښتے وي اؤ کله کمیله پسې. مابتې چې راشي، نو خپل ځوے اؤ د غېږې لور یوې شپېې له ځان نه لرې کولے نۀ شي، ګنې بیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسره فردوس څۀ نا څۀ توقه کړې وي. هسې هم ځاموری د خپلې دغه نڅور په وړو ډېره مئينه ده. يوه ورځ چرته قمرو خپلې مور ته خپل کشري ورور عزت خان د پاره مابتۍ په ګوته کړې وه اؤ د خپلې مړې لُور وېنا هغې سر ته ؤرسوله. بيا دغه کور کښې ځيرک باندې د مابتۍ سُود دغه غوښتنه نوره زياته کړه اؤ قدوس اؤ بلقيس هم د ځاموری کور ته سؤ اؤ سور کښې وو.
عزت خان ښوونځي کښې استاذ ؤ. هسې توقې نه ورته پانوس "ماسترګے" وائي. دغه کورنۍ کښې يؤ هغۀ دولسم پورې زده کړه کړې ده اؤ يؤ پانوس شپږ کرښې سر ته رسولې دي. ميرګاټے ښوونځي ته تګ نه بڼ کښې مرغيو ويشتلو ته په لستوڼو نخيرې کۀ کور کښې به هر څومره وُرندار کله کله د ځيرک د جامې پېزار تپوس کولو، خو هغه هم اوس کله روغه کله ناروغه. کور کښې دننه د هغۀ څۀ وو نۀ اؤ کور نه بهر ناسته باندې به ورته پانوس سترګې سُرې کولې. کلي کښې څۀ خوشکمار ځيرک ته سؤ کښې پراتۀ وو. دا هغه څوک وو، چې مېندو ئې تل د لارې منځ ته شونډې چيچلې وې..... دا هغه څوک وو، چې مېندو ئې د پرتوغاښ غوټه په درشل تړلې وه..... دا هغه څوک وو، چې ورور يا خور به ئې مخ اؤ ؤنه کښې ګاونډي ته تلي وو.
کور نه بهر دغه وخت کۀ د پرځند کاکا نه پرته د چا پام ځيرک ته په ښو ؤ، نو هغه عبدالرحمان مُلا ؤ. عبدالرحمان مُلا به جومات کښې نمونځونو ورکولو سره سره د کلي ښوونځي کښې هم وړو ته اسلاميات ښودلو. د ماسپخين نمونځ به کلي کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپدامیرکاکا ورکولو. لکه دُولا مُلا د عبدالرحمان ډېر تېيسته پاسته اؤ متهقوري زدٔه نهٔ وو. ابغ نبغ سړے ؤ. خپلې امامتۍ اؤ استازۍ سره ئې کار ؤ. په خبره دوه ئې دُولا مُلا سره ځلهٔ وهلې وه، هغې نه وروستو خو بېخي غلے ؤ. دُولا مُلا به نهٔ څهٔ خبره کښې مسئلې راويستلې. روژه اؤ اختر کښې خو به تهوله سيمه ځان له وه اؤ دُولا مُلا ځان له. بيا د دُولا مُلا چې ځومره زدٔه کړه وه، هغې نه زيات پخنوتېے ؤ اؤ عبدالرحمان کۀ پخپل ځاے پوهنتون نه سند تر لاسه کړے ؤ، خو دومره قړتې ئې زدٔه نهٔ وې.

"ناموس خان دې خُداے ؤبخښي، ډېر ښۀ سړے ؤ. زۀ د هغۀ ځوي کښې هغه وينم. دغه هلک ډېر غلے اؤ ډېر دُروندخويه دے. کلي کښې نورو هلکانو سره ناسته پاسته ئې هم نشته اؤ ښوونځي نه هم وتلے دے".

عبدالرحمان مُلا چې مخکښې هر څهٔ وئېل، خو قدوس ترې خبره واخستله،

"استاجي! د هغۀ کړۀ وړۀ اؤ ناسته پاسته داسې دي. بيا تاسو خو خبر يئ، چې کلي کښې هر ځنګه خلق دي. دا خو نۀ شو کولے، چې هم داسې ئې پرېږدو. ښوونځي نه خو هغه پخپله خوښه راغلے. هر وخت به ئې ژړل. اوس د هغۀ په سر به مونږ چا چا سره نُخښتلو؟".

"زۀ وېم، چې ښوونځي نه خو هغه راووتلو. کۀ داسې شي، چې جومات ته د سحر اؤ مازيګر نمونځ له راځي، اؤ زۀ ورته قران وايم اؤ دغسې لږ لږ کتابونه هم زدٔه کړي، نو دومره به شي، چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

يؤ خو به تهولنې نه ؤ نۀ شوکيږي اؤ بله دا چې د يوازېتوب احساس به ئې هم ډېر نۀ سکونډي".

"استاجي! دې کښې به "نه" څوک ؤکړي؟ کور سره خوا کښې جومات دے اؤ بيا تاسو نه زيات مونږ په چا باور کولے شو؟"

ځيرک خان د جومات شو. کۀ د کوچنيتوب څۀ ستغو يادونو ئې لاره نۀ نيوله، نو هغۀ د عبدالرحمان مُلا سره ښوونځي ته هم غاړه اېښودله. دا يوه خبره خو د هېرولو نۀ ده، چې کۀ هر څو قدوس خان دا وئېل، چې ځيرک خان د ښوونځي نه پخپله خوښه راغلے ؤ، خو ريښتيا دا دي، چې ځيرک خان ښوونځے د نورو هلکانو د پچموزو اؤ د فردوس خان په ګوريدلو اؤ غړنګېدلو پرېښے ؤ. نن هم چې کله هغه ښوونځي ته هلکان په تګ ؤويني، نو يوه څړيکمنه تلوسه ئې زړۀ کښې جيګه اؤ سترګو کښې ښکاره شي. د ملېشې تور اغوستن، د سُور څلورګوټېز ستوري تورې خولۍ اؤ وړې بستې ته هغه اوس هم پسخيږي. د عبدالرحمان سود اؤ پيرزو ځيرک خان نورې نړۍ نه ؤشوکولو. څو مياشتو کښې د هغۀ ژبه روانه شوه. يا "اليف بې" کښې نخښتلو اؤ يا نهمې سيپارې ته ؤرسېدلو. دې سره ئې لږ لږ ليکل هم زده کړل.

"زۀ وږے يم".

د ځيرک نيازبينې خبرې د ورندار پام ځان ته راواړولو اؤ هغې اينګولے اؤ ډوډۍ د هغۀ مخې ته کېښودل.

"دا ؤخوره اؤ بيا لږ اُودۀ شه!"

"زۀ ډوډۍ خورم، نو بيا به نمونځ له ځم اؤ د سيپارې سبق به وېم

(c) ketabton.com: The Digital Library

اؤ بیا چې راشم، نو اُودهٔ به شم بنه؟"
"تهٔ چې اوس جومات ته لاړې، بیا به مازیګر راځې، نو څهٔ به اُودهٔ شې؟"
وْرندار په مُوسکو سترګو د ځیرک سوالیه ځواب ته په ځواب کښې یؤ بل سوال پرېښودو اؤ لاړه، خو دغه پوښتنو له د ځواب په لټهون د خپل سر تړلو پوهه لاځیرک خان کښې نشته.
ترکاڼ کاکا د جومات کټ ټکوهٔ. پرځند کټ ټْرخ کښې واخستلو اؤ تُوند د جمالي دوې حجرې پله روان شو. د کلي اديرې ته ځو میاشتو نه نوې کڼه نهٔ وه تلې. نن دا نهٔ چې د جمالي کور کښې مړے شوے ؤ، د کلي هر کور دغه مړینه باندې لالښنده ؤ. د مُوندر دوې خپلوانو کښې ښادي وه اؤ هلته ډزې شوې وې. دغه ډزو کښې د چا تونچه غْله شوې وه اؤ چې کله هغهٔ د توپنچې بیا لچولو هڅه کړې ده، نو ډز شوې دې اؤ تود مړدکے د مُوندر سینه کښې یخ شوے دے. څو ساګانو نه وروستو مُوندر غلے شو اؤ د هغهٔ چپیا سره د وادهٔ کور کښې یوه انګولا روغه شوه. ناوک پولسانو بوتلو اؤ ډز کوونکے ؤتښتېدلو. د ښادۍ ورځ د ناوک اؤ ناوې کور اؤ ډز کوونکي په کورونو اور شوه، خو د مُوندر کور د پاره ئې د ژوند معنا نوره کړه. هغه ډېر ساده، یؤ مخیز اؤ مینې نه ډک سړے ؤ. تل به قبرونو کنستلو له تلو، ځکه خو نن د هغهٔ قبر کنستلو د پاره نیم کلے تلے دے. پښتانهٔ د کلي یؤ کور کښې مړے د ټول کلي مړے ګڼي. په کلي کښې چې مړے ؤشي، نو د مړې ځلوېښتۍ پورې د کلي ښادیانې ځنډوي. پخپله د پانوس

(c) ketabton.com: The Digital Library

خان وادۀ دوه مياشتې وروستو شوے ؤ (يؤ ځل د پرځند کاکا پلار مړ شوے ؤ اؤ د هغۀ د مړينې په پنځلسمه ورځ د نصيرشاه اؤ شبيرشاه مور مړه شوې وه).

"زما د پاره ورته تۀ بنه ؤکړه".

د مُوندر د نکاح په وخت خپل ماما ته کړې خبره چې ئې ماما ته ورياده شوه، نو په زوره زوره ئې ؤژړل. هغۀ دومره په زور هغه وخت خندلي هم وو. د جمالي په کور دغه ژړا به هم غلې شي، خو خپلوانو کره ئې ناوې سپېره شوه. دغه ډز کوونکي ته کۀ مرے کنبې بُياسته واچوي اؤ ژبه ورله يؤ ګز بهر کړي، نو بيا به څوک داسې ډزې نۀ کوي. زۀ درته يوه خبره کؤم. زۀ د مرګ بدل کنبې د مرګ په ځاے د بخښنې منونکے يم، خو زمونږ ټولنه کنبې د زړه کړې پله څوک دومره پاملرنه نۀ کوي اؤ ځکه تشدد د اولس خوي کنبې اغږلے شوے دے. تاسو به داسې ډېر لږ وګړي ؤوينئ، چې هغوي لوستي وي اؤ د ټوپک يا توپنچې سره مينه کوي. دغه وګړي داسې څيزونه لاس کنبې اخستل هم سپکاوے ګڼي.

مونږ وختې د عبدالرحمان مُلا اؤ دُولا مُلا د نُخښتې خبره کړې وه. عبدالرحمان مُلا د نُخښتو نۀ دے، خو خُداے دې غرباش کاکا په خير کړي، دا بزغلے هغۀ کرلے ؤ. هغه نيم نمونځونه په دُولامُلا پسې کوي اؤ نيم عبدالرحمان مُلا پسې. د هغۀ کور د کُوز اؤ بر جومات په ډيورنډ کرښه دے. روژه کنبې ئې سرسايه عبدالرحمان مُلا له ورکړې وه اؤ د واړۀ اختر په دريمه ماسخوتن نمونځ کنبې دُولا مُلا پسې ولاړ ؤ. نمونځ نه پس هغۀ غږ ؤکړو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې څۀ کورونو ته اوس هم سرسايه پاتې ده اؤ هغه دې زر تر زره راؤړي، ګني زۀ به ئې جومات کښې د اولس وړاندې نومونه واخلم. د هغۀ خبرې لړې ترخې وې. غرباش کاکا به تل سنت کور کښې کول. دغه ورځ هم چې هغه کور پله روان شو، نو دُولامُلا پرې غږ ؤکړو،

"غرباش کاکا! تۀ هم ځان ناجاېه کوه مۀ".

"ما خو سرسايه ورکړې ده".

"ستا دې يوه کاسيره په ما حرام وي، کۀ راکړې دې وي".

"ما خو په روژه کښې عبدالرحمان مُلا له پېسې ورکړې وې. تۀ هغۀ نه تپوس ؤکړه!"

"نه! نو تۀ نمونځ دلته کوې (هغه د مُصلې نه پاڅېدو اؤ تندے ئې تريو کړو) اؤ د سپينې خُلې ياران دې نور ساتلې دينه".

"خو تاسو وايئ (غرباش کاکا هم لږ قار واخستو) چې موتاز له ئې ورکوئ. هغه ورځو کښې د هغۀ کور کښې ناروغتيا وه اؤ ګېر ؤ. زۀ خبر شوم، نو ما ورکړې".

څۀ غرباش کاکا د دُولامُلا سره خبرې وړاندې نۀ بوتلې اؤ څۀ يؤ څو مشران تر منځه شول، هغه وخت خبره غلې شوه، خو په سبا د پرځند کاکا د چوپال وړاندې د اولس مخکښې دُولا مُلا په عبدالرحمان مُلا خُلۀ ووهله اؤ دواړو کښې بيا ټريخوالے راغلو. غرباش کاکا د خُدا ے هغه کور نه دُولا مُلا توري کړو، کوم کښې چې به د دُولا مُلا "الله اکبر" باندې نمونځ کېدلو اؤ عبدالرحمان مُلا به هغه لارې نه څنډه کوله، په کومه چې به دُولامُلا تېرېدۀ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبدالرحمان کۀ هر څو په هغۀ نۀ بلوڅېدلو، خو د دُولا په زړۀ کښې خبره پُرته وه. دغه وخت په ځېرک خان باندې د عبدالرحمان مُلا سُود هغۀ ته د پېغور اغوستن کښې ؤدرېدلو او د هغۀ په سترګو کښې شېطان ؤخاندل. د دُولا مُلا په دې هېڅ نۀ وو، چې د هغۀ دغه پليتې خبرې سره به د ځېرک خان ژوند کښې څۀ ځُول راځي اؤ د عبدالرحمان مُلا دُرناوي ته به څۀ پېښېږي.
نن شېرون اؤ بنډارے د عبدالرحمان مُلا جومات ته د مازيګر نمونځ له راغلل. شېرون اؤ بنډارے د دُولا مُلا مقتديانو کښې هغۀ ته ټولو نه نزدې وو. دغه دواړو به کلي کښې لارې ښارلې. ډېره ټره به ئې ښکنځله اؤ د دُولامُلا مريدي به ئې کوله. په پنځ وخته بانګونو به هغوي جومات ته نۀ ورتلل، خو ماسخوتن نمونځ نه وروستو به چې د دُولا مُلا خوا له ورغلل، نو ټوله شپه به ناست وو. د کلي ټول سپين روبي د شېرون اؤ بنډاري ناسته پاسته باندې غلي وو. يوه ورځ، نوم ئې اوس ما ته ياد نۀ دے، خو هغۀ څۀ خبره د دې دواړو په حقله د دُولامُلا غوږ کښې کړې وه اؤ بيا چې دغه دواړو هغه سړے کلي کښې څومره سپک کړو، کۀ تا ليدلے ؤ، نو د پښو لاندې به دې زمکه تښتېدلې وه. هغه سړے پوهه ؤ، چې دغه خبره د هغۀ، د دُولا مُلا اؤ خُدائے تر منځه وه اؤ نۀ هغۀ شېرون اؤ بنډاري ته کړې وه اؤ نۀ خُدائے.
د مازيګر نمونځ پسې چې دُعا ؤشوه، نو وړو خپلې سيپارې لاس کښې اخستې، يؤ اړخ ته اؤ لويګانو هلکانو چې هغوي کښې ځېرک خان هم ؤ، قرانونه خپله غېږه کښې ځان له کښېناستل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو شېبو د پاره عبدالرحمان مُلا پخپله مُصله ناست ؤ اؤ چې کله هغه پاڅېدلو، نو بنداري ترې تپوس ؤکړو،
"استاجي! چې دا حُوره به څنګه وي؟"
د بنداري تپوس اؤ دغه وخت؟ عبدالرحمان په زړۀ ؤخوړه. هغه بيرته په مُصله کښېناستلو. څو شېبو له هغۀ زړۀ کښې ډېر کرل رېبل ؤکړل اؤ بيا ئې ؤوې،
"حُوره د الله لخوا خپل داسې بنده ته، چې هغۀ خپل ژوند د الله د احکاماتو مطابق په دې دنيا کښې تېر کړے وي، يوه ډالۍ ده. دا به جينکۍ وي اؤ".
د عبدالرحمان مُلا خبره شېرون نيمه کښې واخسته،
"دغه خبرې خو مونږ ته دُولا مُلا هم کړې دي. نوې څۀ خبره ئې را ته ؤکړه".
د عبدالرحمان مُلا په مخ داسې موسکا راغله، چې د هغۀ سترګو کښې د دغې هېڅ سيورے ښکاره نۀ شو. هغۀ يۀ ځل چاپېره ناستو خپلو مقتديانو ته ؤکتل اؤ بيا ئې ؤوې،
"زۀ يم، کۀ هغه دے. خبره خو به د قران اؤ حديث نه کوو اؤ بيا".
دا ځل بيا شېرون خبره واخسته،
"دې حُورې نه به قلار شو. دا خو نۀ تا ليدلې ده، نۀ ما اؤ بنداري ليدلې ده اؤ نۀ دُولا مُلا. د غلمانو په حقله را ته ؤوايه! هسې هم دانه نيمه نن سبا تا ساتلې ده".
د عبدالرحمان مُلا سترګې دې خبرې اؤرېدو سره په زمکه ؤنخښتلې. الله دې ګُلباچا کاکا سره ښۀ ؤکړي، چې هغه د دوي د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبرو په بُوي پوهه شو،

"داسې کار به ؤکړې، چې دُولا مُلا ته به کېښېنې. هغۀ نه به دا تپوسونه هم ؤکړې اؤ کۀ د نُیا دې نوم پرېوتے وي، نو هم ورته ؤوايه، چې هغه ئې ورله د لاندې نه اوچت کړي (د ګلباچاکاکا خبرو سره د شېرون اؤ بنډاري سترګې دووسې شوې) اؤ کۀ هغۀ نۀ شو، نو ما له به ئې راولې، ما سره ايجازه شته".

د دې خبرو په وخت د ګُلباچا سترګې اؤ شونډې يؤ رنګ پړخېدلې وې. ګُلباچا کښې دومره زور ؤ، چې شېرون اؤ دغه بل خپلې ځادرې ؤځنډلې، سُپک روان شو. اوس د ګلباچا غوندې زورَور ته مخامخ ئې په ژبه ګيتۍ پرته وه.

د مابنام اؤ ماسخوتن نمونځونو پسې عبدالرحمان مُلا جومات کښې ايسار نۀ شو. د شپې خپله کوټه کښې په مصله ناست ؤ، د هغۀ ليه کښې د اوښکو څڅوبے کېدلو،

"اے خُدايه! د دغه وړوکي په سر ما مۀ رانيسه! ما خپل وس ؤکړو، خو نور په سپينه لمن تور نه وېرېږم. د زړۀ په حال تۀ خبر ئې. ما ته خو د خپل عبدالسبحان نه".

اؤ دغه وخت د هغۀ سلګيو هغه نورو خبرو نه ؤنيولو اؤ ليه کښې ئې څڅوبي نه دُرنه شپېه روغه شوې وه. (د هغۀ دغه سلګيو ته د دلاسې لاس په سر ايښودلو د پاره د عبدالسبحان مور راغله اؤ هغۀ سره خُوا کښې په زمکه کېښناستله، د هغۀ ليه ئې خپل لاس کښې ؤنيوله اؤ څو اوښکې ئې د هغۀ د اوښکو سوبلۍ کړې).

ځيرک خان د عبدالرحمان مُلا د خُوي بدلون باندې پوهه کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېر وخت وا نۀ خستلو. هغه پوهه شو، چې دغه تمبه هم هغۀ د پاره پورې شوې ده. د هغۀ ورځ کښې چې به څومره وخت سيپارې سره تېرېدلو، هغه وخت هم د هغۀ د خپل ځان سره شو. خپل ځان سره هغۀ ته يوه شپېه تېرول ډېر ګران وو. کله چې به کور کښې هغه يوازې شو اؤ انګڼ کښې به ئې سترګې چاپېره ؤځغلولې اؤ څوک به نۀ وو، نو لکه د ښځو لوپټه په سر کړې، هغۀ به څو شپېو د پاره ځان د سړو دې ځان خوښې نړۍ نه ؤشوکولو، خو دغه احساس د پاره به ډېرې لږې شپېې هغۀ سره ملګرې وې. د کور دېوالونو اؤ ورونو به کُومې واز کړي وو اؤ ځيرک خان به ليدل، چې لکه اوس به دغه کُومې هغه الواق تېر کړي.

د عبدالرحمان مُلا اوښکې د هغه اوښکو تاده وه، کومې اوښکې چې به راتلونکي کښې د هر هغه مذهب لاپه کوونکي مُلا سترګو نه بهېږي، کومو چې په افغانستان کښې د شوروي اتحاد اؤ امريکې نُخښتې له د اسلام اؤ کفر د نُخښتې نوم ورکړے ؤ اؤ دغه نُخښتې د پاره ئې د جنت په بيعه دياړي کوونکي په کرښه اړول. د بوټو نوغي ويستلو پسې په نوي ورځو کښې د پاکستان دننه د اسلام راوستلو غږ کوونکي واکمن اتۀ کلونه تېر کړل. شوروي اتحاد په برخو کښې ؤويشلے شو. امريکه د نړيوال کلي يوازينے خان شو. هاهاها! د افغانستان خاؤرې نه کافران لاړل اؤ اسلاميانو د يؤ بل په وينو غړغړو کولو ته غاښونه تېرۀ کړل. د پاکستان مُلا د واکمنۍ د ډمې غېږه کښې د کرښې نه اخوا د مسلمانانو د وينو غړونه نۀ اؤرې. تاريخ د وختونو په تندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ليکلې کيږي.... اسلامي جمهوريهٔ پاکستان د اپيميانو باغ شو. اسلام نهٔ ؤ، جمهوريت نهٔ ؤ، نيم پاکستان خو څوارلس کلونه اګاهو بېل شوے ؤ.

کلي کنبې چې کوم خوشکمار ځيرک خان ته سؤ کنبې وو، هغوي له ځيرک خان تر دغه دمه په لاس نهٔ ورتلو. اوس خو فردوس هم زنه خرؤلې وه. اوس هغه ميرګاټے نهٔ ؤ، چې يوې سُپيږمې نه به ئې قنې بهېدل اؤ لستوڼي سره به ئې سُپيږمې نه په مخ ؤمښل. يا خو غونډ مونډ ؤ اؤ يا اوس لکه د پلار غځېدلے دے. کور کنبې هم اوس پُرچ اؤ لګانۍ کله کله ماتوي. کله کله په مور هم سترګې سُرې کړي. د هغهٔ تندے په دې بنهٔ دے، چې په مشرې مور خاؤرې امبار شوې دي. کلي کنبې کهٔ د هغهٔ وراندې چا څهٔ وئيلي نهٔ شو، خو اوس هغه هم د غوبنتنو د تخنولو په معنا پوهه ؤ. ډېرې شپې هغهٔ زړهٔ نهٔ شو کولے، خو دغه ورځ هغهٔ سم د ماسخوتنه زړهٔ کړے ؤ. د سپرلي هرکلي د پاره خاؤرې په لاسونو نکريزې پورې کړې وې. دغه د ژمي په شا کېدو ورځې وې. وريځې په ټولګو ټولګو کنبې څو ورځې اؤړېدلې راؤرېدلې وې اؤ دغه ورځ ئې ستومانۍ ويستلو د پاره ځانګونه خوارهٔ کړي وو. ورومبي ښاخکي د وريځ لمن پرېښودله اؤ هغهٔ پسې نورو هم زړهٔ ؤکړو. د زلمو ښاخکو نه پېغله پسته شپېه روغه شوه اؤ تياري ځان بنهٔ دُروند کړو. فردوس اوس شنشنو سره د لوبو کولو پؤړۍ نه پل اخستے ؤ. اوس ئې نينځکې اؤ نينځکان خوښېدل.... ژوندۍ پستې نينځکې اؤ خوځنده پاستهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

نېنځکان. هغۀ د خپل کټ نه ځېرک خان ته لاس ؤغځولو. د لارې غل نه به کور کښې پټ شي، د کور غل نه به چرته ځي. د بهر شوکوونکو سترګو لاسونه د هغۀ په کور کښې د فردوس سترګو نه راوتلي وو. هغه لکه د ترېدلې هوسۍ ؤشوشنېدۀ. يؤ څو يادونه ورته څېلمه شول. د کلي د هلکانو ورېې سترګې اؤ د پخوانۍ مابتۍ ترېې شونډې. هغۀ دواړه ځايه سمون خوړلو. د هغۀ خاؤره داسې کښت نه اخستلې شوې وه، چې سړي اؤ ښځې دواړو د پاره پکښې خوند ؤ، خو دغه دواړو سره خوند اخستل د ځېرک خان زړۀ نۀ منل. هغۀ فردوس ځان نه اړولو د پاره په ډډه واؤړېدلو، خو هغه بيا هم نۀ اؤړېدلو. څو پېرې ځېرک خان کټ کښې هره ډډه په بله واړوله اؤ بيا پاڅېدلو، د کوټې ور کښې ؤدرېدلو اؤ توره تياره کښې ئې د رڼا د بخرې لټون د پاره سترګې بې رپه پرېښودلې.

"ما کښې داسې څۀ دي؟

زما د ښځو رنګونه اؤ خويونه خوښ دي اؤ په ما د سړو رنګ تپلے شوے دے؟

کوم خوند چې ما نه مابتۍ اخستلو، کومې تندې سره چې د مابتۍ سوېليو ما ته کتل، کومه لوږه چې د کلي د هلکانو سترګو کښې ده اؤ کوم خواږۀ چې فردوس ما کښې لټوي..... زۀ دغه هر څۀ نه کُرکه ولې کؤم؟

ما ته کۀ هلکانو کښې ځان نيمګړے ښکاري، نو جينکو کښې هم نۀ ځائېږم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما سترګې ولې ما نه ډېر رانجۀ او زما لاسونه د تکو سُرو نکريزو ګلونه غواړي؟
مُلا استاذ زما خبره باندې ولې غلے شوے ؤ؟
زما د پلار پحقله ولې نابګنهې ابې. هغه ورځ زما په ليدلو وئېلي وو، "نور خو ئې هسې هم د پلار نه نُوک خوځېدلے نۀ دے، خو دا را ته لږ ډېر دغه ښکاري؟"
زما داسې زېږون کښې به د خُدا ے څۀ خوښه وي؟"
هغه ور کښې ولاړ دغه خيالونو او تلوسو کښې وُرک ؤ. څۀ وخته پورې فردوس خپل شېطان په دې ؤغولوۀ، چې "اوس به راشي، اوس به راشي" او دغه هيله کښې د هغۀ سترګې هم پټې شوې وې. باران به کله غلے شو او کله به ئې بيا د زمکې په مخ خپل خالونه کېښودل. د ځيرک خان خپلو سترګو نه هم څاڅکو يؤ بل له لاس ورکړے ؤ. هغه چې د شپې هره برخه کښې خپلې بړستن کښې ځان نغښتلے ؤ، خو نمر ختلو نه ډېر وروستو پورې هم هغه د پاڅېدلو نۀ ؤ. د هغۀ بدن ډېر تود ؤ او د هغۀ ډېره يخني کېدله. هغۀ چې به خپل مخ بړستن کښې پټولو، نو د سُپېږمو نه راتلونکې تؤده تېژنه سيلۍ به پرې ښه نۀ راتله او چې مخ به ئې څرګندولو، نو يخنۍ نه به ئې ګړګوزه وهله. غرمه هم لاړله، او چې مازيګر هغه راؤلتېدلو، نو ګُورې وريځ سره ورته داسې ښکاره شول، لکه چې بيا مابنام شوے وي. دې تولو ورځ کښې د هغۀ خوا له څوک ورغلي نۀ وو او نۀ ئې چا تپوس کړے ؤ او هسې هم کله نا کله د هغۀ تپوس کوونکې يوه وُرندار وه، چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه د دوؤ ورځو نه مابتې کره تلې وه. یوه کمیله دغه کور کښې داسې وه، چې د ځیرک خان خیال به ئې کولو، نو هغې به د ښکلې د ګورېدلو له لاسه اوس هغه نۀ پوښتلو. بیا ماسخوتن شو اؤ چې فردوس اُودۀ کېدو له کوټې ته ننوتلو، نو د ځیرک خان زبېرګو ئې ځان ته پام کړو. هغۀ چې بړستن واړوله، نو څۀ ګوري چې ځیرک خان خولو کښې ډوب شوشنیږي اؤ د تبې له تاوه د هغۀ تول بدن باندې یؤ رچ ګډ دے. هغه تُوند کوټې نه ؤوتلو اؤ چې څنګه مُنا ته رسېدلو، نو قدوس خان مخې له ورغلو،

"میرګاتیه! ولې وارخطا ئې؟"

"دادا! ځیرک تبې نه سم ربي".

دا اؤرېدلو سره قدوس خان په پانوس هم غږ کړو اؤ چې کوټې ته ننوتل، نو څۀ ګوري، چې ځیرک مرګونے پروت دے. د هغۀ مخ تک سُور شوے ؤ اؤ سترګې ئې زېړې اؤړېدلې وې. مخې سره پانوس د کلي روغتیاپال پسې ورغلو اؤ دغه څو شېبو کښې ښکلې اؤ کمیله هم ورغلل.

"دا هلک پرون نه دې کوټه کښې پروت دے اؤ بېګا نه ئې دا سره تبه ده اؤ دومره ځوک د دۀ خوا له نۀ دي راغلي..... یره خو".

قدوس خان کله کله داسې تاؤدۀ ؤسېزي، ګني نور هغه دومره غاړه چا پسې نۀ وړي.

"دادا! اوس دۀ نه مونږ څۀ خبرېږو. څۀ ورځې ترې مُولا بادر جوړ شوے ؤ، نو مونږ وې هلته به وي".

هغه هم ورځې وې، چې ښکلې به په اوښکو ژړل اؤ قمرو به

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسره په وينو ژړل. ښکلې ډېره د ځان شوې وه.
"ميرګاټيه! تا دې ته وئيلي نۀ وو؟"
"ما خو ځان له اوس ؤليدو نو"
د قدوس ځواب نه فردوس په دغې غاړه خوشې کړه.
وړندار چې پانوس سره د مابتۍ کور نه راغله، نو د کور انګڼ کښې ځېرک بړستن کښې نغښتے پروت ؤ. هغه اوس ډېر ښۀ شوے ؤ.
"ځېرکيه! اوس څنګه ئې؟"
دې نه وړاندې چې ځېرک څۀ وئيلي وو، تندار پړونے منجيله کولو، د ځېرک پله روانه وه اؤ ځواب ئې ورکړو،
"دغه يؤ خو اوس ځلمے دے اؤ دغه ميرګاټے ورته وايئ. دې هلک له نوم وړان نۀ کړئ. ځېرک خان وايئ".
"کاکا! اوس ښۀ شوے يم، خو دادا را ته وائي، چې لاپاڅې به نۀ (کله چې ځېرک دا ځواب ورکولو، د نغري نه پاڅېدلو کښې "دې هلک له نوم وړان نۀ کړې" اؤرېدو باندې ښکلې په وړانه خلۀ غلي وئيلي ووې"هن! هلک. په څۀ هلک؟") اوس مې کور کښې نمونځ هم ؤکړو".
"وړندار! مابتۍ څنګه وه اوس؟"
ښکلې پوښتنه ؤکړه اؤ هم دغه وخت وړندار د هغې سره لاس ورکولو پسې ځېرک سره کښېناستله،
"ډېره ښه وه"
"اؤ کاکۍ؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هغه هم ښه وه. ځاموري ابي سلامونه کول".
وړندار د ځيرک خان سر نه پنځۀ پاوه تاؤ کړي.
(ځيرک خان وړندار ته ګکه دے. وړندار داسې ګڼي، لکه چې کله کله قمرو هغې ته ځېلمه په کتکې کښيني اؤ خپلو رڼو سترګو کښې د مينې تږله رڼا روښانه کړې هغې ته وائي، "وړندار! د مابتې روزنه زما په تا پور دے. زۀ د خپل پور عوض کښې ستا مينه خپل ځيرک خان د پاره غواړم" اؤ وړندار لکه چې خپلو موسکو سترګو کښې قمرو ته وائي، "نېکبختې قمرو! تۀ خو ما ته داسې وائې، لکه چې ما تۀ هېره کړې ئې").

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنځمه شپه

نږی کنبې ډېر بدلونونه مخې ته راغلي دي.
بدلون خو د ځیرک خان ژوند کنبې هم راغلے ؤ. دغه بدلون د هغهٔ ژوند ته ځان سره ډېر سُتونزي راوړي وو، خو چې تر څو ئې د زُغم تُوان لرلو، تېروهٔ ئې. په کور دننه مړې خُواګانې اؤ کور نه بهر وړې ترېې سترګې. دغه چاپېرچل کنبې د هغهٔ سا نُخښتله. د ژوند په کتهوی د سړیتوب برغولے پروت ؤ اؤ لاندې ترې د ناشُونو اؤ تېرونو اور غرغنده ؤ،. ځیرک ډېر خُوتکېدلے ؤ. د غوجل سره خوا کنبې د تېکتهر شلېدلے تېر پروت ؤ،
"دا په منځ خیرې کړه اؤ څاروؤ له ئې اخور کړه!"
قدوس یوه ورځ مازیګري کنبې پانوس ته وئېلي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پانوس لا دغه تېر له ګوتې نۀ وې وروړې اؤ نن چې کله ځېرک ته ځان ډېر زيات يوازې ښکاره شو، نو هم دغه تېر باندې ئې سترګې ښخې شوې. ځېرک د دغه تېر هومره ارزښت هم نۀ لرلو. هغۀ غوښتل، چې د کميلې سره په لاسونو نکريزې پورې کړي..... په لېچو کښې مړوند پورې بنګړي واچوي ..... په زنه شين خال کېږدي ..... اوږد پېچوکې ؤتړي ..... رنګين اغوستن واغوندي اؤ اوس کۀ هر څو د نېنځکو د وادۀ اؤ ګوډيانو د وډونو وخت تېر ؤ، بيا هم هغۀ غوښتل، چې هغې ته خپل زړۀ راؤسپړي. په کوچنيوالي د کميلې د اغوستن غوندې غوښتلو باندې مابتې هغۀ ته وئيلي وو،
"غلې شه! تۀ هلک ئې".
هغۀ په دغه خبره يادؤلو سر ؤځنډلو، پخپل مخ ئې لاس راښکلو اؤ بيا ځان ته ګويا شو،
"کۀ زۀ هلک يم، نو د فردوس غوندې بُرېت اؤ ږيره مې ولې نشته؟ کۀ زۀ هلک يم، نو"
داسې ډېرې پوښتنې به پاڅېدې اؤ بې ځوابه به پاتې شوې اؤ څۀ وخت وروستو به بيا مخې ته راغلې.
د زړۀ خپل پاړځوب وي. وګړے کله کله د خپل چاپېر چل نه دومره مړه خوا شي، چې دغلته نه د تېښتې رؤ لټوي اؤ خپلې تهولې اندېښنې په دې ؤغولوي، چې دغه ځاے نه وتلو کښې به ئې زړۀ څۀ خو تېکاؤ شي. بيا ځېرک خو د خپلې نيا ځامورې د کور نه اخوا بل څۀ ليدلي نۀ وو. يؤ ځل نيم کۀ قدوس سره مېلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته تلې ؤ، هغه به ؤ، پانوس خو به د ځيرک نه دومره څنډه کوله، لکه چې ښځه ورسره په لويه لاره کښې بې ستره بې پړوني ګرځي.
"اولس دوي چرته په قلاره پرېږدي. پکار ده، چې دا هم لاړ شي. کراچۍ کښې يوه لويه کوڅه ده اؤ داسې وګړي ټول هلته اوسېږي. چې د ځان غوندې نور ؤويني، نو د دۀ به ورسره هم زړۀ يؤ شي. ما پخپله هغه ځاے ليدلے دے اؤ څومره مُوده مې هلته دياړې کړې دي".
د ځيرک په حقله د پرځند کاکا د خواخُوږۍ خبرو ته ځواب کښې يوه ورځ کاکُوان وئيلي وو. کاکُوان مُودو نه کراچۍ کښې اوسېږي. مخکښې خو به په کلونو کلي ته نۀ راتلو. چې وادۀ ئې ؤکړو، نو درې څلور مياشتې پس به ئې کلے اؤ خپل کور ؤليدۀ. څۀ مُوده اګاهو هغۀ کډه يؤړله اؤ پوخ هلته ډېره شو. اوس بيا په کلونو کلي ته نۀ مخ کوي. د ناموس خان ملګرے ځيرک خان هم کاکُوان سره کراچۍ ته تلے ؤ اؤ هم کاکُوان د هغۀ مړي سره کلي ته راغلے ؤ. د پانوس خان سره هم د ځيرک خان په سر د هغۀ ډېره ناسته ولاړه شوې وه.
(د کاکُوان څنې په قېنچۍ د سمولو وخت کښې پرځند کاکا ژړغونے شو)،
"دې هلک ته چې ؤګورم، نو زړۀ مې را ډک شي".
"پرځند کاکا! تۀ ؤوايه، اوس مونږ څۀ کولے شو؟ دا د خُداے شکرونه دي، چې تُرونه ئې پا ملرنه کوي".
(اؤ بيا شېبې نيمې له غلي کېدو نه وروستو رو غوندې اند ښمن

(c) ketabton.com: The Digital Library

غږ کښې ؤوائي)
"خو هغه هم تر کومه؟"
"کاکوانه! عبدالرحمان مُلا څۀ وخت ځان پورې نيولے ؤ، نو د مېځري خولۍ په سر به ئې هر وخت سيپاره تْرخ کښې نيولې جومات ته مخه وه. هغه تمبه هم دُولا مُلا پورې کړه"
"هغه څنګه پرځند کاکا؟"
"خُدا ے دې د دُولا مُلا کُوډله ورانه کړي. اوس تۀ ؤوايه، چې عبدالرحمان مُلا نه ئې پتکے په داسې تور اورلړوني غورځوۀ. اے مړه! سر دې نۀ خُوږؤم، خو عبدالرحمان مُلا ته ګناه نۀ وه".
وېښتو سمولو د پاره د خپل پېر راتلو ته ناست ځيرک خان د پرځند کاکا اؤ کاکوان خبرې اؤرېدلې. هغۀ دوېم داسې څوک د کاکوان مخ کښې ؤليدل، چې سترګو نه ئې وېره نۀ کېدله. هغه چې به کله کله کور نه ؤوتلو اؤ د پرځند کاکا سره به څوک نۀ وو، نو د هغۀ د څپر لاندې به کښېناستو. د پرځند کاکا ډېر ښکلے ډولځاے ؤ. مېخ ته لويه هنداره ځوړنده، يوه توليه، دوه څپوتکي، دوه قېنچۍ، درې ږمنځې، يۀ د اوبو کنډول، څو پترې اؤ يوه چاړه.
څو ورځو پورې ځيرک خان ځان کراچۍ کښې ليدلو. هغۀ غوښتل، چې پرځند کاکا ته د زړۀ خبره ؤکړي، خو بيا به يوې ناليدلې وېرې هغه څۀ وئيلو ته نۀ پرېښودلو. يوه ورځ هغۀ زړۀ ؤکړو اؤ پرځند کاکا ته ئې شونډې ؤسپړدلې،
"کاکا!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هن ځیرک خانه ځویه!"

(هم دغه میني خو به ځیرک خان د پرځندکاکا خوا له راوستلو اؤ هغه به ئې خپل ګټلو).

"کاکا! ما وې (دغه وخت هغۀ داسې دواړه لاسونه یؤ بل کښې ورکړي ځنګنانو کښې نیولي وو، ځنګه چې وړوکي له د نوم ایښودلو په وخت ناموس خان کړي وو) دا کوم کاکوان کاکا چې دے"

"هو ځویه! کاکوان ستا د پلار ډېر ښۀ ملګرے ؤ".

"کاکا! هغه به (سا واخلي اؤ هغسې لاړمکې ته ګوري) ما؟"

"څۀ بچیه؟"

(ځیرک خان لږ غلے ؤ. هغۀ زمکې نه سترګې نۀ پورته کولې. تر دې چې پرځندکاکا د هغۀ خوا له راغلو اؤ چې بیا ئې ؤپوښتلو، نو ځیرک خان په نُخښتلې ژبه ؤوې،

"هغه کاکوان کاکا به ما (ځیرک بیا لږ غلے شي) کراچۍ".

ځیرک خان نه پرځندکاکا خبره اخستې نۀ وه، بیا هم غلے شو اؤ د پرځندکاکا سترګو کښې یؤ زړۀ سوَاندے نظر ویښ شو. هغۀ د ځیرک نه سترګې نۀ ویستلې اؤ دغه وخت هغۀ ته د ځیرک هغه ټول زغم ؤدرېدو، د کوم په سر ته رسېدو چې ځیرک د کراچۍ نوم په خلۀ واخستو.

"تۀ به کراچۍ کښې ځنګه وخت تېر کړې اؤ بیا ترونه؟"

د ځیرک سترګو نه رڼې اوښکې راغلې اؤ د هغۀ د ښو په سر ئې ؤځانګل اؤ په غړېؤ نیولي غږ ئې ؤوې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هغوي خو به څو ورځې زما تپوس هم ؤ نۀ کړي".
دې خبرې سره پرځند کاکا هم غړېږ ؤنيولو اؤ خپله ژړا ئې نوره ټينګه ؤ نۀ ساتلې شوه. د ځيرک خان سُتغ وختونه د پرځند کاکا وړاندې وو. هغه په دې نۀ ؤ، چې د قدوس اؤ ناموس ګيلې له به څۀ ځواب ګوري، هغۀ په دې زړۀ خوړلو، چې ځيرک خان به په کاګوان څنګه سپاري؟ يؤ ځيرک خان د کراچۍ نه مړ راغلے ؤ اؤ دغه فال نه د هغۀ وېره کېدله. بيا هم هغۀ ځيرک له ډاډ ورکړو اؤ دا لوظ ئې ورسره ؤکړو، چې کاګوان سره به خبره ؤکړي اؤ هغۀ ته ئې د چا وړاندې د څۀ نۀ وئيلو ښونه ؤکړه.
"زما څوک اؤري؟ زۀ به چا ته ؤوېم؟"
مشره مور دې خُدائے ؤبخښي، شوملې چې به لرې نرۍ شوې، نو هغې به زمکه اسمان يؤ کول،
"پيو ته تومله واچوي اؤ بيا پکښې د اوبو منګے تش کړي، شوملې دومره نروبې کړي، چې".
"مورا زۀ خو شوملې نۀ کؤم. اوس ټول کلے رامات وي اؤ تۀ وائې، "سينګلے ورته ډک کړه!"، نو خاؤرې به ټينګې پاتې شي؟"
"خُدائے دې دوزخ پسې ړنده کړه ښکلې! خُلۀ کښې را له لوېشت مۀ راکوه! ښکاره ورته وايه، چې نورې نشته".
د ښکلې خبره سمه وه، خو په مشره مور څۀ باور نۀ دے پکار. کۀ چا ته به "نه" کېدو، نو هم به ګورېدله، چې "شوملې د موټراپښې ښځې کره ختميږي" اؤ کۀ شوملې به نروبې کېدې، نو هم به ئې خُلۀ نۀ ؤدرېدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نن چې د شوملو نه سینګلي کښې بېلو شوؤ شوملو ته وړندار ؤکتل، نو قمرو ورياده شوه. هغې به د ټینګو شوملو ډک سینګلے مشرې مور له بېل کړو اؤ بیا چې به کلي کښې نروبې شوملې ویشېدې، نو هم به پرې د مشرې مور څۀ کار نۀ ؤ. اوس خو کلي کښې څوک هم هغوي کره شوملو پسې نۀ راځي. اوس خو بانېچغ هم دوي کره نۀ چغېږي، نۀ چورلېږي. اوس خو دوي له څوک میاشت کښې یؤ ځل مېلې نه بنګړي، نکریزې، شنشنې، نوي اغوستن اؤ ګاڼې نه د پُور ګُوره هم نۀ راوړي. د کلي ډېرې هغه ښځې هم اوس دوي کره نۀ راځي، کومې چې به د قمرو خوا له راتلې. اوس دغه کور کښې ناموس خان نۀ ؤ، چې د مېلې نه به ئې ټولو له څیزونه راوړل، د پُور ګُوره اؤ ګنې به ئې راوړل، وريې به ئې راوړل. اوس د بنګړو اؤ نکریزو مابتې هم دغه کور نه تلې اؤ د ځیرک خان مامې شوې وه. شنشنو سره لوبې کوونکې فردوس له اوس هغوي ژوندۍ ګوډۍ د پاره خوٗاؤشا خپلو کښې سترګې ځغلولې.

ماسخوتن غوٗئې په خپلو ښکرو پرتې نرۍ له ځند ورکړو. د کور لویو وړو اؤ ښځو سړو خپلې پېنځې څنډلې د کور انګڼ کښې ولاړ وو. زمکې جول ؤخوړو اؤ څپر اوس هم لکه د ټون شوي چرسي جوتې خوٗړلې.

"ځئ څملئ! زلزله ؤدرېدله".

د مشرې مور غږ سره ټول خپلو خپلو کټونو ته لاړل، خو د ځیرک خان سترګې اوس هم وبرندکې وې. مابتې نۀ وه، چې هغۀ له ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاډ ورکړے ؤ اؤ د هغۀ دننه وېره ئې تېريستلې وه. پانوس خان نۀ خو زلزله کښې د خپل کټ نه پاڅي اؤ نۀ د غُوئي د ښُکر بګتۍ باندې باور کوي. هغۀ ته کتلو باندې دۀ هم ځان له دلاسه ورکړه. د مشرې مور (خُدا ے دې ؤبخښي) اؤ د هغې د پتنوس به تل د غُوئي په ښُکر تؤده وه.

"بېلماځه! دوزخ پسې ړوند شې! يؤ پنځۀ څلوېښت درۍ خو به پُرې ستا وي". خو پتنوس به دړيو پسې خاندل.

ځابښتې مال ځيرک خان په ډېر ګيله من نظر پرځندکاکا ته کتل اؤ چې پرځندکاکا هغۀ ته ؤکتل، نو ډېرې سمولو د پاره راغلے بشير ئې په ځا ے پُرېښودلو اؤ د کاکُوان کور ته ئې مخه کړه. هلته ورتګ باندې هغه د ځيرک د ګيله من نظر په معنا پوهه شو. کاکُوان هم بېګا کراچۍ ته تلے ؤ. دا ځل هغه د خپلې لُور وادۀ د پاره راغلے ؤ اؤ پنځلس شُپاړس ورځې نور بايد چې په کلي ؤ. هغۀ خپل واړۀ کور پُرېښې وو. پرځندکاکا چې سُتون شو، نو ځيرک خان د هغۀ د ډولځې مخې ته ولاړ نۀ ؤ. هغه تلے ؤ. دُرې څلور ورځې تېرې نۀ وې، چې کاکُوان بيا کلي ته راغلو اؤ پرځند کاکا هغۀ سره د خبرې وړاندې بوتلو د پاره د خبرې سر ؤموندلو. مازيګر کښې پرځندکاکا د کاکُوان سره د ميراجان دوي د کښتونو په لور لاړو اؤ ځان ئې ورته داسې راؤسپړدۀ،

"کاکوانه! د ناموس اؤ د هغۀ د تبر مړينې نه وروستو ما دغه هلک هره ورځ ډېر نيمګړے اؤ شُوکيدلے ليدلے دے. اوس د ژوند په هغه برخه کښې دے، چې نۀ پُرې کور کښې وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېرېږي اؤ نۀ بهر چا سره د ناستې دے. هغه خپلو کښې پُردے دے، نو پُردو کښې خو پُردے پُردے دے، بيا تۀ خو دا اولس پېژنې".

"پرڅندکاکا! د ځيرک خان مرګ زۀ ډېر بې وزله کړے ؤم. زما خو دې کلي کښې يؤ هغۀ اؤ يؤ ناموس خان سره ناسته پاسته وه اؤ هغه به هم ستا ځاے کښې. بيا چې کله ناموس خان مړ شو، نو زما پښې به کلي ته راتلې، خو زړۀ نۀ. اوس چې د ناموس د ځوي پحقله تا نه اؤ نورو نه اؤرم، نو لا مې په زړۀ نېنې وُرتېږي. څۀ ؤکړو دې هلک له، چې مړ يار ته مو مخ په لاړو شي؟"

پرڅندکاکا په يؤ ابړ زمکې ته کتل، دواړه لاسونه ئې خپلو تْرخونو کښې ورکړي وو اؤ کاکُوان نه ئې خبره واخسته،

"ما چرې داسې نۀ دي کړي (هغه هغسې زمکې ته ګوري) چې خپل چوپال نه د کار په وخت کښې د کښتونو پله چا سره راغلے يم. (هغه د کاکُوان مخ ته ؤګوري) نن د ځيرک د پاره تا سره راغلم. دغه وړوکے چې وينم، زړۀ مې غوڅېږي. اے مړه! (اؤ د پرڅندکاکا سترګو کښې اوښکې ؤځلېدې) تا چې هغه ځاے يادوۀ، نو تۀ ئې هلته ځان سره کراچۍ ته بوځه کنه".

پرڅندکاکا خبرې سر ته رسولو سره په ځاے ؤدرېدلو اؤ کاکُوان نه هم سابۀ سيلۍ يؤړل. پخواني ځيرک خان اؤ اوسني ځيرک خان کښې د ډانګ اؤ پُړانګ توپير ؤ. رېښتيا خو دا دي، چې د هغه ځيرک خان کلي نه په تګ ډېرو بې مخو د کاکوان مُلا تپولې وه (دا بېله خبره ده، چې کلي ته په راتګ ئې کونډې مور ته هر چا

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوښکې زبادلې وې)، خو دا ځیرک خان بوتلل به هغهٔ له پېغور او تور شي. بیا دا خبره هم وه، چې کراچۍ کښې به هغه په کوم دربار ځیرک کوځوي او په چا به ئې سپاري او کهٔ خدای مهٔ کړه هغهٔ باندې څهٔ وشي، نو ځان له به د کومې بانې پرتوګ ګنډي؟ لږ وخت کښې ډېرې پوښتنې د کاکوان مخې ته ودرېدلې او په کړاغو سترګو ئې ورته کتل، خو دغه پوښتنو له د ځوابونو د لټون په ځاے کاکوان پرځند ته مخ کړو،

"قدوس دوي نه به سبا په څهٔ ځان ژغورم؟"

"قدوس چې ځان له ځواب ورکړي، هله به بل نه پوښتنه کوي. کاکوانه! هغه کشر ته به تندے په دې نهٔ بوتهٔم، چې څه! هلک و، خو قدوس ته (لږ غلي کېدو نه وروستو ئې لږ ډېر زور سره ووې) قدوس ته خپل مړ ناموس خان هم مخې ته نهٔ ودرېږي، چې په دې هلک ئې ځان ناجانه کړے دے؟"

خبرې ډېرې وشوې او بیا چې کله نمر په ډوبېدلو کلي کښې تیاره کړه، نو د پرځند او کاکوان خبره سپینه شوه.

خپل وخت سر ته رسولو نه ورځ دوه اګاهو کاکوان ښار ته د تګ تابیا وکړه او د پرځند کاکا په وېنا ځیرک خپله غوټه چمتو کړې د چرګانو بانګ ته غوږ ایښے و. توله شپه هغهٔ وینه وویسته. د خپل مور او پلار یاد او د مابتۍ مینې هغه ډېر وژړځولو. هغهٔ غوښتل، چې مابتۍ خپل دغه ګام اخستو نه خبر کړي، خو بیا به ورله دې وېرې غږ ته په خلهٔ لاس کېښودلو، چې هسې نهٔ د هغې ښونه د تېښتې دغه لاره کښې خنډ شي. یو ځل خو هغه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور انګڼ کښې ولاړ اسمان ته په يو اېړ کتلو شو. هغه څه وئېل غوښتل، خو د ګيلې کولو چل نه ورتلو. هغه يوه سلګۍ ووهله او زر کوټې ته ببرته ستون شو. خپلې سلګۍ سره هغه ته ښکاره شول، لکه چې قدوس، پانوس، ښکلې او فردوس لوړونه او ډانګې راختستې دي او د هغه هډوکي ماتوي او کميله بې وسه ولاړه منځ کښې ګواښ هم کولے نه شي او چې کوم ګوزار د ځيرک په ځاندره پرېوتونکے دے، د هغې درد ته کميله د اوس نه زېرګي کوي. داسې برېښي، لکه د ځيرک خان د پرهر څړيکې چې د کميلې څرمن کښې غونځيږي. د شپې په يوه پوړۍ هغه له خوب جوته هم ورکړه، خو هغه ځان وسکونډلو،

"نن به زه د کړاوونو نه ازاد شم.....

نن ما د پاره خوب خپل ژوند سره خيانت دے.....

نن به زه د ژوند يو نوے مخ وينم (او دغه وخت د ژوند د دغه نوي مخ تېره غابنونه، سرې ويروونکې سترګې او غټ شونډان هغه ته مخامخ شول، خو هغه ترې خپل پام ستون کړو) زه به د نوي ژوند شا ته د تېر وخت هره بد رنګي ښخه او هېره کړم".

د کميلې د سلګۍ خيال هغه ګوتې نه ونيولو او هغه ته ئې هغه ورځ ورياده کړه، کله چې کميلې ډېر ژړلي وو او بيا هغې ورځ نه وروستو هغه او کميلې چرې نينګانې و نه کړل.

"کميلې! ولې کوکو؟"

ښکلې سرې سترګې کميله وپوښتله، خو سلګيو کميله خبرې ته نه پرېښودله. مور ئې هغه پرېښودله او فردوس ئې وپوښتلو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

"زۀ ترې څۀ خبر يم؟ بهر د راپورې نمسۍ او شيشړې سره دې او ځيرکو نينګانې کول نو"

"دا ځيرکو دې ولې ووې؟ ميرګاتيه! (د مابتۍ تريخ غږ سره فردوس خپله لينده اخستې بهر منډه کړه) زۀ به دې وشلوم کۀ هلک ته دې بيا وران نوم واخستو".

مابتۍ هغۀ پسې يو دوه تُوند ګامونه هم واخستل، خو د ميرګاتې پښې د ښکلې ژبې ته تلې دي.

"هن! هلک. د څۀ هلک؟"

ښکلې ځان سره پټ ځکه ووې، چې په مابتۍ بلوشېدلې نۀ شي. د کميلې په يادونو د ځيرک د پاره د هغې د مور د کُرکې کرښې ژورېدلې. د کميلې ډېر خويونه خپلې تُرور مابتۍ ته تلي دي..... د کميلې ډېرې نخښې د مابتۍ غوندې دي..... د کميلې ډېرې خوښې د مابتۍ په رنګ دي. دغه خويونو، نخښو او رنګونو کښې يو خوي، يوه نخښه او يو رنګ ځيرک خان هم دے.

په هغه ماښام ځيرک او کميلې ډوډۍ خوړله. کميلې ځيرک ته غلي ووې،

"شيشړې سمې کوترې ما نه پاڅولې او زما کپړې ئې سمه وسوزوله".

"زۀ به سبا له دوه پېرې څلور لوښتې، يو پېره نهه نينګانې او دوه څپقونه او دوه ګوتې راوباسم او باچا به شم او بيا به تا له هم سمه ډېره لاره ووهم او تۀ به کوتوال شې او بيا به سم ډېر ډينګان او کوترې او چپاتۍ د شيشړې نه وباسو، خو تۀ مۀ ژاړه، ښه؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

(وړندار څېلمه کټ کښې پرته ځنګل په سترګو ایښے د دواړو خبرې اؤرې)

"زۀ به ترې سمې په زور زور کوترې خېژؤم"

"نه کنه مرې! بیا خو به هغه هم خپلې مور ته ژاړي"

"نو ولې؟"

"بیا به بل ځل هغه تا ګېره کړي اؤ سم ډېر ډینګان اؤ کوترې اؤ چپاتۍ به درنه ؤباسي"

"زۀ به ورسره بیا ټګي ؤکړم"(ښه! کمیله ټګي هم پېژني؟)

"نه کمیلې! ټګېژنان خو د خُدائے بدي شي. بیا به ما اؤ تا دوزخ ته غورځوي (وړندار مخ نه ځنګل اخوا کړي اؤ ځیرک ته ؤګوري. د ځیرک هغې ته شا وي. کمیلې په نمرۍ شخوند پرېښے وي اؤ ځیرک ته ګوري. ځیرک لږ غلے وي اؤ بیا خپله خبره سر ته ؤرسوي) مونږ به نور نینګاڼي نۀ کوو، نو نۀ به مونږ ه ځوک وهي اؤ نۀ به مونږه ځوک".

د توت په ؤنه کښې ناست بانګې بانګ ؤکړو اؤ ځیرک د یادونو غېږ نه ؤشوکېدو. د خپلو پښو ښکالو ته هم په خلۀ لاس ایښے ځیرک غوټه تږخ کښې نیولې په ور ؤوتلو. پرځندکاکا لږ اخوا ولاړ ؤ. د ځیرک تېښته د یوې تورسرې متیزتوب نه نۀ لږ تور لرونکې وه اؤ نۀ د لږې دښمنۍ خبره وه. پرځندکاکا مرګ ته هم غاړه ایښې وه اؤ د کاکوان غاړه ئې هم دغه بیاسته کښې ورکړې وه. پرځندکاکا کلې نه ډېر لرې پورې ځیرک سره لاړو اؤ بیا د سوپېدارو د ؤنو منځ کښې دواړه ځو شېبو د پاره کښېناستل. تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې چې کاکُوان راغلو،

"کاکُوانه! وارۀ؟"

پرځندکاکا د ګنګوسې غوندې ؤوې، دغه وخت هغه د تيارې اؤ سيلۍ نه وېرېدلو، چې د هغۀ غږ کلي ته ؤ نۀ رسوي.

"اند يښمن يم، کۀ سبا د چا د خُلې نه ؤځي. ما وارۀ کلي کښې پْرېښودل اؤ څۀ مُوده وروستو به پخپله هم پوخ کلي ته راشم. د ناموس د پاره به ځان هم په داؤ کړم".

پرځندکاکا ژوند کښې په وړومبي ځل ځيرک خان ځان پورې دومره جوخت ؤنيولو اؤ د اوښکو اؤ سلګيو سره ئې پْرې د خپلې خْواخُوږۍ اؤ مْرستې زْباد ؤکړو.

دغه نْمر چې څرېکه وهله، نو ځيرک خان لا خپله سيمه کښې ؤ، خو تر دغه وخته هغۀ ليدلې نۀ وه اؤ بيا بله ورځ چې نْمر څملاستلو، نو ځيرک خان کراچۍ کښې ناست ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپږمه شپه

کلي کښې به عبدالرحمان مُلا قران لوستلو اؤ دُولامُلا به خوړلو. دوه دْرې ورځو کښې قدوس ته د ځيرک د بې درکۍ احساس ؤشو، خو کلي شْپږ اتۀ ورځې دغه غږ ته رسېدلو کښې واخستلې. د ښکلي ژبه دې چاړۍ شي، کۀ هغې راپوړۍ ته وئيلي نۀ وو، نو کلے به څو نورې ورځې هم هغۀ نه بې خبره ؤ.
"عدوالرحمان ايله په غلمانو جهادونه کوي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

قران خوړلو نه وروستو به ډُولاملا دغه خبره کوله. ډُولا به خپل "عدُو" ته "د رحمان عدو" وئېلو. عبدالرحمان د ډُولا عدو نۀ ؤ، خو هغۀ ته ځکه داسې ښکارېدلو، چې د کښتونو نه به د ډُولا نه زياتې دانې د عبدالرحمان مُلا کور ته راتلې اؤ د سرسائې ګېډے به هم لږ ډرُوند اؤ پېړ ؤ.

عبدالرحمان مُلا ته چا د ډُولا مُلا دغه پچموزې په مخ وئېلې نۀ شوې اؤ بله دا چې هغۀ به ئې ځواب هم نۀ ورکولو اؤ نۀ هغه چا له په ځواب ورکولو پړ ؤ، خو قدوس خان کۀ به پوښتلے کېدلو، نو هغۀ سره ځواب نۀ ؤ.

سحر وړې وخت مابتې پړونے ځان پسې راښکلو، د پلار کور ته راغله اؤ سرې سترګې ماتې سلګۍ ئې د لوي قدوس نه تر وړې کميلې په ټولو خلۀ راپورې کړه،

"هغه ورک شوے نۀ دے (په زوره ژړا سره)، هغه د دې سابندۍ نه وتلے دے. د هغۀ اغوستن به په ښيرو رنګ واړولو، خو چا (درې ځلور سلګۍ).....اؤ... اؤ هغۀ خو به د ډوډۍ نۀ وې، چې دغه ميرګاټي نه به ککړ لوځے پاتې شو، نو (بيا سلګۍ).....

کۀ ژوندے ؤ، (اوس هغې ژړا لکه رو کړه، اوښکې ئې ؤچې کړې) را به شي، زۀ به هم دا درشل بيا ؤوينم، اؤ کۀ خُدا ے مۀ کړه..... (هغې دوه ګامه په شا واخستل) زۀ به دې کور ته ؤ نۀ ګورم. زۀ تاسو له هغه وخت پورې مړه شوم، تر څو چې ځيرک خان دلته راغلے نۀ وي".

د دغه وېنا په وخت څو ځله ښکلې اؤ مور ئې د هغې نه د پړونې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخستلو د پاره لاسونه غځولي وو، خو مابتې ځان ته پرېښي نۀ وو. مابتې خپل مېړۀ هم کور ته دننه تللو نه ايسار کړے ؤ. هغې کور کښې ځاموره ابې هم خبر کړې نۀ وه. د ځيرک بېلتون سره دغه کور مابتې هم ؤبائېلله. د دې کۀ د بل چا وي اؤ کۀ نۀ، د قدوس اؤ بلقيس زړونو کښې دغه غږ سره نۀ وْرانېدونکې کرښه راښکلې شوه. مابتې نيازبينه وه، ځکه ئې تل خپله اؤرېدلې اؤ خپله کړې وه. دغلته ئې هم خپله واؤرېدله، خپله ئې ؤکړه.
کاکوْان نن ډېر ناوخته راغلو. دغه وخت پورې د ځيرک خان سترګې ورغلې وې. د ور کړْپ سره نېغ کښېناستلو. اوس هم کۀ هر څو د هغۀ زړۀ لاپه ځاے نۀ ؤ، خو بيا ئې هم کاکوْان ؤپوښتلو،
"کاکا! ډوډۍ؟"
"خوړلې مې ده"
کاکوْان خپله کوټه کښې چاپېره کتل. هغۀ څۀ وئېل غوښتل، خو د خبرې تاده ئې اېښودلې نۀ شوه. دا د هغۀ کور ؤ. دېوال ته اغوستن څْوړند وو. يؤ مېخ ته ببوځے هم ؤ. پکې توربښن غوندې جالکې نيولې وو. په دېوال د تېر باران د څڅوبې خاپونه ښکاره وو. تاخ کښې لوخې پراتۀ وو. د دوړې بْوې د هغۀ سپېږمو له اؤ نرے کشارے ئې غوږونو له راغلو. هغۀ ته ښکاره شول، لکه چې نيمکې دغه کوټه جارو کوي. هغۀ نه کوټه کښې ولاړ ځيرک خان هېر شو اؤ خيال کښې د نيمکې سْکونډلو د پاره ؤخوځېدلو، چې د نکورې غږ ئې تر غوږو شو،
"داجي! ما له دې الې پپان لاؤلل؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

نکوره خو اوس وادۀ شوې هم ده. هغۀ ته کۀ ډېره ګرانه وه، خو کله کله چې به داسې وخت کېنې هغې غږ ؤکړلو، نو دۀ به هم سوخت نه شوندړه ؤچيچله.

"کاکا! خير خو دے کنه؟"

د ځيرک خان تنکۍ خبرې لکه د نکورې د غږ هغه بيا ژور خيال نه راؤويستلو. هغۀ د خبرې د پېل کولو ته ځو ورځو نه ځان ژغورلو اؤ نن خو هغۀ د ځيرک خان خبره هم کړې وه، خو په لاره ئې بيا ځان ملامته کړو، چې هغه به ځيرک د چا په اسره دغلته پرېږدي. کور ته راتلو سره هغۀ خپله پرېکړه بيا واخستله، ځکه چې هغه کله هم کور ته راغلے ؤ، هر ځل هغۀ د نيمکۍ اغوستن مېخ ته داسې ځوړند ليدلے ؤ، لکه چې چا راخستے اؤ اغوستے وي. نن ځيرک نه پخپلو شونډو مېلے رنګ هم هېر شوے ؤ، ځکه خو سره د راتلو کاکوان د خبرې تاده ايښودلې نۀ شوه.

"ګوره ځيرک خانه! ستا پلار زما ډېر ښۀ ملګرے ؤ اؤ د چا په نوم چې ستا پلار ستا نوم ايښے دے، هغه ما سره کراچۍ ته راغلے ؤ. هغه وخت مونږ هلکان وو. د دې ښار ډېر ژور کومے دے. دلته ډېرې تيارې دي. ما دلته ځيرک بائيللے ؤ (هغه کېښناستلو سره غلے شولو، پېزار ئې ؤويستۀ اؤ بيا ئې خپله خبره روانه ؤساتله) ځيرک زړۀ ور ؤ. په ژوند دې ښار هغه تېرولے نۀ شو. ځکه ئې ؤوژلو. هغه ستا غوندې نۀ ؤ، زما به ئې نۀ منله. تۀ د هغۀ غوندې نۀ ئې، زۀ ستا منلے نۀ شم".

ځيرک د زمکې نه سترګې اوچتولې نۀ اؤ کاکوان هغۀ نه سترګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ويستلې نۀ. نن د ځيرک د پاره هغۀ خبره هم کړې وه، اؤ دا زړۀ ئې هم کړے ؤ، چې ځيرک خان به هلته بوځي، چې هغه د ځان غوندې خلقو سره خوشاله شي. بيا لاړه کښې کاکُوان په ځيرک ؤوېرېدلو اؤ کور ته راتګ سره هغۀ يؤ ځل بيا خپل زړۀ وړومبۍ خبرې ته واړولو. اوس هغۀ دا پُرېکړه کړې وه، چې د ځيرک په خُوښه به ګام اخلي.

"کاکا! ما ته داسې ښکارېدل، چې زۀ نۀ د فردوس لالا تولګي کښې د ناستې يم اؤ نۀ کميلې سره ځائېږم. هغه ورځ تا د پرځندکاکا سره خبره ؤکړه اؤ اوس زۀ دا ګڼم، چې يؤ ځل زۀ هلته ورشم. يؤ ځل زۀ هاغه ځاے ؤوينم".

"خو کۀ تۀ هلته هم خفه وې، نو بيا؟"

کاکُوان د ځيرک خبره نيمه کښې غوڅولو سره پوښتنه ؤکړه.

"زۀ به دا ؤوېم، چې سلګيو سره ژوند دے،
څۀ هلته وې اؤ څۀ به دلته شي.
زۀ به دا ؤوېم، چې ژوند يؤ پېټے دے،
څۀ مې هلته يؤړو، څۀ به دلته ؤګرځوم.
زۀ به دا ؤوېم، چې په ما د خُداے دغه پېرزو ده،
هلته مې ورته هم غاړه ايښې وه، دلته به ترې هم څنډه نۀ کؤم".

په دې بله خبره نۀ کېدله. کاکُوان سر نه خُولۍ اخوا کړه اؤ کټ کښې څملاستلو. هغۀ څۀ ؤ نۀ وئيل اؤ دغې چپيا ځيرک ته يؤ سوال پرېښودلو، چې د هغۀ کاکا د هغۀ د ژوند د پاره کوم ګام اخستے ؤ، هغه به مرام ته ؤرسوي اؤ کۀ نۀ؟ هغۀ دغه ځواب په

(c) ketabton.com: The Digital Library

سحر پْرېښودلو. څو شپېو کښې د هغۀ سترګې خوبولې شوې اؤ هغه اُودۀ شو. د ځيرک خبرې يؤ مخيزې اؤ نېغې وې. د ځانګړي ژوند ډېرو کړاوونو د هغۀ ځيرکتيا ډېره کړې وه. د کلي نه کراچۍ پورې مزل اؤ وېره اؤ کړاؤ هغۀ باندې هسې تېر شوي نۀ وو. هر څۀ چې وو، خو د ځيرک زړۀ ډاډه ؤ اؤ دا هغۀ له ډېره وه.
دغه ورځو کښې د کراچۍ په خْوي پوهه ګرانه وه. د ورځې سر اؤ پښې به يخې وې، منځ کښې به اور ورېدلو. کراچۍ کښې يوه سپېځلې سا راغلې وه اؤ د کراچۍ د سيلۍ اؤ سمندر څپو هغۀ ته هر کلے وئېلے ؤ. کلي کښې اوس د هغۀ په روکېدلو خْلې غلې شوې وې. پرځندکاکا به ځان ناجانه کولو د پاره کله کله قدوس يا پانوس ته ؤوې،
"زړۀ به نۀ خْورې! اوس لوي هلک دے. د هغۀ خپل خْوي داسې ؤ، چې چا سره ئې اروا نۀ ګډېده. را به شي مړه!".
هغۀ به دغسې د قدوس يا پانوس خْلۀ وخت په وخت ګنډله.(رښا ورځ وه، خو غل هسې په ځان تياره کړې وه). دې ته د چا هم پام نۀ ؤ، چې کاکْوان به زياتره وخت د ځيرک خان اؤ ناموس خان سره تېرولو. د ناموس مْړينې نه وروستو په وړومبي ځل هغۀ د خپلې لُور وادۀ ته دومره وخت کلي کښې تېر کړو. هغۀ چا ته هم وئيلي نۀ وو، چې کله به کلي کښې پْرېږدي اؤ بيا يوه ورځ ناڅاپه هغۀ دغه پْرېکړه ؤکړه. په کومه ورځ چې کاکْوان کلي نه لاړو، هم په هغه ورځ ځيرک خان هم ورک شوے ؤ. دغه کور نه خپل تګ سره ځيرک خان ډېر څۀ وړي وو. ټولو نه لويه اغېزه په دغه کور د

(c) ketabton.com: The Digital Library

مابتې سوګند ؤ. وړومبې خو د تماکو په ځېلو تورې پيشوګې اړمې شوې. قولبه کنډمه شوه. يؤ غوئې روغ رمټ راپرېوتلو اؤ مړ شو. تورې پيشوګې ځان لړ ورروستو ښکاره کړو، غوئې هم دغه لسو ورځو کښې مړ ؤ. داسې نورې ډېرې خبرې هم وې. د ځيرک خان داسې خوې نۀ ؤ، چې دغه کور ته به ئې ښېرې کړې وې. مونږ دومره وئېلې شو، چې د ځيرک خان سره د هغۀ دعا هم د دغه کور انګڼ سپېرۀ پرېښودے سرتوره وتلې وه.

بله ورځ د شپې تياره کښې څلور بدکان د کاګوان کور ته راغلل. د کور وړوکې غوندې انګڼ کښې هغوي د کاګوان سره ګنګوسو کښې بوخت وو اؤ د څو شېبو مزل پسې کوټې ته دننه شول. د ځيرک خان ليدلو سره هغوي وار په وار د ځيرک خوا له ورغلل ــــ د هغۀ زنې له ئې لاس يؤړل ــــ د مينې، حېرانتيا اؤ پېرزو ډکو سترګو سره ئې ورته ؤکتل اؤ په هر ژبه د "ماشاء الله" اؤ "چشمِ بد دُور" غږونه ؤختل.

"دا په ما ازمېښت دے. دا ډېر معصوم اؤ نازولے دے. د دۀ په خوښه ما راوستلو (بيا ځيرک خان ته مخ ور واړوې اؤ د هغۀ پام ځان ته راګرځولو سره) ما د دۀ په خوښه دا راوستے دے. زۀ يوه تکه هم نۀ اخلم. تاسو دا خفه نۀ کړئ اؤ ــــ اؤ".

کاګوان د نورو خبرو تُوان ؤبائېللو. ځيرک خان دې نه خبر نۀ ؤ، چې کۀ کاګوان غوښتل، نو ډک موټے پېسې ئې اخستې شوې. کۀ وخت د کاګوان دغه خبرې بيا چرته د ځيرک غوږ کښې ؤکړې، نو ځيرک به په کاګوان نور هم مئېن شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم د دغه شپې بوربنوونکې تياره کښې څلورو بدکانو هغه ځان سره هغه کوټې ته يؤړلو، چرته چې سپين روبي د شپې تياره کښې ګناه نه خوند اخلي اؤ د ورځې رڼا کښې په توبو د خدا ے د تېريستلو هڅه کوي.

هم دغه ورځو کښې تورپوښتکو د برخو اؤ پېژندګلو د پاره په امريکا کښې خوځښت راؤړونکي ارتهر لوتهر کنګ ته دا درناوے ورکړے شو، چې سرمشر رېګن په قامي کچ د هغۀ د کليزې نمانځلو لاسليک وُکړو اؤ نړۍ دغه د خپلې پېژندګلو اؤ برخې غوښتونکو خوځښتونو د پاره د يؤ مخؤريز برياليتوب په توګه وُنمانځلو.

"خپل تټهو د بل د اس نه غوره ګڼم (پرځندکاکا خپل ډولځاي کښې هلکانو سره شين شوے ؤ) داسې وُکړه، چې کۀ ستا پرې څۀ کار نۀ وي، نو ما له ئې راکړه! څۀ به درته اوس نغدې کړم اؤ څۀ به غنمو کښې درؤشمېرم".

"پرځندکاکا! تۀ به پرې څۀ کوې؟"

"د شامودام پخته! زۀ به پرې سورېږم"

(ناست تهول بيا شنۀ شي. د پرځندکاکا چوپال دې ودان وي).

"پرځندکاکا! دوه پايې اؤ دوه ډنډې دي. ما نه وُزګار دے. را وله ئې اؤ خپله تؤده سره پرې کوه! زۀ به اوس تا نه څۀ نغدې اخلم؟"

"د غر نه لويه اؤ ګل نه ښکلې دې ؤوئيله (پرځندکاکا رمنځ له غاښونه وُخنډي) خو زۀ وايم، چې د پردي وروکي ويريا توکي د زباد سره د ملامتيا لوي غېږ هم وي. بيا به ورته هر وخت کونجه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګرځي. (د هلکانو سترګو او ورو ځو نه ښکاري، چې د هغه په خبره ځان پوهوي) ما ته ئې سر ښکاره کړه! ځه واخله او ځه نېته کړه! چې زما شي، نو زه پوهه شه او هغه پوهه شه! په ګډه ئې کښېنم، که په ډنډو کښې ئې ځم. هغه هسې هم ستا د نیا ماډل دے".

پا یه کښې پرځند کاکا د شامودام ځوي نه سېکل واخلي او بیا هم د کلي چپیا کښې د پرځند کاکا ډولځاي په زوره زوره خاندي.

په وړومبي ځل ځیرک هم دومره په زوره وخاندل. ژوندی سا د هغه مړځپنه ځاندره کښې ویښه شوه. دغلته مېشته مخونه هغه پرون نه پېژندل او نن ځان ته وائي،

"دا تهول زما ملګري دي".

دې سره هغه خپلو او د نورو اغوستن او مخ ته وکتل، د هغوي کړو وړو ته ځېر شو او بیا ئې ووې،

"نه! دا تهولې زما سوبلی دي".

پرون پورې هغه غلے و، نن ګویا شو.....

پرون پورې د هغه زړه کښې وېرې بؤ تا کول، نن د هغه زړه لوي و او ډاډه و.....

پرون هغه خپلې تندې له اوبه غوښتلې نه شوې، نن هغه پخپله ځښلو نه اګاهو نورو ته ست کوي.....

پرون هغه د نورو ښکلا، مکېزونو، خبرو، کړه وړه، پېزار او اغوستن ته پسخېدلو.....

نن د هغه سترګو کښې ویاړ و. مخامخ ځوړنده هنداره کښې هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

رو رو ځان ته سترګې جيګې کړې، خپله شونډه ئې له ډېره نازه ؤچيچله اؤ ځان ته ئې ؤوې،
"د ښکلا جوبن اؤ خمار خو ما کښې اوسېږي".
نن دُ ربمه ورځ وه. هغه د ماسخوتن نمونځ پسې په مصله ناست ؤ، دعا د پاره ئې لپه خُوره نيولې وه، ناڅاپه د هغهٔ پام تمبې ته شو، چرته چې به شپېه وروستو يؤ مخ ښکاره کېدو، په نمږنو سترګو به ئې دۀ ته کتل اؤ بيا به روکېدۀ.
"خو دغه سترګې زما ليدلو نه وروستو کوټه کښې څوک ګوري؟"
دې خيال راتلو سره هغهٔ دعا ته خوره شوې لپه راغونډه کړه اؤ چې څنګه ئې شا ته مخ واړولو، د دغه کور مشر دۀ ته په يؤ اېړ د اوښکو ډکو سترګو سره کتل. تېره ورځ ماښام نه چې ځيرک دغه کور ته راغلې ؤ، هغهٔ نمونځ پرېښے نۀ ؤ. نمونځ هغهٔ د سړو غوندې کولو. رکوع، سجده اؤ قعده کښې د ښځو څُرک ليدلے شو.
"مُودې ؤشوې، چې دې کور ته سجيده نۀ وه راغلې (مېرابان خپله ژړا ټينګه نۀ کړې شوه) تا سره دلته سجيده راغله".
هغهٔ څو ګامونو سره ځان ځيرک ته نزدې کړو، د هغهٔ اُوږې ئې منګولو کښې کلکې ؤنيولې،
"تا سره دې کور ته سجيدې راغلې دي ـــــ تۀ ډېر نيازبين اؤ ډېر سپېځلے ئې ـــــ خُدايه! يه خُدايه!"
دغه غږ په زوره شو. ځيرک کۀ په ډېرو خبرو نۀ پوهېدلو، خو د اوښکو په ژبه پوهېدلو. دغه اوښکو سره د هغهٔ ژوند ؤ، ځکه خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغۀ سترګې هم لُوندې شوې. دغه اوښکو به د ځيرک خان دننه تول دُرانۀ پيتې ځان سره واخستل اؤ د سترګو په لاس به ئې بهر ؤغورځول. څۀ وخت پورې به بيا د هغۀ زړۀ سُپک ؤ. د "يه خُدايه!" چغې سره د دغه کوټې ور ډېرو ښځونکو نه ډک شو. کۀ کراچۍ اؤ د ځيرک د کلي ژبه، خُوي، اغوستن اؤ داسې نورو ډېرو توکو سره توپير لرلو، خو د جذبو د څرګندؤنې ژبه يوه وه (د جذبو د څرګندؤنې ژبه تُوله نړۍ کښې يوه وي، هر څو کۀ د څرګندؤنې لاره بېله بېله کېدې شي). د ځيرک د کلي غوندې سُپيلني اؤ نمبر دغلته هم وو. ماسخوتن ناوخته چې ځيرک څملاستلو، نو دغه وخت د دغه کوټې هر کور اؤ هر ګوټ پېر کښې شپه ويښه شوې وه. د پېنزيبو شڼګا سيلۍ هم ځان سره نځوله اؤ دغه وخت د سُپيلنو لوګے د هغۀ سترګو اؤ بُوي سُپېړمو ته ؤرسېدو. دغه سُود کۀ هر څو ژوند کښې چا په هغۀ کړے نۀ ؤ، خو هغۀ اؤرېدلي وو چې څوک د چا نظر ولې ماتوي. ژوند کښې يؤ ځل دوه د مشرې مور په وېنا مشکۍ، څو ځله ځامورې ابۍ اؤ مابتۍ د هغۀ نظر مات کړے ؤ. يوه ورځ خو ورله په اننګي مابتۍ د رنجو خال هم ايښے ؤ.

"دغه پتهو ستا دے؟"

ځيرک په دېوال د مدهوبالا څُوړند انځور ته ګوته ؤنيوله. دغه انځور سره د "پاکيزه" د ميناکمارې، د "بازارِ حسن" د ثمينه پيرزاده اؤ د "منډې" د سميتاپاټېل انځورونه هم ځُوړند وو.

"نه ـــ دغه زۀ نۀ يم ـــ دغه پتهو هم زما نۀ دے. زما اؤ د دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نومونه یؤ دي، نور هېڅ نهٔ".
"دا خو ستا غوندې ښکاري!!!"
یؤ لاس کښې مجمر نیولے اؤ بل لاس سره لکه ببوځے لاس په ځا ے ولاړ وو. مدهوبالا څهٔ خیال کښې ورُکه وه اؤ د ځیرک دغه معصوم تپوس ته موسکۍ بیا لوګے هغهٔ ته کولو سره ئې ؤوې،
"اوس نهٔ. پخوا دغسې ؤم ـــــ (هغې د انځور نه سترګې په قلاره مجمر ته ښکته کړې) دغې نه هم ښکلې ؤم (هغې په ځان لړې خندا د پاره زیاتے ؤکړو اؤ بیا ئې انځور ته ؤکتل) ځکه خو مېرابان ما له مدهو بالا نوم ایښے ؤ (یؤ څو ساګانو له غلې کېدو اؤ سُکروټو له پوکے ورکولو نه وروستو) ما ټول ژوند د دې د نوم په پور تېر کړو اؤ نن د خپلې برخې د ؤنې سیورې ته کښېناستم".
"تا اؤ دې کښې خو څوک هم توپیر کولے نهٔ شي".
مدهوبالا دې خبرو سره څو شېبو له د ځیرک سترګو کښې ؤګورې اؤ هغهٔ ته نېغ کتلو کښې ؤوائې،
"ما به هم کله کله ځان ؤ نهٔ پېژندلو. ځواني وه، ښکلا وه، جوبن ؤ اؤ ډېر مینه وال وو. بیا چې ځواني لاړه، ښکلا لاړه، جوبن لاړو اؤ مینه وال لاړل، نو زهٔ خپل ځان ته مخامخ ؤدرېدم..... ځان مې ؤپېژندلو اؤ دغه پېژندګلو ماته کړم".
"تهٔ ولې نهٔ خاندې؟ ګوره پټو کښې هغه ستا غوندې ښځه چې ده، هغه خو خاندي".
(مدهوبالا د ځیرک خان په دغه پوښتنه لږه موسکۍ شي اؤ ځواب ورکړي) "زهٔ ډېره ښکلې ؤم، ډېره به خندېدم، خو بیا زهٔ د نظره

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوم. اوس خو يؤ مدهوش زما نظر ماتوي، زۀ د هغۀ تنده ماتؤم".
(پُرېږده مړه! د مدهوبالا سر کښې ډېر شوے دے. اوس ځيرک مدهوش څۀ پېژني اؤ د هغۀ تنده څۀ پېژني اؤ مينه وال څۀ پېژني اؤ پېژندګلو څۀ پېژني؟)
څو شپېو له ځيرک اؤ مدهوبالا دغه انځور نه سترګې ؤ نۀ ويستلې. مدهوبالا د خپل تېر شوي جوبن ساندې ته غوږ شوه اؤ ځيرک د مدهوبالا د خبرو معنې لټولې. دغه سانده د مدهوبالا د سا ملګرې ده اؤ دغه خبرې اوس وخت کښې ځيرک د پاره د پوهې چرې هم کېدلې نۀ شي.
کلي نه د کراچۍ مزل ځيرک په وينښ خوب تېر کړے ؤ. د مزل سُترې اؤ اوږد پلؤ هغۀ ته لکه د کوچنيتوب د خوب لړ لړ ياد وو. کراچۍ کښې د بنارس اډه کښې کوزېدل اؤ بيا د فقيرکالونۍ پُرېشان چوک نه په جانبه کوځو کښې د کاکُوان کور ته رسېدل کۀ ؤشمېرو، نو ځيرک ته ډېره لاره د بنارس نه فقير کالونۍ پورې ښکارېدله. د پُرېشان ګرځؤنې نه چې کومې څلور پخې لارې وتلې وې، د هغو په هر اړخ بې شمېره لوئې وړې اټۍ، ډولځيونه، د کېسټو، د منيارۍ ، د اغوستن، د لوښو، د لوبو، د نورو ډېرو تُوکو د اخستلو اؤ خرڅ ځايونه وو. هغه وخت خو هغه پوهه نۀ ؤ، چې ګرځؤنه کښې دومره ډېرې تورسرې ښځکه سرتورې د لوئې لارې په غاړه ناستې يا ولاړې دي، يا ګرځي اؤ موټرو يا رکشو کښې ئې څۀ خبرو د پاره سرونه دننه کړي دي. ټول ژوند کښې بيا هغۀ ته ډېر ځل د فقيرکالونۍ د دغه ګوټ پېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

په غاړه د چیو ښنبلو وخت په لاس نۀ ؤ ورغلے.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوومه شپه

ډېرې خبرې تر دې سپيناوي ته پاتې وې. د مېترخان د ځوي وادۀ کښې د ځلمي بهرام په مړدکي ژوبله کۀ د هغۀ د مړينې لاره نۀ وه ګرځېدلې، بيا هم د بهرام وينه د مېترخان په وړارۀ نخښتې وه. دغه وينه د مېترخان، د هغۀ د ځوي، د وړارۀ يا کۀ د هغۀ کورنۍ کښې هر څوک وو، د وينې د توئېدلو نه پرته نۀ وينځلې کېدله. پښتنې وينې چرې هم بې له وينې نۀ ستنيږي. مړے خاؤرې شي، خو د هغۀ د کور ژوندي د هغۀ د قبر د خاؤرو نه د هغۀ د وينې پېغور اؤري اؤ دغه پېغور نه لمبه اخلي. د بهرام وينه اتۀ کلونو پورې د مېترخان د کورنۍ درشل ته ناسته وه. تېره ورځ د مېترخان وينه د بهرام د وينې وينځلو د پاره توي شوه. د بهرام ورونړو د خپل ورور د قبر په خلۀ برغولے کېښودلو. د بهرام وروڼه خبر وو، چې نۀ دغه وژنه مېترخان کړې وه اؤ نۀ د مېترخان وراره د بهرام په وينه خپل څۀ سر راګرځولو، خو د کلي اولس پېغورونه وو اؤ د بهرام په ژوبل کېدلو د مېترخان د وړارۀ تېښته هيله شوه اؤ دغسې اتۀ کلونه د دښمنۍ بؤتا نن مېترخان ؤخوړو. د مېترخان ښه ورځ چې کلي کښې چا زغملې نۀ شوه، هغۀ د بهرام ساګانو د پاره پړېوانه سيلۍ ؤتړله. اوس د مېترخان د کورنۍ خوښه ده، چې مېترخان په تله کښې د بهرام د وينې سره سم ګڼي اؤ کۀ د مېترخان د وينې ارزښت ورته د بهرام نه ډېر ښکاري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاکُوان د مېترخان د وژنې نه ؤغورېدلو اؤ د ځیرک خُوا له په تللو کښې ورته په لاره لاره دغه ټوله پېښه، دغې پېښې سره تړلې نورې پېښې اؤ د مېترخان سرېتوب اؤ د بهرام ځواني څپلمه ؤدرېدل.

"بهرام سره کۀ دغسې مرګ نۀ ښائېدۀ (لړه چپیا)
خو مېترخان هم بې ځایه ټُوي شو"

کاکُوان ځان سره زړۀ کښې ؤوې اؤ بیا د ځیرک پله تګ نه اګاهو ئې چاپېره سترګې ؤځغلولې. دا وېره نن هم لکه د سیورې د کاکُوان بدرګه وې، چې د کلې څوک قدوس خان دوې ته د ځیرک ؤ نۀ وائې. هغه قدوس خان هم پېژني اؤ د هغۀ په دووسي یا ایرزړې د سرېتوب رنګ هم پېژني، بیا هم هغه یۀ پښتون دے اؤ په دې پوهه دے، چې د پښتون مړه ځاندره کښې پېغور سا اچوي. پښتون د مُلا خُلې کښې د دوزخ په لیدلو جومات ته نۀ ځي، خو د دې پېغور نه ځان ژغورنې د پاره هر وخت اودس کښې ګرځي، "لوي سنډا ئې اؤ نمونځ نۀ کوې".

په درشل پُښه ایښودلو سره څۀ ګوري، چې د ځیرک نه چاپېره ګڼ بدکان داسې ناست دي، لکه چې په زوره زوره خندا نه وروستو بیا د څۀ داسې ځواب د اؤرېدلو هیله لري، چې خندا نه به لؤړې بؤړې کیږي (ځکه خو پکښې د ځنې لاسونو مسواکې ګوتې په خُلو پرتې دي اؤ ځنې لاسونه داسې جیګ شوي، لکه چې د غړونو د نۀ پورته کولو غوښتنه ئې کړې وي). مېراباں لکه چې د ځیرک څنې مښې، ځکه ئې لاسونه د ځیرک څڼو کښې نُخښتلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اؤ د هغهٔ شا ته غلې ناست ؤ. د ځيرک د ښي لاس د مسواکې ګوتې اوچت بند پخپلو شونډو پروت ؤ، بل لاس ئې خپله کينه څنه باندې د مېرابان تپلي لاس پسې نُخښتے ؤ اؤ سترګې ئې داسې اوچتې نيولې وې، لکه چې څهٔ دونېي له ځواب لټوي. د هغهٔ د سترګو ګاټې ښي اړخ ته اوچت وو، ځکه ئې د سترګو سپين اؤ تور ډېر ښکاره شوي وو. هره سترګه کښې د اوښکو يؤ يؤ ټوي شوي څاڅکي دغه تور اؤ سپين نور ځرګند کړي وو. (کاګُوان دومره خو پوهه شو، چې دغه اوښکې د خندا سره راغلې وې. د مخونو تختې نه داسې بُرېښېدل).

"ځيرک ښهٔ دے کنه مړوا"

اؤ دې وئيلو سره ځيرک خپلې سترګې يؤ ځل د هغهٔ شا ته ناست مېرابان ته واړولې. دې اؤرېدو سره يؤ ځل بيا د خندا انګازې د دېوالونو نه راؤتمبېدلې، چې يوې ګنګوسې د دغه انګازو ټول زور ځان کښې راؤنغښتلو،

"زرکه"

د سميتا دغه "زرکه" په تول ډېر دُروند ؤ. د "ځيرک" سره د غرېز سمون نه پرته ئې هم يوه نيازبينه معنا وتله. د ځيرک سترګې، د ځيرک شونډې، د ځيرک غړې، د ځيرک څرمن، د ځيرک ځاندره، د ځيرک تګ اؤ زرکه. کهٔ د نومونو ايښودونکو يوه ډله ټاکلې شوې وه اؤ د ځيرک د پاره د څهٔ ښځونک نوم ايښودلو کار ورته سُپارلے شوے ؤ، نو ارو مرو به ئې هغهٔ د پاره هم دغه "زرکه" نوم خُوښولو. ټولې سترګې يؤ بل ته وار په وار واؤړېدلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اؤ تهولو سترګو کښې دغه نوم د پاره د خوښې څرک ؤ.

"نن نه به دا زرکه وي".

د مېرابان په غلي غږ کښې دغه پرېکړې وئېلو سره ځيرک خپلې سترګې يؤ ځل بيا مېرابان پله واړولې. مېرابان هغه خپله سينه پورې جوخت کړو اؤ په دغه کوټه دړنې چپيا وزرې خورې کړې. نن ځيرک خان له بل نوم کېښودے شو. دا نوم به اوس څوک نۀ وړانوي، ځکه چې دغلته د نومونو وړانولو دستور نشته. د ځيرک خان نه کۀ چرې چا "ځيرکو" کولو، نو مشرې مور ورله د پلار څمڅ.......

په درشل ولاړ کاڅوان کړاغې سترګې ولاړ ؤ. هغۀ ته د چا پام نۀ ؤ. دومره مينه، سود اؤ پېرزو هغۀ په ټول ژوند کښې ليدلې نۀ وه. سميتا د "زرکه" نوم اخستلو نه وروستو غلې شوې وه. د نوم اخستلو په وخت هغې د ځيرک مخ کښې سترګې ښخې کړې وې. نۀ هغې چا ته د دغه نوم اخستلو نه وروستو کتلي وو، نۀ ئې خپلې سترګې تر دغې سا د ځيرک مخ نه ويستې وې.

"سميتا! خوارۀ راؤړه کنه! د ټولو خلې خوږې کړه!"

د ځيرک تندے ښکولو سره سم مېرابان سميتا ته دغه ؤوې اؤ بيا ئې خپل پلؤ پسې لاسونه د روپيو راخستلو له ؤغځول، چې سميتا ؤوې،

"دا خوارۀ زما له اړخه".

"ولې؟ زمونږ برخه پکښې نشته؟" د تاجو تپوس نور هم ځان سره ملګري کړل اؤ خوږو راؤړلو د پاره سميتا د ور لاره ؤنيوله. درشل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته رسېدلو سره هغې کاکُوان ؤلیدلو اؤ دغسې کاکُوان پخپل غلي ؤدرېدو د پښېمانۍ نه سترګې ښکته کړې.

"دننه ورشه!"

د سمیتا خبرې اؤ لارې پرېښودلو سره د نورو هم هغۀ ته پام شو اؤ هغۀ په درشل دننه پښه کېښودله.

"راځه! راځه! تا خو زمونږ کور ته ژوند راوستلے دے".

مېرابان په کاکُوان د هرکلي پېرزو ؤکړه. ځیرک هم د هغۀ هرکلي ته پاڅېدۀ. ځیرک په اُوږه لوپټه سمه کړه. د هغۀ په سترګو اؤ شونډو موسکا وه. کاکُوان ؤلیدل، چې خاؤرې د خپلې خاؤرې رنګ واخستلو. په سا کېدلو سره د ځیرک سترګو کښې د زړکې نظر وېښ شو اؤ هغۀ زمکې ته ؤکتل.

"لکه چې ځیرک خپله پېژندګلو نوره کړه؟"

کاکُوان د چیو نه ګُوټ شُوملو سره سم مېرابان ؤپوښتلو. د کاکُوان دغه کور کښې ډېر دُرناوے کېدلو. د دغه کور هر بدک د زړکې راتلل د کاکُوان ورکړه ګڼله.

"د هرې سندرې ځان له سُر وي، ځان له تال وي. د ټیټ غږ سندره چې څوک اوچتو پردو کښې رانیسي، نو هسې ځان سترے کوي. هر سُر پخپل ځاے اؤ خپله پرده کښې ښۀ ښکارې".

(مېرابان لکه د یؤ ژور فلسفي خبرې کولې. هغه مخامخ څوکۍ باندې داسې ناست ؤ، چې یوه پښه ئې ښکته ځوړنده وه اؤ بله پښه ئې نېغه کړې وه اؤ په دغه پښه ئې خپل هغه لاس اډانه کړے ؤ، د کوم لپه کښې چې ئې خپله زنه اؤ د مخ ټوله کاسه ایښې وه)

(c) ketabton.com: The Digital Library

"په زړکه د ځیرک پرده وه، ځکه بې ځا ے ؤ، ځکه رژېدۀ. اوس هغه خپل سُر له راغلو. اوس به رنګ هم راپرېږدي اؤ د هرې سا نه به خُوند هم واخلي".

کاکُوان تلے د ے اؤ شپه رو رو خپل رنګونه شیندلو د پاره تیارو کښې شُړنګ شُړنګ خُوځي.

"ژوند د ترېدلې هوسۍ سترګې دي، چې وینم ئې
نن هڼو د مرګ نه بغاوت کوو، چې څۀ کیږي؟
زړۀ مو د نړۍ په ننداړو باندې ډېر ؤخوړۀ
اوس د ښائستونو تلاوت کوو، چې څۀ کیږي؟
ډېره مې ادا ستا د ښکلا په باب کښې ؤکړله
دا ځل ئې تفسیر لکه قُیامت کوو، چې څۀ کیږي؟
ډېر په اقتداء کښې د بې لارې مُلا پاتې شو
دا ځل به مدهوشه! امامت کوو، چې څۀ کیږي؟"

د کوټې نه بهر د "مدهوش" غږ واؤرېدلے شو. دا وړومبے ځل نۀ ؤ. دې نه اګاهو هم زړکې دغه دُروند بوږ غږ اؤرېدلے ؤ اؤ نن هم ورته یاد د ے. هغه وخت وئیلي شوي وو،

اے! د خپلې مینې لېونتوب خمار وهلیه!
زۀ به دې پخپل حسن نشه په سر کښې ماته کړم
تۀ را ته یؤ ځل د خپلو شونډو په سر ؤوایه!
زۀ به ستا د ست سره توبه په سر کښې ماته کړم
زۀ به د ورتلو سره مدهوشه! ورته سپُارم ځان
زۀ به ئې د زړۀ هره ګیله په سر کښې ماته کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

اؤ دغه غبږ اؤرېدلو سره زړکې لېدلي وو، چې مدهوبالا تونده پاڅېدلې اؤ بهر وتلې وه.
مدهوش ټول ژوند شاعرۍ ته سپارلے ؤ. مدهوبالا سره مينې نه وروستو هغه د نړۍ هرې چارې نه ځان رانغښتے ؤ. دغه مينه په ډېره حسن پرستۍ، لږه خواخوږۍ اؤ لږه ډېره جنسي تنده باندې اډانه وه. يؤ ځل مدهوبالا د پېژند روغولو د پاره تلې وه. يوې کړکۍ ته سرې اؤ بلې ته ښځې ولاړې وې. دغه د مدهوبالا د جوبن ورځې وې. د شپې کۀ به هر څو سړي د هغې په درشل لکه د خاؤرو پراتۀ وو، خو دغه ورځ وه اؤ د ورځ په رڼا کښې ګناه کوونکي خپلو مخونو باندې د سړيتوب نقشونه برڅېره کوي.
مدهوبالا کۀ به د ننداري په وخت هر څو د سازونو په ښونه لکه د مستې زړکې په چړچقو وه، خو دغه ورځ وه اؤ د ورځ په رڼا کښې به د هغې مخ اؤ خويونه نور شول.
هغې دا نۀ وئيل، چې څوک دې هغې له خپل پېر ورکړي، خو هغې دا هم نۀ غوښتل، چې دغلته به هغې پسې ملنډه ؤشي.
"اخوا شه! د ښځو لېن کښې ؤدرېږه!"
يؤ سړي هغې له دېکه ورکړه اؤ د کتار نه ئې ؤويسته. د هغې سترګې ؤترېدلې اؤ چې څنګه د ښځو پله روانه شوه، نو يوې ښځې پړې غبږ ؤکړو،
"دېخوا را نۀ شې! (دې غبږ کښې کُرکه اؤ زور ؤ) خُدا ے مو ورک کړه چې".
"نو زۀ کوم خوا لاړه شم؟" مدهوبالا په ځا ے ؤدرېدله اؤ ځان سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ئې بې د شونډو خوځولو ؤوې. دغه پوښتنې له تر دغه وخته هغه د ځواب لټون کښې وه، چې کړکۍ نه پرې بابوګي غږ ؤکړو،

"اے دغۀ! (اؤ سر خوځولو سره) نه ریښتیا، اے دغې! (اؤ بیا ملنډه کولو سره) دغۀ ئې کۀ دغه ئې، اؤ چې پېژند کښې به درله څۀ لیکو؟ څه! پښې سپکوه!"

دې تول وخت کښې مدهوبالا د دوارو لاسونو ګوتې یؤ بل کښې ورکړې اؤ خپلو شونډو ته نیولې د خپلو ګاګیرو سترګو سره (چې دغه وخت پکښې د ګیلې اوښکې هم ځلېدلې) چاپېره کتل، چې یؤ دروند اؤ بوغ غږ ؤوې،

"دا څۀ خبر دے، چې تۀ به ورله پېژند کښې څۀ لیکې. دا د خدا ے نه تپوس ؤکړه! (دغه خبرو سره هغه کتار نه وتلے کړکۍ پله روان شوے ؤ) چې کۀ دا ئې ستا د مور غوندې یا ستا د پلار غوندې یا زما غوندې یا ستا د خور غوندې روغ کړے ؤ، نو څۀ تېل پرې سوزېدل؟ د هغۀ په خدایۍ کښې پرې څۀ کمے راتلو؟ د هغۀ نه تپوس ؤکړه، چې هغه درته ؤوائي. تاسو خو وایئ کنه، چې هغه په هر څۀ خبر دے، نو بیا دا ځواب هغۀ نه ولې نۀ اخلې؟"

"مدهوش! پرېږده! راځه ترې!"

کتار کښې ولاړ یؤ سړي په مدهوش غږ ؤکړو اؤ هغه په ځاے د دې چې کتار ته ستون شوے ؤ. مدهوبالا پسې روان شو اؤ نن ځومره کلونه تېر شوي دي، خو مدهوش د مدهوبالا خوا له خامخا میاشت کښې یؤ ځل ورځي اؤ مدهوبالا هم خپل زړۀ هغۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته سپارلې دے. دغه مینه پټه پاتې نۀ شوه. مدهوبالا ته کۀ اوس پورې پېژند په لاس ورغلې نۀ دے اؤ دغه پېژندګلو د هغې بې پېلامه، بې نخښې اؤ پټه ده. مدهوش د کلي کلوېغۍ نه ؤوتلو اؤ د مدهوبالا ارزښت منډۍ کښې ټيټ شو. اوس چې مدهوبالا نوي څوک دغه بازار کښې ؤويني، نو مجمر لاس کښې اخستے د هغۀ نظر ماتوي (مدهوبالا دا ګڼي، چې هغه د نظره شوې ده). ډېر وختونه تېر شول. اوس مدهوش هاغه مدهوش نۀ دے اؤ مدهوبالا هم هاغه مدهوبالا نۀ ده. د مدهوش مخ کښې کوتونه ژور شوي دي اؤ ویښتو کښې ئې د سپینو شمېر په تورو اؤړېدلے دے. اوس ډېر تراخۀ ښکښي نۀ اؤ ډېر تۆدۀ سیزي نۀ. چې کله هم راشي، مدهوبالا ځان ښکلې کړي. د برنډې کيڼ اړخ ته کوټه کښې يؤ بدک هم مدهوبالا اؤ مدهوش باندې نۀ بلوخي. مدهوش کۀ دغلته يوه ورځ پاتې کيږي اؤ کۀ دوه ورځې، مدهوبالا د هغۀ په ښنګل پرته وي.

دا مستي اؤ دا شراب، زۀ ګنهګار بنۀ يمه
دا سپرلے اؤ دا شباب، زۀ ګنهګار بنۀ يمه
دا ځواني اؤ دا عذاب، زۀ ګنهګار بنۀ يمه
شېخه! تۀ ګټه ثواب، زۀ ګنهګار بنۀ يمه

د مدهوبالا د کوټې نه داسې ډېرې سندرې راځي اؤ مدهوبالا دغه سندرې د خپل ژوند تاريخ د پاره څوندي کوي اؤ کله کله پرې خپله غاړه هم ګوري. د دغه سندرو د پاره په يوه پاڼه مدهوش غټ غټ ليکلي دي، "د ټولې مينې نيمګړې سندره".

(c) ketabton.com: The Digital Library

قدوس خان اوس هم کله کله ځيرک يادوي، خو پانوس لکه چې د خپل مړ ورور اؤ مړې وړندار په ژوندي وړارهٔ هم خاوړې اړولې وې. د ځاموري ابۍ د ځلوبښتۍ نه چې وړندار راغلې ده، نو پخپله ئې هم کټ نيولے دے. هغه د مابتۍ هغه سلګۍ نهٔ شي هېرولې، کومې چې د يوې ښځې په دې خبره را ماتې شوې، چې "خُدايه کنه! د ابۍ سا ختله اؤ په خُلهٔ ئې د قمرو هغه ځوے يادولو" (بيا داسې خبرې سره خو هغه ښځې هم پوزه لړه ډېره راښکلې وه، نو اغېزه ئې زياته وه). ډېرې مودې راهسې وړندار ليدلې وو، چې د ځيرک په يادولو به د مابتۍ سترګې ډېرې غمژنې کېدلې اؤ د هغهٔ روکېدلو نه وروستو د هغې سترګو کښې د خندا د رڼا په ځاے د خُواچينۍ توره لړه مېشته شوې وه. وړندار چې د مابتۍ نه خپل کور ته روانېدله، نو هم ئې ليدله، چې د ځامورې ابۍ د مړينې اوښکو کښې مابتۍ د خپل ورک شوي ځيرک د پاره سلګۍ نغښتلې دي.

"مابتۍ د قمرو نه د پيو په ځاے مينه رؤدلې ده....."

دغه خبره باندې هغې د مابتۍ خيال په ډډه واړولو.

نمر اؤ سپوږمۍ د يؤ بل پلؤ نهٔ پُرېږدي ..... تُياره اؤ رڼا يؤ بل کښې روکېږي ..... شپو ورځو ژوند په مخا راخستے دے .....

ځيرک د زرکې ټول رنګونه ځان نه تاؤ کړل، اوس د سندرې غږ سره د چورلک مکېز زُده کوي.

خپل کلي کښې د ګل پرداز خان په نوم پېژندګلو لرونکے دغه کوځو کښې "ګل پري" شوے ؤ اؤ هغه وخت به د هغهٔ يؤ خُوځښت

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره موسمونو سُتوماني ويستله. د هغې پېژندګلو د يۀ مېږۀ په توګه کېدله. د هغې يوه لُور اؤ دوه ځامن اوس په پوهنتون کښې دي. د کوټې پائې کښې جومات ته څېلمه د هغې کور دے. هغه به مابنام دُيارې له وتلو. د هغې ښځه ګل پري دې نه خبر نۀ وه، چې ماسخوتن د هغې ګل پرداز خان پخپله ګل پري کيږي اؤ د هغې پښو کښې پنزيبونه شنيږي. ګل پرداز خان کلي نه د هغې د نيمګړي ذات د تکميل خوب ويستلے ؤ. دغه ښار کښې هغه پوره شوے ؤ. هغه په زېږون بدک نۀ ؤ. د ګل پرداز خان اغوستن کښې چې به څومره غلے اؤ سوړ ؤ، د ګل پري کېدو سره به پکښې دومره مستي اؤ جوبن ډېر شول. د دوکړې ډنګ سره به چې هغې ټوپ کړل، نو نندارہ کوونکې سترګې به بقې پاتې شوې. د هغې مېرمن، د هغې لُور اؤ د هغې ځامن به چې د اولس نه د خپل پلار د سرېتوب اؤرېدل، نو په دۀ به وُيارېدل. ګل پرداز خان ځکه لرې ځان له استوګن خوښ کړے ؤ، چې رنګينه اؤ مسته ګل پري د هغې په درشل د هغې د خُوږې دُرنې ګل پري سره د چا په خُلۀ مخ نۀ شي. هغې د دوارو ګل پريانو منځ کښې ځان دېوال کړے ؤ. د هغې وارۀ چې ښُوونځي نه پوهنتون ته شول، نو د هغې ټوپ سره به سترګې نۀ بقېدلې، ځکه ئې دغه ځاے نه ځان راؤنغښتلو. کور کښې ئې ؤوې، چې د هغې کار نور نشته. د يۀ څو مرو ُپه کور کښې ئې کار پېل کړو. ګل پرداز خان خپل ځان کښې پټه ګل پري ؤوژله اؤ د يۀ ګل پرداز خان ژوند ئې کولو. اوس هغه پنځۀ وخته نمونځ کوي. کله کله چې د پنزيبو شرنګ د هغې خيال کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

انګازې کړي اؤ د هغۀ پښو کښې خوځښت راشي، نو ورسره ئې سترګې هم لوندې شي. هغه سترګې ؤزورې، شونډې ؤچيچي، سر ؤخوځوي اؤ خپلې دننه ګل پرې له په مرۍ ګوتې کېږدي، بيا ځان پوره ګل پرداز خان کړي. هغه غواړي، چې د هغۀ دننه ګل پرې دې چرې هم بيا هغۀ کښې اؤ د هغۀ په دوېم ځوې کښې سا وانخلي (هغه يوؤلسم کښې زده کړه کوي اؤ پلار د خپل ځوې په پښو ايښودلو پوهه شوے دے)، خو په يؤ خيال د بندېز هڅه، هغه خيال ته بيا بلنه ورکول وي، دغه د وګړي د ساپوهنې جوت رېښتيا دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اتمه شپبه

ګل پرداز خان د پاره د هغۀ دننه ژوندۍ ګل پري وژل ډېر ګران وو، خو زرکې نه خپل ښکاره ځيرک خان ډېر زر هېر شو. ريښتيا خو دا دي، چې هغه ځيرک خان د زرکې ؤ. زرکه يوه ښکلې، نيازبينه، ناوياته اؤ مينې نه ډکه سندره وه اؤ د سازونو په ساپوهنه ځان پوهولو د پاره هغې کښې تنده پېغله شوې وه. هغې پښنو کښې پنزېبونه تړلي وو، د سميتا د راتګ لاره ئې څارله.

"مړې! چرته تلې وې تۀ؟ (د زرکې تپوس کښې د يؤ وړوکي د تپوس سپېځلے مکېز ځلېدلو) زۀ سمه ډېره ستړې شوم اؤ څومره وخت نه درته ناسته يم".

"ځار شم د خپلې زرکې نه (سميتا د زرکې دلاسې د پاره ډېره نانې کتانۍ شوه) ما وې، چې خپلې زرکې ته ځان بيخي ؤزګار کړم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سمیتا سُپیناوي کولو پورې زرکه ؤدرېدلې وه، خپلې لمنې ئې سمې کړې وې اؤ په خپله لوپټه ئې خپله مُلا تړله.

"د ښځې ځاندره کښې مخ، تیونه، نرۍ مُلا اؤ پُلن کوناتې خپل زړۀ راښکون اؤ خپله ښکلا لري. د نڅا وخت کښې ساز ته غُوږ کېږده، چې هغه تا نه څۀ غواړي، سندره باندې ځان پوهه کړه، چې هغه تا ته څۀ وائي اؤ چې کله تۀ په دغه وېنا اؤ دغه غوښتنه پوهه شې (سمیتا د ګنګوسو غوندې خبرې کوي اؤ دغه وخت کینه پښه په زُمکه پوره ایښې، د ښۍ پښې کونډۍ لږه کږه کړې اؤ پُونده ئې لږه اوچته کړې، دواړه لاسونه خُوارۀ کړي. زرکې نه یۀ ګام په شا شي، چې دغه ښونه ؤویني)، نو بیا به".

"په ګډېدو شم" (زرکې ګډل، چې سمیتا به ورته پنزېب له د شړنګ ورکولو ؤوائي).

سمیتا د هغې دغه نیُازبینه خبره واؤري، موسکۍ شي، خوا له ئې راشي اؤ ؤوائي،

"نه! بیا به خپل بدن، خپله ځاندره ګویا کړې (څو شېبو له هغه بې د څۀ ساز نه ؤنڅیږې. د هغې پنزېبونه شړنګهار کوي، هغه خپلو سترګو ته ګوته ؤنیسي اؤ زرکه ؤویني، چې سترګې څنګه خبرې کوي. بیا خپلو مېمو ته، بیا خپلې مُلا ته، بیا خپلو کوناتو ته اؤ زرکه ګوته په خُلۀ پاتې شي) ځان به دومره تنده تنده کړې، چې تا ته کتونکې سترګې جل واخلي. تۀ ځان کښې پټه شوې ښځه د نڅا په وخت ښکاره کوه. دومره مۀ ښځه کېږه، چې څوک تا بدک ؤګڼي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"د مدهوبالا غوندې ښځه؟"

(سميتا بيا موسکۍ شي) "هو! د مدهوبالا غوندې ښځه".

دغه وخت مدهوبالا د اوبو نه ډک جيځ لاس کښې نيولے ور کښې ولاړه وي.

"زرکې! سميتا ته د مېرابان نه هر څۀ زده کړي دي".

مدهوبالا د زرکې خوا له په موسکو سترګو دغې وېنا سره راشي.

"اؤ مدهوبالا د مېرابان ټولې دعاګانې ګټلې دي".

سميتا د مدهوبالا خبرې پسې ترلې خپله ږوائي اؤ زرکه د دواړو سترګو کښې يؤ بل د پاره بشپړې مينې ته ږګوري.

"تک . تک

دين . دين

تک . تک

دين . دين

تنک . تنک . دين

تنک . تنک . دين

تنک . تنک . دين . دا

تنک . تنک . دين . دا

تنک . تنک . دين . دا

دينک . تنک . دين . دينک . تنک . دين

دينک . تنک . دين . دا

دا . دا . دا"

سندرې سره څۀ وخت سميتا خپلو څۀښتونو سره زرکې ته نڅا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښائي، بيا زرکه پاڅوي اؤ مدهوبالا ننداره کوي.
مدهوبالا اؤ سميتا زړونو کښې غواړي، چې يؤ بل ته ؤګوري اؤ د سرګم سره د زرکې د نڅا سْتائينه ؤکړي، خو هغوي د زرکې د نڅا يؤ خْوځښت هم بائيلل نۀ غواړي..... هغوې نۀ غواړي، چې يوې شېبې له هم د دغه ننداري خْوند له لاسه ورکړي. د سرګم غلي کېدلو سره سْتړې سْتړې زرکه د سميتا اؤ مدهوبالا منځ کښې خْوره وره څملي. څو شېبو پورې د هغې پېنزېبونه هم دغسې شنيړي. هغه خوبولې وي. سميتا خو دغومره وخت کښې اوده شوې هم وي، خو مدهوبالا ويښه وي. اوده سميتا په ډډه واؤړي، د زرکې لاس خپله سينه پسې په اودو اودو جوخت کړي اؤ زرکې ته مابتۍ مخامخ ؤدريږي.
خوب ګاګيره مرغۍ وه اؤ د مابتۍ يادېدل په دغه مرغۍ د وېرې ليندې نه ويشتے شوے کانړے شو. پرځندکاکا اؤ کميلې نه وروستو کۀ د زرکې زړۀ چا پسې کړېدلو، نو هغه مابتۍ وه، هغه مابتۍ چې د ګناه په شپه پکښې توبې د قمرو ساه پوکلې وه. د ځامورې ابۍ مينه کۀ هر څو زرکې ډېره ګڼله، خو هغه به د ورځ څۀ برخې د پاره وه. نن هغې د خپلو اندامونو د ګويا کولو ژبه زْده کوله اؤ نن ځانښتي وخت د مابتۍ مشر ځوي مْيرلوس ګل پل واخستو. ډېر خْوارۀ ککوړي د هغۀ پل سره ؤرغړولے شول. مابتۍ نن هم نۀ خاندل (هر څو کۀ ډېره خْواچينه هم نۀ وه). کله چې ځيرک خان پل اخستے ؤ، نو هغۀ سره ککوړي نۀ وو رْغړولے شوي. کميلې ته به ئې مور وې، "پا پلې پل واخله ..... يؤ دې بختور شه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا بل واخله". یو ککوړے نیم د ځیرک پښو سره هم ښوئیدلے ؤ. تر دغه وخته، د ځیرک خان دننه چا کتلي نۀ وو. کله چې هغه لږ لویګانړے شو، نو کور کښې څۀ ځان ځانی نه پرته د هغۀ ښځونک کېدل هم د کوړمې سترګې هغۀ نه اړولې وې. چې د څوارلس کلونو شو، نو کور ئې پرېښودلو. اوس خو د هغۀ نه کمیله هم لرې کړې شوې وه. د فردوس دننه یو وړے شرمخ ؤسېدلو اؤ کور نه بهر د ګڼ شمېر لېوانو د ځلو نه هغۀ پسې لاړې څڅېدلې.

نن د هغۀ ژوند کښې دا ورځ راغله، چې دغه کور کښې چاپېره ګڼ شمېر ډیوې بلې کړې شوې دي. په دېوالونو مېخونه ټک وهلي شوي دي اؤ دغه مېخونو سره په تارونو رنګ رنګ څېرې ځوړندې دي. انګڼ چنګاؤ شوے دے اؤ ګربتیانې لوګے شوې دي. ټولو ښځونکو رنګارنګ، ښکلې اؤ ډولې اغوستن اغوستي دي اؤ د ځوړو پخلي د پاره لوئې پتیلې باندې کړې شوې دي. زرکه لکه د ناوې ښکلې کړې شوې ده. نور ټول خپلو کښې په خبرو اؤ ټوقو بوخت دي. کوټه کښې زرکې د ناوې څهره کښې د ماستخوتن په نمونځ ولاړه ده.

"تۀ ځان سم کړه، هسې نۀ مېرابان اوس ؤوائي، چې زرکه راؤباسئ. زۀ به یوازې څۀ کؤم؟"

سمیتا مجمر لاس کښې نیولې مدهوبالا ته ؤوې اؤ په غلې ځلۀ مدهوبالا د سمیتا سره کوټې پله روانه شوه. زرکه په مصله ولاړه وې. داسې ښکارې، لکه د ښکلا یوې نیازبینې ناوې چې د سپرلي ګڼ رنګونه ځان نه تاؤ کړي وي اؤ د جنت بڼ کښې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

مېنې غېږ ته هرکلي وئېلو د پاره ولاړه وي. سمیتا اؤ مدهوبالا څو شپېو د پاره دغه ننداري نه څوند واخلي (هغه دواړه نۀ پوهېږي، چې دغه وخت د هغوي سترګو کښې راڼۀ څاڅکي ولې راغلل). د نمونځ سر ته رسولو نه وروستو دواړه د زړکې خوا له راغلې اؤ د هغې څورې کړې لپې سره ئې د هغې د شونډو په څوځښت ځان سره "امین" ؤوې. په مخ د دعا لپه راښکلو سره دواړو داسې ؤګڼل، لکه چې شوې دعا نُمانځلې شوې وي.

"زۀ ورځم اؤ مېرابان نه تپوس کؤم، چې تا بهر ؤباسو".

د سمیتا خبرې ته موسکۍ زړکې ښه ؤکړل اؤ چې کله سمیتا بهر وتله، نو مدهوبالا بیا مجمر ته لاس کړو. د هغې زړۀ غوښتل، چې نن ځان مجمر کښې کېږدي اؤ زړکې ته ئې لوګے کړي. دغه وخت د زړکې په ښۍ سترګه د وېښتو څو تارونه لکه د څُونډي څوړند وو. په تندي ئې وړه غوندې ټیکه د پرخې د داسې څاڅکي په څېر پُرته وه، چې د رڼا وړانګه پکښې دننه د خندا نه شنه ولاړه وي. د دنګې غاړې نه ئې یؤ نرے پړقینده امېل لاسونه تاؤ کړي وو. دُروند سُور اغوستن ئې اغوستے ؤ، چې په هغې د مقېش سُتوري ښلي شوي وو. خوشبویانو ئې د سالُو پلؤ نیولے ؤ.

نمانځۀ نه اګاهو مدهوبالا، سمیتا اؤ شېمین د زړکې ډول سینګار کښې بوختې وې. سمیتا د هغې څڼو کښې ګلونه ټومبل. مدهوبالا د هغې سترګې تورې کړې وې، د سترګو لکۍ ئې ورله لکه د تېرې تُورې ویستې وې اؤ دغه وخت ئې ورله د اوږدو ښو جمدر نور نېغول. شېمین د ګلونو اؤ رنګونو نه ډکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوْرۍ لاس کښې نیولې ولاړه وه. هغې نه ځان هېر شو اؤ د زړکې د ځاندرې په مهینو موړو اؤ ډوغلونو کښې ئې سترګې په تیندکونو شوې. د هغې سترګې کړاغې اؤ خلْۀ وازه پاتې شوې وه.
"د زړکې کمیس دې خدْاے زړکې نه هېر کړي"، زړۀ کښې به خامخا شبمین دغه وئیلي وي.
"شبمین!"
د سمیتا غږ سره شبمین هغې ته ؤکتل اؤ د هغې د دغه غږ زور ئې د هغې په سترګو کښې لکه د سکروټو ؤلیدلو. د خپلو سترګو تېر ورله په مخ پښېمانې چپې خورې کړې، خدْاے پله ئې ؤکتل، دواړه لاسونه ئې زنې سره قېنچي کړي غوږونو له یؤړل اؤ کوټې نه سرټیټې ؤوتله.
د شبمین سترګو کښې لیدلې سوکړې د سمیتا سترګې هم د زړکې دنګې غړۍ، مهینو ډونګو، خوئینده سینې، نرۍ مْلا اؤ پلنو ټُوټو باندې ؤخوئېدلې. هغې داسې ؤګڼل، لکه چې د کوټې په نزدې ګوټ کښې د ښکلا یؤ تنده غرے روح ډډه وهلے د زړکې ننداره کښې ورک وي. د دغه روح سپینه ږیره اؤ سپین پټکے دغه تیاره کښې ځان ځلوي. سمیتا خپل ژوند کښې د مدهوبالا نه وروستو دا دوېمه ښکلا ؤلیده (دا ښکلا د مدهوبالا نه کۀ یؤ په درې نۀ وي، نو یؤ په دوه خو ارومرو ده).
"مېرابان غږ ؤکړو".
د کوټې په درشل دننه پښه ایښودلو سره سمیتا ؤوې اؤ هغې سره بدرګه څو نور ښځونک هم وو. هغوي یؤ رنګینه څادر لاسونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښېږي نيولې ؤ، چې ګڼ شمېر ځونډې ترې چاپېره ځوړند وو. هغوی شپږ واړو دغه ځادر لکه د ځپږ اوچت ؤنيولو اؤ د ځادر لاندې زرکه د مدهوبالا اؤ سميتا منځ کښېږي روانه شوه. د درشل نه بهر ښښه اېښودلو سره په هغوي د ګلونو پاڼې ؤنوستلې شوې.

هره سترګه کښېږي حيرانتيا ببر سر ؤدرېدله. دغه ښکلا ښځونکو کښېږي چا ليدلې نۀ وه. د قمرو ښائست د زرکې پوستکي نه بهر اؤ د ناموس خان سړيتوب د ځېرک خان په څرمن دننه ژوند ے ؤ اؤ په ريښتيا ژوند ے ؤ.

زرکې انګڼ ته رسېدلو سره د مېرابان ښنو له لاس يؤړلو. مېرابان د هغۀ په سر لاس کېښودلو اؤ بيا ئې په غاړه راکښلو حيرانې سترګې ځان ته کړې.

"زۀ دا غږ کؤم، چې زرکه به زما د سيوري لاندې وي.

زۀ دا لوظ کؤم، چې د زرکې پاملرنه به ما په پور وي اؤ دغه پور د پاره به تر خپله وسه هره لاره خپلؤم.

زۀ دا خبره څرګندؤم، چې نن نه به زرکه زمونږ د کور شمېر کښېږي وي.

زۀ غوښتنه کؤم، د دې کور د هر وګړي نه، چې هغه به د زرکې زړۀ ساتي اؤ د هغې خوښه به په ځان غوره ګڼي.

زۀ دعا کؤم، چې الله دې زرکه زمونږ سترګو کښېږي د رڼا ، زمونږ په مخونو د موسکا ، زمونږ زړونو کښېږي د خوشالۍ اؤ زمونږ کور کښېږي د پياوړې مخ ؤګرځوي".

"امين" (ګڼو خُلو په يؤ ځل ؤوې)

(c) ketabton.com: The Digital Library

بيا چې مېراباان کښېناستلو، نو هغه سره په غبرګه پرته څوکۍ زرکه هم کښېناستله. د هغې په سر هغسې د څادر ځپر خور ؤ. اوس به يؤ يؤ ښځونک راتلو اؤ د زرکې غېږ کښې به ئې څۀ روپۍ غورځولې. ځنې به د لارې نه په راتلو سترګې د زرکې مخ نه نۀ ويستلې اؤ د هغې لمن کښې څۀ روپۍ اېښودلو نه وروستو چې به ستنېدلو، نو هم به ئې سترګې د زرکې په مخ ښخې وې.
(خُدايه! مدهوبالا بيا مجمر راخستې).

د بر وخت دغه سلامونه ؤشول. د زرکې کوټې نه راوتلو نه اګاهو چې کوم زوږ ؤ، هغه زوږ اوس يوې غلې ننداره کښې وُرک شوے دے. شپمين د مېراباان د سترګو په وړنا د زرکې لمن يؤ ځپوټکې کښې تشه کړه اؤ کوټې ته ئې دننه کړه. ټول مېلمانۀ داسې ګنډلې خلې وو، لکه د ژمې شپه چې د ځيرک خان دُوې کلې کښې د نيمې نه واوړې. د مېراباان په وړنا مېلمنو ته چۍ اؤ خواړۀ کېښودے شي. ځنې د زرکې ننداره کښې بې پامه د تؤدو چيو نه په ګُوټ کولو خپله خُلۀ ؤسيزي اؤ ځنې د پتاسې، سموسې، متايۍ يا پيکوړې سره خپلو ګوتو نه چک ؤوهي.

د بر وخت وروستو د ژړا يوه ښکالو د دغه شپې چپيا کښې ځان ښکاره کړي. د ګل پرداز سترګو نه اوښکې رواني وي. د خپلې ژړا ټينګولو هڅه کښې د هغۀ خُلۀ چينګه پاتې شوې وي اؤ سترګې ئې دُرې برخې غونډۍ شوې وي. مېراباان د خپل ځاے نه پاڅي اؤ دواړه لاسونه ګل پرداز ته هرکلي د پاره خُوارۀ کړي. د ګل پرداز په سر سيندهۍ خُولۍ وي. ښځونک د دېوال چنې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناست ګل پرداز ته کتلو سره ګاګیر شي او د غه څو شیبې د هغوي سترګې زرکې نه واوړي.

ګل پرداز به هغه وخت کښې خاوري نه دُوړې پاڅولې، کله چې مېرابان یو بدک و. هغه سُکڼ و او په نڅا کښې به د هغه لوړه نه مرېدله. یوه ورځ د مړې کورنۍ یو وګړے اتڼ کښې "روشني" نومې بدک پسې ونخښتلو او د روشني په ژړا انګولا هم چې کله دغه سړي د هغې پرتوغاښن نه لاس و نه ویستل، نو "راني" ورغله او د غه سړي ته په پښو پرېوتله. اولس په لوي شُمېر کښې دغلته و. دغه سړي راني هم د سر نه ونیوله او څو ګامونه ئې په زمکه راکښله. ننداړتون ته ولاړ وګړي لېوني نه وو، چې د دغه سړي لاس ئې نیولو او ځان له ئې ویرپا شاتار کتلو. د راني هم مور خور یو کړے شول. راني په زمکه پرته وه. ژړا کښې ناګهانه هغې ځان ته ووې،

"زما مور هم زما په لويګانې کېدلو زه پرېښے یم او زما خُوېندو د پاره هم زه د سرتيتې پېلام وم. هغوي که زه ډېر زر پُردے کړم، خو اوس د هغوي څه پړه ده، چې دا زما خور او مور کنځي. زه خو اوس هم چې یوازې شم، نو خپلې مور، خور، پلار، ورور او کور پسې ژاړم. هر څو که سترګو کښې مې اوښکې نه راځي. هغوي به زه پُردے کړے یم، خو زه ئې اوس هم خپل ګڼم".

راني پاڅېدله او د اولس ګڼې نه ووتله. څو شېبو کښې چې بېرته راغله، نو څه ګوري، چې د روشني نه اغوستن شُلولے شوے دے. دغه موړ سړي سره څو د انډیوالې ځامن وو. هغوي پُړقې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چړچقې کولې اؤ دا غړ به ئې هم کولو،
"پورته خو ئې په پوکڼو تېريستلې يو.هواره ده. ښکته مو ؤ نۀ ليدله".
راني څۀ ګوري، چې روشني دواړه لاسونه خپلو مېمو ته نيولي، په زمکه ناسته ده. هغه ترېدلې ده اؤ وېره ورسره ده، چې موږ سړے د خپلو انډيواليو ځامنو ته هغه نوره برڅېره نۀ کړي.
"اهـــهـــهـــهـــ"
يؤ ځړيکو سره بوغ شوے غړ ؤوتلو اؤ د وينو تر شو. ټولو ؤکتل، چې د راني کينړ لاس د موږ سړي ځټ نه تاؤ شوے دے اؤ د هغې ښي لاس کښې نيولې چړه د موږ سړي خېټه کښې دننه لکه د ارې خوځېږي اؤ د هغۀ کُولمې شلوي. دوه درې جقونو څخه وروستو دغه سړے په زمکه پرېوتلو. اولس خور شو.
د انډيواليو ځامنو دغه وخت څۀ کول؟
دغه وخت د انډيواليو د ځامنو مخنيوي د پاره ګل پري توپنچه لاس کښې نيولې ولاړه وه.
د سړو د سپړدلي شوؤ پرتوغاښونو نه وېرېدونکي ښځونک يؤ ځاے شول، راني ئې خپل مېرابان کړو اؤ ګل پري ورسره هم ملګرې شوه. هم دغه ګل پري بيا د ګل پرداز خان رنګ خپل کړو. اوس مېرابان اؤ زرکې سره يوه ځوکۍ خوا ته کېښودلې شوه اؤ په هغې د ګل پري روح د ګل پرداز ځاندرې اؤ مخ سره کښېناستلو.
رباب سُر کښې کيږي ..... په دوکړۍ بروڼه نوستلې کيږي ..... د

(c) ketabton.com: The Digital Library

باجې غاړه چنګیږي ..... شپېلۍ کنبې پوکے وهلے کیږي اؤ په ګوتو ترې سندره ویستلې کیږي.
انګڼ خوشے پروت دے. چاپېره ښځونک ناست دي. د سندرغاړي پېلام سره سمیتا زرکه د لاس نه نیولې پاڅوله. دغه شلګونو شمېر کښې یوازې د مېرابان، ګل پري، سمیتا، مدهوبالا، تاجې اؤ شېمین سترګو کښې اوښکې وې. د زرکې سترګو کښې هم رانۀ ځاځکي څوارۀ شوي وو، خو لاتر دغه وخته ئې د ځېځمو درشل نه پښه ویستلې نۀ وه. زرکه د مېرابان پښو له ګوتې یؤسي. هغه ئې په سر لاس ایښودلو سره ګل پري ته مخامخ کړي. زرکه ځان ته مخامخ یؤ سپین ږیرے سړے ویني، ځکه چې زرکه دغه مخ کښې دننه ګل پري نۀ پېژني. بیا هم د هغۀ پښو ته ټیټېږي، چې هغه ئې دواړه لاسونه ؤنیسي اؤ ښکته کېدلو نه ئې ایساره کړي. په سر ئې لاس کیږدي اؤ تندے ئې ښکول کړي. اوس کۀ زرکه هغه نۀ پېژني، هم څۀ خبره نۀ ده (ځکه چې زرکې د هغۀ (هغې) شونډو کښې د مینې تپ پخپل تندي ؤلیدلو اؤ د هغۀ د ګوتو پېرزو ئې پخپلو اننګو ؤلیدله).
په انګڼ کښې زرکه ؤدرېدله ..... سمیتا د هغې مخ نه پلؤ واخستلو اؤ د لوپټې لرې کېدلو سره ننداره کوونکې سترګې ویني، چې د رنګونو ښاپیرۍ خپل مخ ښکاره کړو. د ښکلا د کاڼي بُت سا واخستله. باید چې اوس پورې باجې "هنګ" کړے ؤ، خو د سندرغاړي سترګې د ښکلا بُت د هغۀ د لاس نه ویستلې وې اؤ هغۀ له یؤ راګ هم په لاس نۀ ورتلو اؤ بیا چې په ځان پوهه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو، نو ؤئي وئیل،

لکه ګل چې د صحرا منځ کښې موسیږي
داسې تا دې خُدا ے زما ژوند کښې خندان کړي
د جنت نوم به په خُلهٔ باندې وا نهٔ خلم
کهٔ دې ښکلیه! خُدا ے زما جانان کړي
لکه زهٔ چې تا نه خپل ځان ځارؤمه
خُدا ے دې ما و تا ښائست ستا هم ارزان کړي

ګا - ما - پا - دا - پا - ما - ګا - رے - رے - رے - رے
سا - رے - ما - ما - ګا - رے - سا
دا - ني - سا - رے - سا
دا - ني - سا - رے - سا

څوک کهٔ په دې ما ته کافر وائي، نو ؤ دې وائي
زهٔ ستا په مخ کښې د خُدا ے د نور جلوه وینمه
څوک کهٔ په دې ما تومتي ګڼي، نو ؤ دې ګڼي
زهٔ د انسان ځاندره کښې پټه فرښته وینمه

زهٔ ستا تندي کښې د سُپیځلي ژوند محراب وینمه
زهٔ ستا په سترګو کښې د خپل هر سوال ځواب وینمه
زهٔ ستا لاسونو کښې د خپلې برخې کرښې وینم
زهٔ ستا په شونډو کښې خمار وینم، شراب وینمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپوږمۍ لېدلو باندې ستا تندر نیولې، وینم
په دومره ښکلو کښې یۀ ستا غوندې نیازبین نۀ منم
سپرلو ځولۍ تا ته نیولې ده، رنګونه غواړي
د دۀ ګلونو کښې یۀ ستا شان ګلورین نۀ منم

د ښائستونو ښار خو ستا په سر نازیږي ګله!
څه تۀ ترې ۀځه! چې په دې ښار کښې بیا څۀ پاتې شي؟
دا چې دے کوږ د خیاله ګرځي، خو په تا ویاړیږي
څه مخ ترې واړوه! چې ستا یار کښې بیا څۀ پاتې شي؟

لوګري چې د زرکې د ځاندرې کومې برخې ته هم څۀ وئیلي وو، د هغې برخې خوځښتونه داسې وو، چې لیدونکو سترګو نه ئې رپ وهل هېر کړي وو. نن په وړومبي ځل سندره مجسمه شوې وه. څو شېبو کښې داسې ښکاره شو، لکه چې سیلۍ هم د زرکې د ځاندرې دغه خوځښتونو ته ځان سپارلے وي. سپوږمۍ د وریځو نه څو ګامونه ښکته راغلې وه، چې د زرکې په ځلا ځلنده شي. د ستورو مخونو شېبه په شېبه رنګونه اړول. دوکړۍ خپله ټمري غږوله..... رباب خپلو پَردو کښې غږېدۀ..... شپېلۍ د پوکونکي د روح غږ سندریز کولو اۀ باجه خپلو راګونو کښې بوخته وه، خو دومره ډېرو غږونو کښې یۀ د زرکې د پنزېبونو شړنګهار ۀ. کۀ سپوږمۍ، ستوري، وریځې، ۀنې اۀ سیلۍ سا راکښلي وو، نو دغه نندارتون کښې روکو شوۀ سترګو لرونکي هم بل څۀ نۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیدل. د هر لي اؤ تاپ سره د زرکي نڅا د لیدونکو ژوند کښې د تولو نه ښکلي ننداره وه. د دغه کوڅې پاړرېژ اؤ د دغه کور انګڼ کښې په پُرېوتونکو پاڼو کښې يؤ سپُرلے ؤ، اؤ هغه د زرکي اغوستن کښې نۀ يوازې پخپله په چورلکونو ؤ، ځان سره ئې په چاپېرچل هم د ځان څخه د وتلو اوبۀ څُنبکولې وې.

کوم وخت چې راګونه د دنګو غرونو نه تيتې پردې له راغلل، دغه وخت زرکې خپل کېڼ لاس اوچت ؤنيولو، د مړوند نه ئې خپلې پنځۀ واړه ګوتې لکه د اودۀ شوې پاڼې ځوړندې پرېښودې..... ښے لاس ئې ځان نه لږ اخوا په مائله زاويه کړے ؤ (هم د دغه ښي لاس د مسواکې اؤ متې ګوتې سرونه ئې خپلو کښې يؤ کړي وو اؤ نورې درې ګوتې ئې نېغې نيولې وې، چې دغو کښې قچې ګوته د زمکې پله وه)، خپلې سترګې ئې د اوږدو ښو لاندې په خاؤره څملولې وې..... ښي پښه ئې کونډې کښې لږه کوتې کړې وه اؤ د هم دغه پښې پُونده ئې زمکې نه اوچته کړې وه..... ښي ډونګه ئې ويستلې وه اؤ دغه ډونګه ويستلو سره د هغې مُلا د تُرخ نه کوناټې پورې لکه د بُرغې شوې ليندې ښُکاربدله اؤ کوناټے ئې د دوکړې سره يؤ ځاے داسې خوځولو، چې په څو شېبو کښې ورسره ټول ننداره کوونکي هم په سرونو خوځولو شول.

ناڅاپه باجه غلې شوه. دوکړې څو ټپونه ؤکړل، خو غلې باجې سره د دوکړې مخ نه هم څپېره اوچته شوه. د رباب تارونه د دوکړې سره په ځاے ؤدرېدل اؤ شپېلۍ هم سا راکښله. ټولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګې سازوندو ته واوړېدلې. زرکه همغسې ولاړه وه (دومره وه، چې کوناټې ئې نهٔ خوځولو اؤ سترګې ئې د زمکې مخ نه د سازوندو اړخ ته سر اخوا اړولو سره نېغې کړې). باجې ته ناست سرود خان خپلو سترګو نه د اوښکو لړۍ نهٔ لیدله. د هغهٔ لاس پښو کار پرېښے ؤ. په لفظونو کښې کهٔ ما د زرکې انځور اؤ د دغه سندرې غږ اؤ د نڅا خوځښتونه ښودلے شول، نو ما به دا لاپه کړې وه، چې تاسو به هم خپلې اوښکې سترګو کښې ایسارې کړې نهٔ وې. زرکې خپلې سترګې د سازوندو نه بېرته زمکې ته ستنې کړې (مخ ئې اوس هم را ګرځولے نهٔ ؤ)..... ځان نه لرې نیولے ښے لاس اؤ اوچت نیولے کیڼ لاس ئې د خپلو ؤلو نه څوړند کړل..... خپله نېغه کړې پونده ئې په خاؤره کېښودله اؤ د مېرابان په لورې روانه شوه. د مېرابان خوا له راتلو سره ئې د هغهٔ پښو له لاسونه یؤړل. مېرابان خپل ځاے نه پورته نهٔ شو، هغې ته ئې په سر لاس کېښودو. مدهوبالا راغله، زرکه ئې لاس نه ؤنیوله اؤ کوټې ته ئې روانه کړه. ګل پرداز خان د راګونو زوږ کښې د دغه ځاے نه وتلے ؤ. د لاسونو څوړندېدلو سره ننداره کوونکې سترګې د سرودخان نه زرکې پله شوې وې اؤ کوټې ته د ننوتلو پورې په هغې پسې وې.

د دغه کوټې نه زرکه نوم لاړلو، هم په دغه شپه د ښار هره کوڅه، هره لاره، هرې ماڼۍ اؤ هره جونګړه کښې خور شو. څو ورځو کښې د دغه نوم انګازه تر ډېره لرې لرې ؤرسېدله.

"هلکانو! زړهٔ مهٔ خورئ! هر څهٔ منم، خو پېر ملا نهٔ منم

(c) ketabton.com: The Digital Library

(پرځندکاکا خپل ډولځي کښې تؤده روغه کړې وه) دا د ګور نه خبر وي، عذاب نه خبر وي، دوزخ نه خبر وي اؤ بيا دې هم پرځېدلے وي؟ (قېنچي ږمنځ د دلداري د ږيرې نه اوچتولو سره لږ په زور ؤوائي) نۀ منم...نۀ منم".

چې پرځندکاکا ئې نۀ مني، نو کۀ څوک کلے ورکوي، هم ئې پُرې منلے نۀ شي. کلونه منځ کښې تېر شول، خو دولا مُلا د پرځندکاکا خُلې نه ؤ نۀ وتلو. دغه ورځو کښې نړېوالې موناړې الوتکو ړنګې کړې وې، د پښتنو خاؤرې بيا وينه غوښتلې وه. دغه ورځو کښې خو به چا هم د دولا مُلا سره خُلۀ ګډولې نۀ شوه (اوس خو د هغۀ يوه پښه کلي کښې وي، يوه پښه کابل کښې اؤ منځ کښې پېښور پليتوي)، بيا هم د پرځندکاکا سوخت په وېره تکړه دے. پرځند کاکا دا مني، چې کۀ دولا مُلا چرته خپله خُلۀ د عبدالرحمان مُلا نه نيولې وه، نو ځيرک خان به کلي نه وُرک شوے نۀ ؤ اؤ زۀ وايم، چې کۀ د ځيرک خان کور هغۀ له خپل سيوري کښې ځاے ورکړے ؤ، نو ځيرک خان به وُرک شوے نۀ ؤ اؤ د هغۀ وختونه به داسې په شاتار نور شوي نۀ وو.

(بيا هم زۀ اؤ پرځندکاکا دواړه تېر کوو. کۀ ځيرک خان کلي کښې ؤ، نو هغۀ ته خپل شُتون چرې هم په لاس ورتلے نۀ شو اؤ خپله پېژندګلو چرې هم په لاس ورتلې نۀ شوه اؤ نيازبينې زرکې به د بې څوکه ځيرک خان ځاندره کښې سا ورکړې وه..... لوي خُدا ے پخپلو چارو ښۀ پوهېږي).

وختونه خو د مېرابان هم نور شول. د ښار د تولو نه د لوي سبتهه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سيد پوسجيرشا ماڼۍ کښېږ د څۀ مېلمنو دُرناوي کښې شپې وېښې ساتلو د پاره بلنه راغله. مېراباڼ اؤ د هغۀ سره اوسېدونکو بدکانو دغسې ځاے کښې د ننداري تؤدولو خوب هم ليدلے نۀ ؤ. دغسې ماڼيو کښې شپې وېښولو د پاره د کراچۍ اؤ لاهور حُوري بللې کېږي. د مېراباڼ لخوا کور کښې په بلنه اؤرېدلو ټولې خُلې ببرته پاتې شوې. دا ولې؟

ټولو نه وړومبۍ د مدهوبالا سترګو کښې وېرې چپه ؤوهله. د چاپېره ولاړو بدکانو د مخونو په لوستلو مېراباڼ ؤوې،

"کومه بلا چې زما په درشل زما ګلونه شُوکوي، زۀ د هغې بلا انګڼ ته ځم اؤ هلته ئې ماتؤم. دا غږ خور شوے دے اؤ خُواشيني په دې چې د سبتهه غوړونو کښې ئې ځان ځاے کړے دے. هغۀ ځکه لوي وړانديز کړے دے. ما خپل وار تېر کړے دے. ما چې روشني د پاره هغه وخت بل ځوک وژلې شول، نو اوس خو خپل سر نه هم تېره يم. ځان وژلو ته ځېلمه کول هم د بل وژلو نه ډېر سُتغ وي".

په مېراباڼ د دغه کور د استوګنو باور ؤ. بله ورځ مازيګر سميتا د زرکې وېښتۀ ږمنځول اؤ مېراباڼ کور ته دننه شو. د سترګو رپ کښې مدهوبالا هم د هغۀ خُوا له راغله. زرکه خپل ځاے نه داسې پاځېدله اؤ خپله لوپټه ئې په سر داسې خُوره کړه، لکه د قدوس خان په راتګ چې هغې يؤ ځل ښکلې د خپلې لوپټې په سمولو ليدلې وه (اوس مونږ ځيرک خان ته نيم سړے وئيلے شو اؤ کۀ پوره ښځه؟).

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ما هغهٔ سره هره خبره غوڅه کړه. انګڼ باندې به څوک پښه نهٔ ږدي..... مېدان به څوک د ننداريې سر ته رسېدلو پوريې نه ټولوي..... هغوي به مونږ هلته وړي، خو مونږ به خپله سُورلۍ کښې بېرته راځو..... کهٔ چا د قچرۍ کولو زړهٔ ؤکړو، مونږ به هم په هغه وخت هلته نه پاڅېږو".

زرکه پوهه نهٔ وه، چې دغه خبرې مېرابان چا سره غوڅې کړې اؤ سُپينې کړې وې اؤ ولې؟ هغه پوهه نهٔ وه، چې په دومره لوي وړاندېز راتلو هم بدکان ولې وېرېندک وو؟

هغه شپه راغله، چې کهٔ د هر چا زړونه هر څو مېرابان ډاډه کړي وو، خو بيا هم په ډکو ځُوړند وو. ماسخوتن سُورلۍ د مېرابان دُوي کوڅه کښې ولاړه وه. مېرابان اؤ سميتا مخکښې وو. زرکه د هني، آرا اؤ کوشليا سره وريسې وه. مدهوبالا مېرابان د تګ نه پاتې کړه. په کوڅه کښې ټولې سترګې په دغه سُورلۍ ښخې وې.

ډېره موده وروستو مدهوبالا په مصله ؤدرېدله. د نمونځ ډېر ټکي هغې نه هېر شوي وو، خو د ولاړې اؤ ناستې پاستې چل اوس هم ورتلو. د رکعتونو شمېر هم نهٔ ورتلو، خو بيا هم ؤدرېدله. هغې څهٔ وئېل نهٔ. په مصله چې څه وخت ناسته وه، لپه ئې خوُره کړې وه اؤ سترګې ئې په اوښکو ګويا شوې وې. "الله دې د بدو سترګو اؤ بدې ورځ نه ؤژغوري"

(هله! د پرځندکاکا دعا خو په کلونو وروستو د مدهوبالا په ژبه هم راغله. زرکه پياوړې ده).

هلته سازونه غږېدل. آرا اؤ کوشليا د دغه سازونو وېنا سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوځېدلې. يوه سندره ؤشوه، دوېمه سندره ؤشوه اؤ ننداري اوس هم څۀ په بله اړولي نۀ وو. په وړومبي ځل بهر نڅا د پاره سميتا په کوټه دننه زرکې ته ځومره ښوني کړې وې، چې دوه سندرې پکښې سر ته رسېدلې وې. د کوټې نه د سميتا په راوتلو دغه سازونه غلي کړے شول اؤ بيا ليدونکو نه سا ؤختله. زرکه انګڼ کښې ؤدرېدله. رڼا د هغې د مخ وړاندې تته ښکاره شوه. د هغې په سپين اغوستن د زېړ رنګ ګلونه لکه د پسرلي د زيري ځلند وو. زرکه د مېرابان پښو ته ټيټه شوه اؤ دې کښې ساز هنګ کړو. ننداره کوونکي د هغې سترګو، مخ اؤ ځاندرې ته ويلي شي اؤ کۀ د هغې په نڅا خپل سرونه د هغې پښو کښې کېږدي؟ سندره نيمې نه اؤړېدلې وه، چې يؤ مېلمه ځان نه لاس واخستلو. هغه نېغ پاڅېدلو اؤ د سترګو رپ کښې ئې زرکه خپله غېږ کښې ؤنيوله، په زمکه ئې راؤپرځوله اؤ داسې ئې ترې خپل لاسونه اؤ پښې چاپېره کړې، لکه چې يؤ وږي ځناور ته پېغله هوسۍ په لاس ورشي. سېټهه خپله خبره سر ته ؤرسوله. د هغۀ سړي ورغلل اؤ هغه مېلمه ئې د زرکې نه ؤشوکولو. مېرابان څۀ هم ؤ نۀ وئېل. هم هغه وخت ننداره راؤنغښتلې شوه اؤ دوي خپل کور ته پخپله سورلۍ کښې روان شول. په ټوله لاره د زرکې سلګيو نه پرته ټول غلي وو.

په کور چې دوي دننه شول، نو مدهوبالا اوس هم په مصله ناسته وه. مېرابان ورته لږ پښه نيولے شو. د هغې خوري لپې اؤ سرو سترګو ته ئې ؤکتل اؤ نېغ خپلې کوټې ته دننه شو. ځومره کلونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښې په وړومبي ځل مدهوبالا اؤ سمیتا د مېرابان دغه مخ ؤلیدلو. هغه چرته هم کور ته په راننوتلو نېغ خپلې کوټې ته تلے نۀ ؤ. مېرابان د کوټې ور ځان پسې پورې کړو اؤ رڼا ئې ټپه کړه.
(شپه نن ډېره بوږنوونکې شوې وه. زړکه د مدهوبالا اؤ سمیتا منځ کښې پرته وه. آرا، هني اؤ کوشلیا یؤ کټ کښې ناستې وې. څو ځله دوي ؤځارل، چې مېرابان به خپلې کوټې نه ؤوتلو، د کور انګڼ کښې به ؤدرېدلو اؤ بیا به خپلې کوټې ته لاړلو). دا ځل چې مېرابان خپلې کوټې نه ؤوتلو، نو نېغ د کور ور له لاړو، د ور ژړنده ئې لا ببرته کړې نۀ وه، چې د سحر بانګ ؤشو. نیم بانګ پورې هغه هم په دغه ځاے ولاړ ؤ اؤ بیا بېرته خپلې کوټې ته ستون شو. نورې دړې واړه هم اوس اودۀ شوې وې، خو سمیتا اؤ مدهوبالا شپه د زړکې سلګیو ته ژړلو کښې اؤ د مېرابان څارنه کښې په ویښه تېره کړه.
دړې ورځې مېرابان د کور درشل نه پښه بهر ایښې نۀ وه اؤ نه ئې کور کښې چا سره خبرې کړې وې. په څلورمه ورځ ماښام هغه کور نه ؤوتلو. دغه دړې ورځو کښې کۀ چا هغه پوښتلے هم ؤ، خو هغۀ څۀ ځواب ورکړے نۀ ؤ. په دغه ورځ کور نه وتلو کښې هغۀ مدهوبالا ته ؤوې،
"کۀ ما ناوخته کړو، نو ور ته ژړنده ؤوهه!".
شپه مدهوبالا د ور څارنه کښې تېره کړه، خو ژړنده ئې ؤ نۀ وهله. سحر سمیتا وړځپانه راؤړله، مدهوبالا له ئې ورکړه اؤ پخپله نېغه کوټې ته ننوتله. وړځپانه کښې د ښار د یؤ نوموړې سړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

پتهو ؤ، چې هغه چا لویه لاره کښې وژلے ؤ او د هغهٔ د ځاندرې څهٔ برخې ئې په چاړه غوځې کړې هغهٔ سره څوا کښې ایښې وې. په انځور لیدلو او خبر لوستلو مدهوبالا وُرځپانه یو اړخ ته کېښوده. په هغې غونې ځېږ ځېږ شول. هغه سمیتا پسې ورتلله، چې دې کښې ور بېرته شو او مېرابان کور ته راغلو.

"سمیتا!"

سمیتا د ور کړپ پسې خپل نوم اورېدلو سره د کوټې نه ابلې پښې راووتله او مېرابان ئې ولیدلو. مېرابان راغلو، سمیتا او مدهوبالائې خپله سینه پسې جوختې کړې او ؤ ئې وئېل،

"ځان وژلو ته څېلمه کول هم د بل وژلو نه ډېر سُتغ وي (بیا هغه هم په ژړا شو او مدهوبالا او سمیتا هم) د زرکې سلګۍ دا څو ورځې زما غوږونو نه نهٔ وتلې (مېرابان دواړه خپلې سینې نه اخوا کړې، خپلې اوښکې ئې وچې کړې) ما بېګا د هغهٔ په چغو کښې د زرکې سلګۍ ښخې کړې".

دغه مړے د سېټهه نهٔ ؤ. دغه مړے د هغه چا ؤ، چې د زرکې اومې خُلې ته ئې ځان ټینګ کړے نهٔ ؤ. د سېټهه په بلنه باندې ټول بدکان ګاګیر شوي وو او بیا مدهوبالاخو ډېره وېرېدلې ځکه وه، چې سېټهه د ښار هغه نوموړو سړو کښې شمېر ؤ، چې روپۍ هم ورسره وې، زور هم او روپۍ او زور د دغه وېرې مونږ نهٔ ؤ. د وېرې مونږ دا ؤ، چې سېټهه د یو ډېر تور زړهٔ څښتن ؤ. څو ځله هغهٔ مدهوبالا پسې لاس پُښې وهلي وو او خبره دې له راغله، چې یوه ورځ ئې د مدهوبالا د تښتولو هڅه هم کړې وه. بیا چې کله

(c) ketabton.com: The Digital Library

راني ځو بدکانو خپله مېرابان کړه، نو مدهوبالا هم د دۀ د سيُوري لاندې د سپتهې کومې نه ؤوتله. د سپتهې نور هم ځلور وُرونهه دي. دوه مشران او دوه هغۀ نه کشران. تاسو د کراچۍ په نومې ځاے کښې د هغوي پوښتنه ؤکړئ، نو اولس به درته ؤوائي، چې هغوي څومره پيُاوړي، نامتو او د سرېتوب څښتن دي. د وينې تړون ئې سترګو کښې د ے، نور خو به د دغه وُرونهو زړۀ چرې هم سپتهې له ور نۀ شي. د هغۀ مشر ورور دې خُدا ے ؤبخښي، هغۀ به پرې چوکه ايښودله، خو چې کله نه د کراچۍ سياست کښې د ژبې په بنسټ واکمنو د اوسېدونکو وېش پېل کړو او بيا يوې ځانګړې ژبې سره ئې خپل تهول کومک ؤتړلو، نو سپتهې د مشر ورور لاس نه هم ؤوتلو. د ويوونکو د غاړې دې وي، خو ګنې خُلې وائي، چې خپل مشر ورور دۀ پخپله وژلے ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نـهمه شپـېـه

ما هغه وخت عبدالغفار خان پېژندلو. هغه زما د کلي د يؤ خان ځوے ؤ. پلار ئې زما ياد نۀ شي. د دړې خانانو پلار ؤ. هغه دړې واړه پېژنم. اولس به ورته باچاخان وئېلو. زۀ خبر نۀ ؤم، چې هغۀ ته باچاخان ولې وائي؟ (خپل نوم ورته ولې نۀ وائي). څۀ موده اګاهو زمونږ د کلي منيربابا چې د جلال اباد نه راستون شو، نو په جومات کښې ئې خبره کوله، چې "دا څو مياشتې سوکړه وه، خو د باچا خان بابا جنازه چې پورته شوه، نو سوکړه ماته شوه".

منيربابا خو پخپله بابا دے، هغه باچاخان ته بابا وائي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

منيربابا ما ته اؤ زما د ټرونو ځامنو ته اؤ زما پلار ته اؤ زما د پلار وروڼو ته ډېر ګران ؤ. يؤ سبب خو ئې دا ؤ، چې هغه د کلي پخوانو مشرانو کښې ؤ. اوس خو زما د نيکۀ سره نور ټول مړۀ دي. منيربابا، کوستان استاذ، تازه نور بابا، پايودين بابا، شکور استاذ، سابق صېب اؤ سپدولي بابا ژوندي دي. بيا دې نورو کښې زۀ پايودين بابا خپل نيکۀ ګڼم، ځکه چې د هغۀ څوي صلاح الدين کاکا زما د پلار د ځلميتوب ملګرے دے اؤ دغه ملګرتيا اوس هم ښه کلکه ده (اؤ تر هغې به کلکه وي، تر څو چې زما د پلار ځامن يا د صلاح الدين کاکا ځامن پرُځمن شوي نۀ وي) اؤ شکوراستاذ راته ځکه ډېر ګران دے، چې پتې سيپارې نه واخله د وَالنَّاس پورې ئې راته قران په وئيلو هم زده کړے دے اؤ ژباړه هم. د منيربابا سره زمونږ د مينې دوېمه موخه دا وه، چې هغه زمونږ د نيکۀ ډېر نزدې ملګرے ؤ. زمونږ نيکۀ د پوجون بابا (خدائے دې ؤبخښي) مرګ نه وروستو زمونږ د کلي د جومات ساتندويه ؤ اؤ کله چې زمونږ نيکۀ مړ شو، نو د کلي اولس منيربابا ته دغه پټکے په سر کښښودلو (بيا وروستو چې منيربابا مړ شو، نو عزيز کاکا د جومات ساتندويه شو. الله دې ژوندے ساتي).

يؤ منيربابا به باچاخان ته "بابا" نۀ وئيلو. د ډېورنډ کرښې په دواړه اړخونو پښتنو هغه خپل "بابا" منلے ؤ. پښتانۀ چا ته ويړيا د "بابا" اؤ "ماما" نوم نۀ ورکوي. پولس نه وېرېږي، نو "پولس ماما" ورته وائي اؤ پيري نه وېرېږي، نو "پېرے ماما" ورته وائي. پاتې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو، "بابا". دوي هغه چا ته "بابا" وائي، چې دوي ئې ؤمني. (ګوړګوړبابا پکښې نۀ شمېرم، هغه هسې بابا شوے دے).
د "انجمن اصلاح افاغنه" نه د "خُدائي خدمتګار" پورې به هغۀ د خپلې خاورې، خپلې ژبې اؤ خپل اولس خبره کوله. دې منځ کښې هغۀ خپل ځان هېر کړے ؤ. پښتنو په ځوانئ کښې "باچاخان" کړو اؤ په سپينه ږيره ئې "باچاخان بابا" کړو. کراچۍ کښې د دغه باچاخان په نوم يوې ګرځؤنې له هم نوم ورکړے شو.
څۀ وخت چې واکمنو کراچۍ د ژبې په بنسټ وېشله، اؤ د يوې ژبې ويونکو د بلې ژبې ويونکي وژل، نو هغه وخت باچاخان کراچۍ کښې ؤوې،
"د هندوستان وېش نه وړاندې تاسو د مسلمان، هندو اؤ سيکهـ په نامه ځانونه وژل اؤ اوس د پښتون، مهاجر اؤ پنجابي په نومونو يؤ بل وژنئ. تاسو د يؤ بل دُرناوے ولې نۀ کوئ؟
د يؤ بل د وينې ارزښت ولې نۀ پېژنئ؟
د يؤ بل برخه اؤ حق ولې نۀ منئ؟
د وينې ورېم نه تاسو له ولې کُرکه نۀ درځي؟
ستاسو سترګې ولې مينه ليدل نۀ غواړي؟
تاسو د وطن په مينه ولې نۀ يؤ کيږئ؟"
نن د هغۀ د تلين په وړومبۍ ورځ نړۍ هغۀ اؤ د هغۀ په ښونه اؤ ښودنه پسې لاسونه ؤمروړل.
کلي کښې راپوريږۍ خپل تمبل له تېل ورکړي اؤ نمر ته ئې ايښے دے. کلي نه دُرې ډولۍ لاړې اؤ يوه ډولۍ ورته هم راغلې نۀ ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا نۀ بله ورځ به مابنام دا تمبل د ځيرک خان اوومې نه وروستو په ورومبي ځل د قدوس خان کور کښې ؤغږيږي. ميرګاتي له (نه ريښتيا) فردوس خان له ئې نيوکه ؤکړه. دا ځل چې راپوړې تمبل غږوي، نو مابتې به نۀ وي. مابتې خپله مور اؤ ښکلې نيمه ځلۀ سْتانۀ کړي دي. هغې ورته خپله پْرېکړه ؤوئېله، چې د ځيرک خان سره دغه کور نه هغه هم وتلې ده. ښکلې به دغه ورځ خپل اغوستن کښې نۀ ځائيږي، خو دا خبره لرې ده، چې د بلقيس زړۀ به د راپوړې تمبل سره ټْرپک ؤوهي. فردوس خان تلو تلو، نو په شيشړه مئنېدو. هلکه! شيشړه چې پېغله شوه، نو ښاپېرۍ شوه.
مېرابان مْياشت کښې دوه ځله بهر نڅا د پاره زرکه اؤ د هغې سوېلۍ بوځي. اوس خو دغه کوڅه کښې ټولو نه لْوي کور د هغوي دے. زرکه لکه د نواب د لُور ژوند کوي اؤ دې ژوند کښې کله کله هغې ته د خپل کلي د کور نړېدلې بلۍ ورياده شي، کله کله ورته د مابتې مينه ؤدريږي اؤ کله کله ورته کميله په غوږ کښې "څنګه ئې دغۀ؟" ؤوائي..... خو دا خبرې دومره د اوږدو نۀ وي. مدهوبالا مجمر راخستے وي اؤ يا ورته سميتا خپله يا د مدهوبالا يا د مېرابان قبصه راخستې وي. اوس خو د هغې لاسونو باندې د نکريزو رنګ نۀ پيکه کيږي. کۀ سميتا نۀ وي، نو آرا وي اؤ کۀ هغه نۀ وي، نو هېلن وي اؤ کۀ هغه نۀ وي، نو بل چا نکريزې خوشتې کړې وي.
مېرابان مياشت کښې يؤ ځل خامخا د خپلې مور پوښتنې له ځي. د هغۀ مور اوس هم هغه خپل نۀ ګڼي، خو ورور ئې د تېرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځو میاشتو نه کور ته د هغهٔ راتګ خپل سپکاوے نهٔ ګڼي. اوس مېرابان هلته ډکې منګولې ځي.
(اے پلیتې نړۍ!)
مور ئې هم ډېره غاړه پسې نهٔ وړي. خو خپله پړه نهٔ مني. هغه د سندهـ د یؤ پېژندلي خېل سره تړون لري. تربور مربور به ئې ورور له پېغور هم ورکوي، خو بیا هۍ هۍ پلیتې نړۍ! پېغور پېغور دے خو د مېرابان ډکې منګولې.
مونږ نه دا ځنګه هېر شوي دي، چې سېتهـ هغه ورځ خپله ماڼۍ کښې زرکه ؤلیدله اؤ بیا پسې ورپېښ نهٔ شولو. مېرابان دا ګڼل، چې هغه شپه په زرکه غوټه کېدونکے په ښار کښې ؤوژلے شو اؤ د هغهٔ هاغه دغه د هغهٔ نه غوځ شوے د هغهٔ په خُلهٔ کښې ورکړے شوے ؤ، نو ګڼې دا ډېره وه؟ مېرابان پوهه نهٔ ؤ، چې سېتهـ هغه مړے په شړق هم نهٔ ویشتلو. نن چې مېرابان کور کښې نشته، سېتهـ د هغهٔ انګڼ ته ورغلو. د خپلې کوټې په درشل ولاړې زرکې چې ځنګه ؤلیدلو، نو دننه لاړه اؤ ښکاري په کوټره شُخوند پسې ورننوتلو. دا خو ښه وه، چې سمیتا لیدلے ؤ اؤ دا ښه وه، چې د سېتهـ سره ټوپک ګرځوونکي بهر ولاړ وو.
سمیتا چې کوټې ته ورننوتله، نو سېتهـ بیا زرکه کټ کښې ځملولې وه اؤ کمیس ئې ترې شلولے ؤ. خُدائے دې دوي په نېکه واړوي، خو پرتوغانښ اچوئ کنه!!!
سمیتا په ځائے د دې چې د سېتهـ لاس نیولې وو، د هغهٔ په پښو پړېوتله اؤ ؤ ئې وې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

"سېټهـ صیب! کهٔ تهٔ خپلې اوبهٔ ویستل غواړې، نو هں! ما واخله. زهٔ به ویش هم نهٔ کوُم. چې څنګه دې خوښه وي، خو دې سپېځلې ته څهٔ مهٔ وایه".

"زمري وابهٔ نهٔ خوري".

"ٹھکے اللہ جو واسطو. اِن کے چھهٔ ڈے"

زرکه کهٔ د هغوي په ژبه نهٔ پوهېدله، خو په دې پوهه وه، چې دغه وړې ځاروې د هغې پرېښودلو ته چمتو نهٔ دے. دغه وخت مدهوبالا هم کوټې ته دننه شوه اؤ چې څنګه ئې سېټهـ ؤلیدلو، نو په هغه ځاے پښه نیولې شوه. لاس پښو نه ئې سا ؤوتله.

"راځه! راځه! ډارلنګ!"

د سمیتا مدهوبالا ته پام شو اؤ په ځاے ؤدرېدله. هغه نېغه ورغله، په زرکه ئې خپله لوپټه خوره کړه اؤ یؤ اړخ ته ؤدرېدله. دغه وخت پورې نور اتهٔ نهه بدکان هم کوټې ته ورغلي وو.

"تا ما پسې خپلې تنې شلولې وې، ما غاړه ایښې نهٔ وه. اوس دا ما شومه پرېږده! تهٔ چې څهٔ وائې، زهٔ به هغسې کوُم. زما د غوښې یوه یوه تیکه په چاړو غوښه کړه. زهٔ به هېڅ هم نهٔ وایم. هں! واخله!".

مدهوبالا خپل دواړه لاسونه خوارهٔ کړي، سترګې پټې کړي اؤ دواړه شونډې جوختې کړې. د زرکې سترګې ترېدلې وې.....

هغې لوپټه ځان ته نیولې وه اؤ هرې سلګۍ سره ئې بې شمېره اوښکې بهېدلې. سېټهـ د زرکې خوا نه روان شو اؤ خپل ښے لاس ئې د مدهوبالا څټ ته ؤغځولو اؤ هغه ئې ځان ته جوخته کړه. بل

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاس ئې د هغې کمیس نه لاندې کړو اؤ په کوناټو ئې ورله خوره سپیره منبل پیل کړل.

"هغه وخت تهٔ خوږه وې.....

اُومه وې.....

نینځکه وې.

اوس ستغه شوې ئې.زما سُتوني نه سُتغ شیونه نهٔ تیریږي. ما خپل سُتوني له د پستو نمړیو خُوند ورکړے دے.

تهٔ به مې ؤنخښلې".

هغه په زوره زوره ؤخاندي.... د مدهوبالا بدې نه خپل لاس ؤباسي اؤ بیا زرکې ته مخ واړوي.

"ان ن ن!"

د سبټهې شیطانې سترګې ځان ته په کتلو لیدلو سره د زرکې خُلې نه د وېرې ډک غږ ؤوتلو اؤ ناڅاپه ؤدرېدلو. دغه وېره د مېرابان لیدلو سره پښه نیولې شوې وه.

"دا څهٔ؟"

د مېرابان شونډې ډېر سوخت نه تورې شوې.

"سبټهې صیب! دا دې ښهٔ ؤ نهٔ کړل (هغه د زرکې خوا له لاړلو، هغه ئې پاڅوله، لوپټه ئې ترې چاپېره کړه) ور پورې کړئ!".

"ما سره دومره زور، واک اؤ چل شته، چې تاسو ټولو نه هم دلته اغوستن ؤباسم اؤ لوڅ اؤ بربنډ مو د ښار په لارو کوڅو کښې ؤګرځؤم. ستاسو تپوس به ما نه څوک ؤکړي؟ (هغه د مېرابان خوا له راغلو) دا نینځکه ما ته دلته پرېږدئ اؤ ورک شئ! پښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپکې کړئ!"

"ما هم ژوند بړواتوب کښې تېر کړے نۀ دے. ستا غوندې لکې خوټې ګرځېدونکو خو دا نړۍ وژانه کړه. ستا زور او واک پخپل ځاے، خو اوس ما هم د خپلو مېراباناانو نه دومره زور، واک او چل اخستې، چې په ښځونک اغوستن اغوستلو به درته ځان بد ښکارې، خو نور به کۀ خېر وې، ښځې ته خور وائې".

(اوهو! ښه، نو مېراباان دا غواړې. سميتا بهر ؤوتله. د سېټهه سړو ته ئې ؤوئيل، چې سېټهه شپې ته ايسار شو او هغوې لاړل (هغوې د سېټهه په تنده پوهه دې، چې هغه دغسې تؤدو پالنګونو کښې پستې برستن ته شپې د پاره کله کله ايساريږي)).

بدکانو د سېټهه خلۀ کښې شوره ورکړه..... د کوټې ور ئې پورې کړو..... هغه ئې کټ کښې لاسونو او پښو نه ؤتړلو، ترخونو نه نوم پورې ئې ترې هم بياسته تاؤ کړه او په اوچت غږ کښې ئې دا سندره په ټيپ سوره کړه،

"الے.....الے موجا ماړو اړه!

او موجا جوګي اړه!

ماړوړا متهړا مونجا!

ماړوړا سوهڼا مونجا!

ماړوړا لاهوتي مونجا!"

د مېراباان په وينا زرکه بلې کوټې ته بوتلې شوه. آرا او نينا هغې سره لاړلې. تېل راوړے شول او مېراباان د سېټهه پرتوګ د کټ په پيارمه خوړند کړو. هغۀ ډېر زورونه ؤکړل، خو اوس ګېر ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مېرابان پخپل لاس تېل ؤمښل اؤ د سېتهه غټماني اؤ لینګي ئې غوړول. هغۀ پخپلو لاسونو دغه دومره ؤمښل، چې اوس ئې تلې سوزولو.

"نېک خو بېخي سر نۀ اوچتوي" (د سېتهه په زورونو پرهر شوؤ پښو ته کتلو سره مېرابان کوشلیا ته ؤوې) "راشه کنه! کۀ ستا لاسونه ئې جیګ کړي".

اوس مښل ډېر شوي وو. سېتهه هم ستړے شوے ؤ. هني اؤ نیمت اؤ کوشلیا یؤ ځوا شوې، سمیتا اؤ کرن اؤ تیکارا بلخوا شوې. دغه شپږو د هغۀ پښې کلکې ؤنیولې اؤ مدهوبالا د هغۀ پښې ؤسپړدلې. سېتهه بیا ډېر زورونه ؤکړل اؤ بیا ستړے شو.

"دومره زورونه خو ما ژوند کښې لیدلي نۀ وو. څۀ زیاتے خو درسره نۀ کؤم، مار دې ایجازه کښې راولم، چې پردې لوښه اؤ ځامن نۀ چیچي (د سېتهه په نوم کښې هغۀ په دواړه لاسونو یؤ څو دیکې ؤوهلې) دا سندره نوره اوچتۀ کړئ اؤ چې څنګه زۀ لاسونه اوچت کړم، د دۀ پښې دومره زور سره راکاږئ، چې سوره ئې خیرې شي."

"جوګي ایا مو نا سونجاتا
جوګي ایا مو نا سونجاتا
ایرا وین وجائي ویا
الے... الے موجا ماړو ارا....."

د مېرابان غږ سره چې بدکانو زور کړل، نو د سېتهه دواړه پښې یؤ بل نه په جق لرې کړې شوې اؤ د هغۀ د رګونو د غوښېدلو شړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

واؤړېدلے شو. سېټهه خپل هوش ؤبائېللو.
"د بنار په یوه کوڅه کښې ئې ؤغورځوئ. که د خپل پلار نه زېږېدلے وي، نو د نمر سترګه ختلو نه وړاندې به مړ وي اؤ که مور ئې ګاونډي ته اپې وئیلي وي، نو بیا خُدا ے کړے ناکام د ے، پخپله به څهٔ کؤم نو".
دوه ورځې وُروستو وُرځپاڼه کښې د سېټهه د ځان وژنې خبر خپور شوے ؤ. یوه لویه قیصه هم ورسره وه.
"دې قیصې نه خو مونږ هډو خبر نهٔ وو"
نیمت ؤوې.
سېټهه بنهٔ سړے نهٔ ؤ، خو د سېټهه مور بنه ښځه وه.
نیمت دغه کور کښې اوسېدونکے یوازې بدک د ے، چې دغه هم چیره کړے شوے ؤ. هغه دغه کور کښې یوازې بدک د ے، چې بهر څوک په لاس ورشي، نو هغهٔ نه مخکښې کیږي. خپل خارښ د پاره په بُوکه کیږي، پېسې نهٔ اخلي. خُدا ے دې نهٔ کړي،چې مېرابان ترې ؤغوږېږي، ګنې مړ به ئې کړي.
نیمت به کله کله په ژړا شو. هغهٔ کښې د ننه سړے به نېغ شو اؤ د هغهٔ زړهٔ به ئې په مُوټې کښې کلک ؤنیولو. د هغهٔ خُلې نه به پښم روان شو اؤ د هغهٔ سترګې به سُرې سُکروټې شوې. په ډډه به واؤړېدلو اؤ چې په ځاندره کښې به ئې څهٔ خُوځښت هم نهٔ راتلو، نو چغې به ئې کړې. د هغهٔ درد اؤ خُوږو باندې د هغهٔ مېرابان پوهه ؤ. مېرابان خپل کور کښې د استوګنې لاره هغهٔ له د هغهٔ د قیصې اؤرېدلو نه وُروستو ورکړې وه اؤ هغه وخت ئې ورته

(c) ketabton.com: The Digital Library

وئيلي وو،

"د خُدا ے په کارونو کښې ګوتې وهل مې خوښ نۀ وي. د دې زور سړي نه وُروستو ووځي".

نېمت ته به چا وئيلي نۀ وو، چې چېره کېدلو سره غېږ نېغېدلو نه ؤځي، خو زړۀ خپل تخنېدل اؤ غوښتنې نۀ پرېږدي. د نېمت ژوند لکه د يؤ هروختي عذاب تېرېږي اؤ هغه هم کانړے دے، ځوي.... نړيږي.... ماتيږي، خو څۀ وائي نۀ.

دې ځلور پنځۀ کلونو کښې پېدرګل هم شونډې سُرې کړې وې. هغه اوس پوهنتون نه وتلے دے اؤ څوارلسم پورې ئې زده کړه کړې ده. اوس هغه د کراچۍ د هرې کارخانې، هر مکتب اؤ هرې ادارې ور وهلے دے، خو هغۀ له څوک کار نۀ ورکوي. وُرځېپانه کښې چې کله هم د څۀ کار اؤ وظيفې د پاره غږ لولي، نو هماغه وخت هلته ورځي. پلار ئې ډېر پوهه کړو، چې بل څۀ کار کوه، خو ځوے ئې غاړه نۀ ږدي.

"ولې؟ ما چې دومره زده کړه کړې ده. ما ته به څوک دا ؤوائي، چې زۀ ليکل لوستل کولے نۀ شم. دلته سړي کار کوي، ښځې وظيفې تر سره کوي، ما کښې څۀ نيمګړتيا ده، چې ما له وظيفه نۀ راکوي؟ زۀ به بل څۀ له ګوتې نۀ وړم، تر څو چې مې خپل دغه مرام ترلاسه کړے نۀ وي".

مونږ خو خوره لېه يو، چې الله دې ؤکړي، چې هر چا ته د هغۀ حق اؤ برخه ورکړې شي. د نړۍ په مخ چې چرته هم کُرکه زېږېدلې ده، د دغې کُرکې د ځېلو په کنستلو مونږ د بل برخې اؤ حق ته تور

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړهٔ وينو اؤ بيا هم دغه کڅکه د کوړمو، خېلونو، سيمو، قامونو اؤ هېوادونو تر منځه د نخښتې تاده ګرځي.

د تېنتيس جان په مخ اؤ سترګو کښې چا هم د مرګ وېره ليدلې نهٔ وه. هغهٔ ټول ژوند په مرګ پسې ملنډه کښې تېر کړو. لامه توپنچه به ئې هر وخت په ټوټې څوړنده وه. هغه داسې هم نهٔ ؤ، چې هر وخت به ئې ګنې تورې نه وينې څڅېدلې. هغهٔ چرته هم چا ته سُتغه سپُوره وئېلې نهٔ وه اؤ ښکاره ده، چې هغهٔ چا سره سُتغه سپُوره نهٔ وه کړې، نو په هغهٔ هم څوک بلُوڅېدلي نهٔ دي. لامه توپنچه د هغهٔ د تُرهٔ وه اؤ تُرهٔ ته دا ډېر نزدې ؤ، نو هغهٔ ورله يؤ ډول د ډالۍ په توګه دغه توپنچه ورکړې وه.

زما ورسره څُدا ے شته، دغه توپنچه هم نهٔ څوښېدله، خو چرې مې ورته وئيلي نهٔ وو. دومره ده، چې يوه بله خبره مې ورته کړې وه. خپل ماټور کښې به د هغهٔ پښه په اکسلاټر ډېره جوخته وه. ما هغهٔ ته يوه ورځ ؤوې،

"جانيه! تهٔ دومره توند ماټور مهٔ څغلوه. دا خو تامرې دي، بيا به سمې شي، خو څُدا ے مهٔ کړهٔ، کهٔ ځان يا بل څوک لاروے در نه".

"اياتولا!

د مرګي وېره مې په سر باندې سوره ولې کړم؟
د رنګ نه ډکه دا نړۍ ځان ته سپېره ولې کړم؟

(په زوره زوره ئې ؤخاندل) مرګ په نېټه د ے".

"خو وګړے نهٔ د چيرړو نېنځکه ده،چې بيا به ئې ؤګنډې اؤ نهٔ د تامرې ماټور د ے، چې بيا به تامرې نېغې اؤ کوشېر کړې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغۀ مخ نه خندا ورکه شوه. ما ورومبي ځل د هغۀ سترګو کښې وېره ؤليدله. رو غوندې ئې ؤوې،
"اياتولا! زۀ د باجوړ خان هومره زړۀ ور خو نۀ يم اؤ نۀ د خپل ترۀ هومره باتور يم. کله کله د شپې چې څملم، نو غوږ کښې را ته څوک ؤوائي، "بؤؤؤ" اؤ زۀ ؤبوږنېږم. يار! دغه بؤ ما ته د مرګ ښکاري. زۀ راپاځم اؤ په زور زور ؤخاندم. دغه په زور زور خندا کښې د بؤ غږ ورک شي، خو هغه بيا هم وي، زۀ ئې غږ نۀ اؤرم. (د هغۀ غږ نور هم تېټ شي) زۀ ئې غږ نۀ اؤرم، خو هغه بيا هم وي. هغه بيا هم وي. (بيا ئې غږ خپل ځائے له راشي) کله کله دې وړندار ما ؤپوښتي، "دا په تا څۀ ؤشي؟"، زۀ ورته ؤوېم، "بؤ دے، ؤ مې څغلوۀ". هغه زما په خندا نۀ پوهېږي اؤ کۀ پوهېږي هم، نو څۀ وائي نۀ. اياتولا! دا ښځه هم څۀ بلا وي. پوهه به پرې نۀ شې. ګوره! ستا هغه ستا څومره پاملرنه کوي. ستا غوندې پيرياني سره به څوک وخت تېر کړي؟ اؤ هغه هم کاپيران!"
هغه بيا په ډېره زوره زوره ؤخاندي. زۀ پوهه شوم، چې هغۀ ته بيا غوږ کښې چا بؤ ؤوې. ما ورته تګ کښې ؤوې،
"پيريان دروغ دي (ما د هغۀ لاس خپل منګول کښې لږ جوخت ؤنيوۀ، خلۀ مې د هغۀ غوږ ته نژدې کړه اؤ چې کله ترې روانېدم، نو) مرګ رېښتيا دے".
هاغه ورځ هغۀ ما ته څۀ ؤ نۀ وئېل، خو ډېر وخت پورې ما دا ګڼل، لکه چې هغه ما ته ګوري اؤ زړۀ کښې وائي،
"جانيه! ؤخانده جانيه! بؤ دے".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"د ژمي تور ماښام کښې لړه خوره وه. ناڅاپه یو چړینګ شو، بیا یو لوي غړځ شو او بیا...." ډېرې خلې دي، ډېرې خبرې دي. ما پخپله دغه د ډغرې ځاے لیدلے نۀ دے. وختي ریاض وې، چې ماتور ئې بیخي چپړیت شوے. ځوے ئې ژوبل دے او مېرمن ئې هم. پخپله ئې سر خوړلے دے.

"ګولیه! کۀ ماتور ئې په ؤنه نۀ ؤ وراچولے، نو اوس به ئې ښځه او ځوے هم مړۀ وو".

ما چې د پېروشا خبره واؤرېده، نو هغۀ ته مې ؤوې،

"ګولیه! تېنتیس ځان وژلو سره د خپلې ښځې پېغلتوب او د خپل ځوي راتلونکے ژوند هم وژلي دي".

خبره ما پېروشا ته د ګولي په نوم واؤروله. هغه دواړه پرې ځان پوهوي. تېنتیس خان ته به اوس بؤ غږ نۀ کوي.

"روژه راغله ډانګ په لاس

لوي وهي واړۀ ترې خلاص"

زرکې ته د روژې په راتګ خپل کلي کښې د وړو هغه چغې وریادې شوې وې، ځان سره ناسته دغه خیالونو کښې وړکه وه. مابتيې، مړخپنې او شانو او د هغوي نورو همځولو نجونو به په یؤ غږ کښې چغه کړه،

"روژه راغله ډانګ په لاس

لوي وهي واړۀ ترې خلاص"

او دغه لارو کښې به تؤدوښه شوه. قدوس خان به کور د پاره ډېر څۀ راؤړل. په روژو کښې به ماښام پانوس خان د نمونځ په نوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ږوتلو اؤ بيا په پوله به ئې د خپلو ملګرو سره سيګرټ څښکل. ښکلې به وړندار ته د سيګرټو ګيله کوله، ځکه خو چې به پانوس کور ته تللو، نو هغې نه اګاهو به ئې خلۀ سمه شوره باندې ږوينځله. د وړندار خپل سپين ږيرے هم روژه کښې باتے ته تيلے وهي، خو اوس مشره مور نشته، چې څمڅ......".

هلته په کوټه کښې مدهوبالا سره څوا کښې مجمر پروت دے. مجمر کښې پراتۀ سکارۀ مړۀ شوي دي. ټول سپيلني لوګي شوي دي. مدهوبالا خو د ماښام نه سميتا ته وئيلي وو،

"کۀ لږ سپيلني يا نمبر چا راؤړل".

"سبا به راؤړم مدهو! اوس خو شته کنه؟"

"دغه څو پاڼې دي نو. بېګا له مدهوش راځي، ځکه مې وئېل. د هغۀ ډېر خوښ وي".

سم د ماښام نه مدهوبالا ځان پسې د کوټې ور پورې کړے ؤ. هغې د خپل مخ نه واخله، خپلو پنډو پورې ټول وېښتۀ توږلي وو. د مدهوش د خوښې زيږه سارې ئې اغوستې وه، يؤ ګل ئې خپلو څڼو کښې ايښے ؤ اؤ هم د دغه ګل رنګ ئې خپلو شونډو له ورکړے ؤ. دا ځل مدهوش هم ډېر وخت هغې نه لرې ؤ اؤ دا ځل ډېره موده تېرېدلو باندې په وړومبي ځل هغې ځان باندې پيکه شوي پېغلتوب له بيا رنګونه ورکړي وو..... د مخ کوتونه ئې پټ کړي وو..... خپلې سپينې څڼې خو به هغې هسې هم تورولې، خپل تېر جوبن ئې بيا مېلمه کړے ؤ.

مدهوش سره سميتا، هېلن اؤ زرکه هم د مدهوبالا کوټې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورغلې. دغه اوس لوي کور ؤ. اوس د هر چا خپله کوټه وه، خپل کټ ؤ. دومره موده کښې هغه وختونه تلي وو، چې يوه کوټه کښې څلور کټونه اؤ زياتره په يؤ کټ کښې دوه ښځونک. اوس ژوند کښې پراختيا راغلې وه. مېرابان چې مړ شوے دے، نو د دغه کور پاملرنه سميتا ته په غاړه شوې ده. "سبا به راؤړو مدهو! اوس خو شته کنه". کله چې سميتا مدهوبالا ته دا وئيلي وو، نو هغې ته خپل مېرابان ډېر ياد شوے ؤ. مېرابان تل هغه لکه دَ خپلې لور ساتلې وه اؤ هم لور به ئې ورته وئېل. دا نوم مدهوبالا ئې هغې له نړۍ د پاره ورکړے ؤ. د مېرابان پخپله خلۀ به تل هغې د پاره "لورې" ؤ.

د هغه ورځ نن څلور کلونه ؤشول. مېرابان ډېر ناروغه ؤ. خپله سورلۍ کښې هغوي د روغتون نه کور ته تلل اؤ په لاره د جمعې نمونځ نه اګاهو امام صيب د جومات مخې ته څو سپين روبو سره ولاړ ؤ.

"لورې! چې کور ته لاړ شو، نو نمونځ به کؤم".

بيا مېرابان هېڅ ؤ نۀ وئېل. سميتا اؤ مدهوبالا خو ورته هم څۀ وئيلي نۀ وو.

کور کښې بمبې ته په کتکې ناست مېرابان خپلې پښې ؤوينځلې، مدهوبالا لاس نه ؤنيولو، د زرکې کوټې ته لاړو اؤ زرکې زر زر دوه مصلې په زمکه خورې کړې.

"زۀ هم اودس کښې يم"، مدهوبالا ؤوې.

"خو بله مصله نشته"، زرکې زر ځواب ورکړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"دوه مصلي دربځ له ډېرې دي"، مېرابان غوڅه کړه.
هغه ورځ په نمونځ کښې مېرابان ډېر ژړلي وو. د زړکې خو دومره څۀ نۀ وو، خو مدهوبالا ډېر ژړل. سمیتا هم دواړه لاسونه خپل شیوا ته غبرګ کړي وو، د هغې اوښکې هم نۀ ؤدرېدلې.
"یوه ورځ زۀ نمونځ د پاره جومات ته ننوتم. یۀ سړے زما خوا نه اخوا شو، زۀ بل ته نزدې شوم. هغه هم زما نه اخوا شو، زۀ بل ته نزدې شوم. دې کښې یۀ سړي مولانا ته ګیله ؤکړه. مولانا زۀ ؤرټلم،
"څۀ تنګولو له راغلے ئې؟ زر تر زره ؤځه!"
زۀ جومات نه راؤوتلم. بله ورځ مې یۀ بل مولانا نه تپوس ؤکړو، چې زۀ به جومات کښې څنګه ؤدرېږم؟ هغه ډېر ښۀ ؤ، هغۀ را ته ؤوې،
"جومات کښې به سړي ؤدرېږي، ښیا تاسو".
ما ورته ؤوې، "زۀ خو هلک یم؟"
هغه موسکے شو، "تۀ د هلک غوندې ئې".
بیا زما کور کښې هم زما وُرونړو، زما خور اؤ مور زۀ پېغور ګڼلم. زما پلار مړ ؤ. زۀ خپل زړۀ له دا دلاسه ورکؤم، چې زما مور زما د ورونړو لاس ته ناسته وه، ځکه ئې زما د ورونړو د زړۀ خبره پخپله خلۀ کوله، ګڼې بیا چې کله (هغه د زړکې تندي ښکولولو د پاره لړه غلې شوه) دا غوړمخې زمونږ کور ته راغله، نو زما وُرونړو هم زما مور سره زما مخ کېدلو ته غاړه کېښودله".
هغه شپه هغه د مصلې نه اوچت نۀ شو اؤ ډېر وخت ئې ژړل. د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغهٔ ژړا کښې زرکه هم اودهٔ شوې وه. زرکه چې د سحر نمونځ ته پاڅېدله، نو مېرابان سره مدهوبالا اؤ سمیتا سُرې سترګې ناستې وې. دغه کور کښې ټول سرونه بې سُیوري شوي وو. اوس د مېرابان په وینا د دغه کور مشرتابه د سمیتا سره وه.

هېلن غږ ؤکړو، خو مدهوبالا ور بېرته نهٔ کړو. بیا ئې غږ ؤکړو، خو دا ځل هم کوټه کښې د ننه کشکړپ ؤ نهٔ شو. چې کله د سمیتا په دې غږ چې "مدهو! مېلمه دې راغلو"، هم چپیا وه، نو سمیتا ګاګیره شوه اؤ د کوټې تمبه ئې بېرته کړه. څهٔ ویني، چې مدهوبالا کټ کښې پُرته ده. د هغې څُوا کښې مجمر پروت دے اؤ دغه مجمر کښې ټول سُپیلني سُوزېدلي دي اؤ ټول سُکارهٔ ایرې شوي دي. څو شېبو کښې د کور ټولې اوسېدونکې دغه کوټه کښې وې اؤ د ټولو سلګۍ ماتې وې. یؤ مدهوش نهٔ ژړل. مدهوش غلے ناست ؤ اؤ خپله غېږ کښې ئې د مدهوبالا سر ایښے ؤ. زرکه خو د هر چا نه ډېره ژړېدله. څو شېبو کښې د مدهوش د سترګو نه یوې رنې اوښکې د هغهٔ د ځېځمې نه پښه په اننګي کېښودله اؤ د دغه اوښکې پلؤ نیولې نورې ګڼې اوښکې روانې شوې. هغهٔ څُلهٔ ؤسپړدله،

"بېلتون د مرګ استازے
د بېلتون رنګ تور دے
د مرګ ونګه توره ده
بېلتون د یار سترګو نه
د ژوند رڼا واخسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېلتون د یار شونډو نه
په زور موسکا واخسته
بېلتون د یاره سره
زما نه ساه واخسته
بېلتون د یار انځور نه
د ښکلا رنګ ؤتروړۀ
بېلتون د یار د غېږ نه
سندریز شړنګ ؤتروړۀ
بېلتون تالاکړمه زۀ
بېلتون تالاکړمه زۀ
د نیازبین ژوند خُدایه!
د سپېرۀ مرګ خُدایه!
زما نیازبین جانان
زما نیازبین جانان
زما نیازبین جانان (یوه نیمه سلګۍ)
زما نیازبین جانان (یؤ څو سلګۍ)
زما نیازبین جانان (اوس غېږه کښې مدهوبالا ؤنیسي اؤ
په چغو ژاړي اؤ ورسره نورې ډېرې سترګې په ژړا دي)
زما ګل خاؤرې نۀ کړې!
زما ګل خاؤرې نۀ کړې!"

د مدهوبالا جنازه مولانا شېر بهادر کېماړي ؤلوستله. د ښاغلي مولانا نه چاپېره اوسېدونکي مُلیان ډېره کوي. ښاغلي مذهبي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشران په مذهبي غونډو کښې په دې وړانديز ګډون کوي، چې ښاغلے مولانا شېربهادر کېماړي ته به بلنه نۀ ورکوئ. د ښاغلي مولانا نزدې اوسېدونکي هغۀ سره ډېره مينه کوي اؤ د هغۀ هره خبره په سر سترګو مني. د نورو ښاغلو مُليانو منونکي د هغۀ اؤ د هغۀ منونکو سره ځکه نۀ نزدې کيږي، چې هغوي ته وئيلے شوي دي، چې په دې وخت کښې مولانا شېربهادرکېماړي د خُدا ے لخوا يؤ ازمېښت اؤ يوه فتنه ده. هر څو کۀ دغه ښاغلي مُليان د ښاغلي مولانا داسې څۀ خبره په ګوته کولې نۀ شي، خو دومره وخت اولس سره کوم ځا ے وي، چې ځان پوهه کړي. هغوي خو د کنډک ګډوري دي، چې په کومه لاره ئې بوځې، چې په کومه چړه ئې حلالوې اؤ چې په کوم نوم ئې صدقه کوې. د مدهوبالا جنازه کښې د شُمېر څو ښځونک اؤ بدکان وو اؤ شُپږ اتۀ د ښاغلي مولانا مقتديان.

د جنوبي ايشياء په اسمان بيا تورې وريځې ؤګواښېدې. دا ځل ايټمي چاؤدنو د هند لخوا پېل ؤکړو اؤ چاپېره دا ګنګوسې انګازه شوې، چې هند به اوس په پاکستان بُريد کوي. د پاکستان لخوا خپله ايټمي وسله ډاګيز کولو کښې ځنډ ؤ اؤ دغه ځنډ د دغه ګنګوسو اور له نور هم پوکي ورکړل. خبره دې له راغله، چې پاکستان هم ايټمي ځوابي چاؤدنې ؤکړې اؤ نړۍ د نورو دوؤ داسې هېوادونو پېژندنه ؤکړه، کوم چې هر وخت يؤ بل سره د تورې په څوکه خبرې کوي اؤ اوس په زمکه ژوندي د لوئې دړکې سره مخ شول. د چاغي په غرونو کښې شوې د دغې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاکستاني اېټمي ازمېښت د یادؤنې نخښه د پېښور رېډیو سټېشن د ودانۍ په یؤ ګوټ کښې شېرشاه سُوري پُل ته څېلمه روغه کړې شوه. زۀ خو دا د پاکستان د شین ګنبد دننه د پښتون په وینو سور وجود اؤ شتون پسې ملنډه ګڼم. پاکستان هر توغندي اؤ هرې وسلې له د پښتنو اتلانو نوم ورکوي، خو ښوونځي، پوهنتون اؤ روغتون باندې ئې د نورو قامونو د مړو نومونه اېښودلي کېږي. پښتون بچي ته د عربو تاریخ زوتولے کېږي اؤ د پنجابیانو لیکلې شوې جغرافیه ورته ښودلې کېږي. مذهب د هغۀ د قامي پېژندګلو ورانولو د پاره پکارولے کېږي اؤ د مذهب په نوم هغه د نړیوالې نُخښتې د پاره د خشاک په توګه استولے کېږي. اولس دومره وېرے کړے شوے دے، چې هغه د خپلې برخې غوښتلو د پاره وخت نۀ مومي. کۀ څوک راپاڅي، نو هغۀ پسې ئې ورے ترے کاکے غږ ؤکړي،
"ما له به ماکام چۀ لاؤلې؟"
"جۀ دودۍ ګوالم"
"جما یکني کېږي"
"جما پاپۍ یکې چُوې"
اوس پلار ئې خپله برخه ؤغواړي، کۀ خپل لوخ اؤ ابلې اؤ ورې کاکي له څۀ تابیا ؤکړي؟
ټولو نه لُوې ستونزے دغه لاره کښې پښتون پخپله دے. هغه د پاکستان په نوم سیاست کوونکي خپل ګڼي اؤ د خپلې خاوړې په نوم سیاست کوونکي پُردي. د پاکستان په خاوره سیاست

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوونکي ورته د دۀ د خاوري مشرانو باندې دومره تور مبنلي دي، چې هغوي سپينيږي اؤ خړېږي شوې اوبۀ رنيږي، خُدا ے زده چې د دې اولس اؤ دې خاورې به تر هغې څۀ ونګه روغه شوې وي؟ پښتانۀ ځانونو ته پښتانۀ وائي، خو پښتو نۀ کوي. خپل ورور ته تربور وائي. د ورور په کور جيګ شوي بيرغ نه لُوي بيرغ په بل رنګ کښې خپل د بوال باندې جيګوي، خپل وېش کوي اؤ ځکه په مړه خاوره اوس هم وربي دي.
اوس دغه کور کښې نوي ګڼ مخونه اوسيږي، چې د هغوي مکېز ته پېغلې هم پسخيږي. دلته اوس زرکه پاتې ده، هېلن پاتې ده اؤ سميتا. هغې د مېرابان لهجه خپله کړې،
"چې کومه بلا زما په درشل ما ماتوي، زۀ د هغې بلا انګڼ ته ځم اؤ د هغې په انګڼ کښې ئې ماتوم".
بېګا زرکه اوده شوې نۀ ده. ټوله شپه هغه ويښه وه. شپه چې نيمې نه واوړېدله، نو زرکه هېلن پسې ورغله. نور کله خو چې د زرکې زړۀ بې ځايه وي، نو هغه د سميتا خوا له ځي، خو نن سميتا بهر نځا د پاره تلې ده. هېلن راغله اؤ هغه اؤ زرکه ډېر وخت پورې غلې ناستې وې. بيا څۀ وخت د زرکې سترګې پټې شوې. هېلن اوس هم ويښه وه. هغې د زرکې نه سترګې نۀ ويستلې.
"دا څۀ ؤشي، چې څوک هم زرکې له لاس يؤسي، نو هغه غُواړي، چې په زرکه پسې مې ټول ځان ؤمبنلو؟".
دا خبره يوازې د هېلن زړۀ کښې تېره شوې نۀ وه. دا خبره د دغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور د نورو ښځونکو په ګنګوسو کښې هم هېلن اؤرېدلې وه. هغې څۀ وخت پورې ځان زرکې نه لرې ؤساتلو اؤ بیا ئې رو غوندې خپل لاس په هغې واچولو. هغې زړۀ ؤ نۀ کړے شو. بیا ئې خپل لاس هغې نه لرې کړو. هېلن ډبوسکۍ ده. هغه د زرکې نه کشره ده، خو د خپلې پړشېدلې ځاندرې له مخه هغې نه ډېره مشره ښکاري. اوس خو د زرکې مخ کښې هم ګُوتونه راغلي دي. بیا هم د هېلن په مخ د نورو نوؤ اؤ زړو ښځونکو نه زیات پېغلتوب دے اؤ د زرکې نه لږ. اوس هغه په ډډه واؤړېده اؤ زرکې ته ئې شا کړه. هغې ځان لږ زرکې ته نژدې کړو اؤ بیا ئې څو شېبې وروستو د زرکې لاس په خپله خېټه کېښودلو. هغه اودۀ شوې ځان نه خبر نۀ شوه. زرکه پاڅېدلې وه.

هم په دغه ورځ مازیګر نمونځ نه وروستو زرکه د مصلې نه ؤ نۀ خُوځېدله. هغه غلې وه. داسې ښکارېدل، لکه چې د جاکړ راتلو نه اګاهو سیلۍ سا راکښلې وي. زرکه چې کله هم دومره غلې شوې ده، نو څۀ نا څۀ پېښ شوي دي. سمیتا غرمه ویښه شوې ده اؤ د هېلن په وینا د زرکې کوټه کښې د زرکې د مصلې نه پاڅېدلو ته ایساره ده. د ماښام نمونځ هم ؤشو اؤ زرکه بیا هم په مصله ده. سمیتا نور زُغم ؤ نۀ کړے شو. هغه غلې پاڅېدله اؤ د زرکې خُوا کښې کېښناستله. هغې د زرکې په اوږه لاس کېښودلو،

"څۀ دي؟"

هیڅ ځواب ور نۀ کړے شو. هغه بیا هم غلې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ما ته خو ؤوا یه!"
دا ځل زرکې خلۀ ؤسپړدله،
"ما له پینزیب راؤړئ!"
د سترګو رپ کښې آشا پینزیبونه راؤړل. په مصله زرکې خپلو پښو ته پینزیب ؤتړل اؤ غږ ئې کړو،

"کۀ چرې ستا پړې د زړۀ سوَد شي
زما د زړۀ نړی دې ړنګه شي مئینه!
خدایه زمونږ کلي ته خبر کړې!
چې د جاکړ د پښو ښکالو مې واؤرېدنه!"

زرکه پاڅېدله، ټولې يؤ اړخ ته شوې اؤ کوټه کښې د هغې د پینزیبو شړنګهار شو.

دین تک
تک دین دین تک
تک تک دین تک تک دین
دین دین تک دین دین تک
تک دین
دین تک

بې د څۀ سندرې اؤ ساز نه په کوټه کښې زرکه ؤنڅېدله اؤ دومره ؤنڅېدله، چې خوله خوله شوه. هغې ته کتونکې سترګې بقې پاتې شوې وې. ډېرو خو د زرکې د ښکلا اؤرېدلي وو اؤ بیا ئې د ژوند په دغه پؤړی هم ؤلیدل، چې هغه اوس هم ښکلې وه، خو د هغې د نڅا ئې اؤرېدلي وو، نن ئې ؤلیدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغې لاسونه پښې ؤدرېدل اؤ د پېنزېبو شڼنګهار هم د هغې د لاسونو پښو ؤدرېدلو نه څو ساګانې وروستو غلے شو. داسې ښکارېدل، لکه چې په هغې سر ؤچورلېدۀ. هغه په زمکه راپرېوتله. پېنزېبونو سره د هغې پښې په وینو شوې وې اؤ د هغې سترګو نه اوښکې بهېدلې اؤ هغې اسمان ته سترګې اړولې وې. سمیتا سره ټولې راغلې اؤ هغه ئې کټ ته کړه.

"دا روغتون ته وړو؟"

هېلن ته روغتون ور یاد شو. د مدهوبالا نه وروستو د زړکې سره ټولو نه زیات وخت هېلن تېروي. هر څو کۀ د خپل مېرابان د زړکې په حقله ښونه اوس هم د سمیتا یاده ده اؤ سمیتا هسې هم زړۀ کښې د زړکې د پاره ډېره مینه اؤ ډرناوے لري.

"نه! زما زړکه به اوس ښه شي".

دې وئېلو سره سمیتا په ژړا خپلې کوټې ته لاړه. نورې اوس هم د زړکې کوټه کښې ناستې وې. زړکه باندې خولې بهېدې اؤ د هغې د پټو شوؤ سترګو نه هم اوښکې رواني وې. بله ورځ سحر نمر خُرېکه ؤوهله اؤ تلوزیون باندې په سُوېلې سیمو مانسهره اؤ بټګرام د زلزلې قیامتونه ښودلې کېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لســـمه شپېه

ژوند د بې شمېره موسمونو نوم دے. څنګه چې يؤ غم د بل غم خوړده ده، دغسې يؤ موسم په بل موسم شخوند وهي. ټولو نه ډېر زړهٔ هغه وخت ؤدرډيږي، کله چې ځوانې خپلو څنهو کښې سپين ډکي په ډېرېدو ؤويني. هر سپين ډکے د مړينې يؤ خاموشه استاځے وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کومه ورځ چې د مدهوبالا جنازه کېدله، په هغه ورځ زرکې خپل زړۀ کښې ډېر لوي بدلون ليدلے ؤ. زۀ خو دا نۀ منم، چې ګنې هغه به هم په دغه ورځ کلي کښې د کميلې وادۀ نه غوږېدلې وه. کلي سره خو د هغۀ هېڅ ډول تماس اؤ اړيکه نۀ وو. زۀ دا وئيلے شم، چې زرکې دا ليدلي وو، چې د مېرابان اؤ مدهوبالا په مړينو خُدا ے ته د هغوي بخښانې د پاره دومره لېپې هم نۀ وې، څومره سترګې چې به د نڅا په شپه د هغوي ننداري ته شوګيرې وې (ځکه ئې په دغه شپه زړۀ نور ؤ). په دغه شپه کميله په پالنګ کښې ناوې شوې وه. د هغې په تندي ټيکه ځوړنده وه، د هغې غاړه کښې امېل ځنګېدلو، پوزې نه ئې تتکے ټالونه وهل اؤ دواړه لېچو کښې سرۀ بنګړي بې سا پراتۀ وو. د دغه بنګړو د شرنګ وبرې د کميلې لاسونو نه خوځښت اخستے ؤ. د هغې لاسونه اؤ پښې په نکريزو سرۀ وو. د وادۀ اغوستن کښې د هغې مخ نور هم ښکلے شوے ؤ. د پېغلتوب خپله ښکلا وي اؤ د ښکلا خپل حد وي. د وادۀ اغوستن کښې د پېغلتوب ښکلا خپل حد ته ؤرسي. يوه پېغله هم د خپل وادۀ د شپې نه ټول ژوند کښې زياته ښکلې کېدلې نۀ شي (هغه کۀ د موندر غوندې ولې نۀ وي). جامنور د خپلې ناوې خوا له ورغلو اؤ هغې سره کښېناستلو. د هغۀ زړۀ درزېدلو اؤ مونږ په دې هغۀ ته ګرم ځکه وئيلے نۀ شو، چې پالنګ کښې هغۀ ته مخامخ سپوږمۍ ناسته وه. دغه شپه تېره شوه. د کميلې زړۀ خو هغۀ سپړدلے نۀ شو، چې کميله د ځلمي جامنور غېږه کښې ده، کۀ د هغې د کوچنيوالي د نيا زبين

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځیرک خان غېږه کښېږ. په دغه شپه ځیرک خان د سمیتا غېږ اؤ د مدهوبالا اؤ کمیلې یادونو کښې تېره کړې وه. دا به منو، چې ځیرک خان اؤ زرکه ځومره سُپېځلې وو، دغومره کمیله هم وه. اوس خو کمیله د ځیرک یادونو نه شوکېدلې ده. د خپلو وړو روزنې هغه د ډېر ځۀ نه لرې کړې ده اؤ د وخت تېرېدلو سره هغې د ځیرک مینه په جامنور کښې موندلې ده. د جامنور په مخ کښې اوس هغې ته کله کله د ځیرک خان د مخ کرښې ښکاره شي. دغه مخ په اوبو کښې د سُیوري غوندې وي اؤ دغه سُیوري ته هغه دخپلو وړو د مینې کاڼې وُغورځوي اؤ په ځپو کښې د کوچنیوالې ځیرک خان ورک شي. کمیلې سره د ځیرک یادونه اوس د ښکلې په غمژنو سترګو مخ کیږي. ښکلې ډېره ژاړي. تر ځۀ حده هغې دا منلې دي، چې د ځیرک خان کور پُرېښودلو کښې د هغې کُرکه هم ککړه وه. په کومه ورځ چې وُرندار مړه شوه اؤ مابتۍ د هغې مخ لیدلو د پاره ادیرې ته لاړه، نو ډېرو خَلو ډېر ځۀ وُوې، خو دغه خبرې سیلۍ شوې. دغه ټولو خبرو نه ښکلې ته د هغې د زړۀ پېغور دُروند وُ.

فردوس خان داسې خوټکېدلې تبې نیولے وُ، کومه تبه چې یوه شپه په ځیرک خان تېره شوې وه. هغه وخت ښکلې ځیرک خان نه په دې خبره خپله غاړه خوشې کړې وه، "اوس د دې مُلابادر د ناستې ځاے چې وُپېژنو، نو تپوس به ئې وُکړو"، نن د خپل میرګاټې سر ته ناسته وه. ځو شپبو کښې ځو ځله د پانوس خان د ګرځنده تنۍ وُزورلې شوې اؤ هغۀ د پاره رنځپوهـ راوستلے شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرځندکاکا دې خُدا ے ؤبخښي، څوک چې به تبې ؤنيولو، نو هغهٔ به وئېل،
"تاريز څپوټکي باندې ټرمکيا ؤکړئ اؤ په تندي ئې ورله کېږدئ!
دا رنځپوهـ سُتن ټومبي، بله لاره نهٔ ورځي".
رنځپوهـ فردوس ته سُتن ؤوهله اؤ هغې ورځ نه هغه په دُواړو پښو شل شوے دے. ګُوېږدن شوې ښځه ترې پاتې شوه. د هغه جينۍ د وادهٔ په ورځ دهٔ د ځان وژنې هڅه هم کړې وه. د وړوکوالي شيشړه چې لويه شوه، نو سترګې به ورته بُرېښېدلې. هغه په رېښتيا زيب النساء وه.
فردوس اوس ژوند په دې تېروي، چې چرته خو د ځيرک سره مخ شي اؤ د هغهٔ په پښو پُرېوځي. هغهٔ نه به د باران هغه شپه چرته هېره نهٔ شي، په کومه شپه چې هغهٔ د ځيرک لمن ختټ ته خېژولې وه اؤ بيا ځيرک ټوله شپه په درشل ويښه تېره کړې وه. نن هغه ځېلې نه ميتيازې بهيږي اؤ هغه پُرې نهٔ پوهيږي. تر څو به ښکلې ژُوندۍ وي اؤ دغه به وينځي. بله ورځ به د شاجوش ښځه د خپل مشر لېور دغه اغوستن وينځلو ته غاړه کېږدي؟
پېدرګل ته يوه کمپنۍ کښې کار په لاس ورغلو. هغه د سحر نه مازيګر پورې هلته بوخت وي اؤ د مازيګر نه ماسخوتن پورې د بجازي اټۍ کښې وي. ښځې په دغه اټۍ ورماتې وي. هغه ګڼي، چې کهٔ ځان له اټۍ پرُانيزي، نو ډېره ګټه به ؤکړي. هغهٔ د پاره دغه ښهٔ روزګار دے، خو لږه سا واخلئ! پرُېږدئ چې هغه خو د خپلو ؤزګارو ورځو بدل واخلي. د مشر ورور ئې اوس واړهٔ ګرځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خور ئې هم وادهٔ شوې ده. کشر ورارهٔ ئې خړپوڅې کوي. هغهٔ وادهٔ نهٔ دے کړے. مور ئې څو ځایه د پېغلو د مېندو خلې بوي کړې، "خورې! تګ لړ داسې دغه کوي، خو نور سم دم دے. ما ئې یو ځل (هغه لړه غلې شي اؤ سترګې ښکته کړي) ښختګ لیدلے ؤ. (بیا تونده شي) مور ئې یم. چې زهٔ پوهه شوې نهٔ یم، نو نور به پرې څوک پوهیږي".

څه زوروَرې! ستا په دغه سوګندونو څوک لور ورکوي څهٔ؟

هن! دا ده، چې کهٔ چرته په یؤ کور کښې دې په بل نوم د څمدورې غوندې ؤموندله.

نېمت ژوندے جاړن ورک شوے دے. اېلز د هغهٔ وینه کښې ځان ځاے کړے دے اؤ خپله دننه نېمت هغه پړ کړو. هغهٔ خپل خاربن د مرګ په وېره وژلے دے اؤ ځان ئې د نړۍ سترګو نه پټ کړے دے. د کور استوګن کله کله د هغهٔ نوم اخلي، خو هغه پرانستلې مرغۍ وه، هغهٔ کله هم د چا قدغن یا بندېز منلے نهٔ ؤ. زرکې ته به د بانګ اؤرېدلو سره کله کله نېمت یادېدلو. هغې ته د جمعې هغه ورځ یادېدله، کله چې نېمت د هغې سر ږمنځولو اؤ د بانګ اؤرېدلو سره هغې زر لوپټه په سر کړله. نېمت موسکے شو اؤ هغې ته ئې ؤوئېل،

"بانګ خو ښځو اؤ سړو د پاره وي، تهٔ سر ولې پټوې؟"

د نېمت دغه ګیلې نه ډک تپوس ته زرکې وئیلي وو،

"څومره ډېرې لسیزې تېرې شوې، د جومات په درشل مې پښه اېښې نهٔ ده".

(c) ketabton.com: The Digital Library

نېمت هم په هغه ورځ زرکې ته د سرو اغوستن واغوستلو، څادر ئې پرې ډوب په سر کړو او جومات ته ئې بوتلله. امام صېب وړومبې رکعت نزدې کړے و، چې دوي هم ورسره ؤدرېدل. کله نمونځ کښې چا څارلې وه، نو زرکه په رکوع او سجیده کښې ښکاره ښځه وه. اوس هغه وخت نه و، چې د هغې نمونځ کښې ځنې ځائے ښځونک څرک لیدلے شولو. نمونځ نه په راستنېدلو هغې په لاره نېمت ته د خپل کلي جومات کښې د جمعې نمونځ سره تړلې ګڼې قېصې ؤکړې. هغې نېمت ته ؤوې، چې څنګه به د کلي کوچنیو هلکانو په جومات کښې وړاني کول او د هغې تړۀ او د کلي نورو مشرانو به پرې پښې دربولې. هغې نېمت ته ؤوې، چې هغه وخت به جومات کښې تېوقې هغې ته لویه ګناه ښکارېدله او بیا دغه ګناه کوونکو سره صف کښې د هغې ؤدرېدل متره شول. ډېر اورېد وخت نه وروستو جومات کښې نمونځ کول زرکې د پاره د نېمت تېولو څخه لویه ورکړه وه او چې کله به هم هغې ته نېمت یاد شولو، نو په دغه ترڅ کښې به ئې ورته دعا کوله.

دولامُلا په ډرون برید کښې ؤوژلے شو. هغۀ سره یۀ عرب هم و. د یۀ ځپر لاندې شپږ مړي ؤموندلے شول. شینتهغانو د تېولې نړۍ په تلویزنونو د خپل بریالیتوب زوږ ؤکړو، خو دغه کور سره خوا کښې د خپلو دوۀ لونو، یۀ ځلمي ځوي او د خپلې نږور غېږ کښې تې ته پروت نمسي سره شهید شوي موستان بابا باندې په هره ژبه ګیتې پرته ده. چا هم دا و نۀ وئېل، چې د هغۀ څۀ تور و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلو هېوادونو کښې د ځناورو د ژوند خوندي کوونکو هم د دُولا مُلا شا ته پټ کړي شوي شپږ مړي ؤ نهٔ شمېرل. هغه خو په سوله، مينه اؤ امن مئېن پښتانهٔ وو. دغه خو د امن په نوم وينه تويونکو ته وګړي نهٔ ښکاري. دغه ساګانو د پاره خو د سپينې ماڼۍ د وياند په خلهٔ دغه خبره وي،

"We appologise for innocent inadvertent casulities and deaths"

اؤ مونږ چې د وياند سترګو ته ګورو، نو د هغهٔ د ژبې وينا د پاره د هغهٔ سترګو کښې هېڅ پېلام نهٔ وي.

"دا خو د ټولنې د پوهې نيمګړتيا ده. اوس چې دوي تشې ښځې اؤ سړي پېژني، نو مونږ څهٔ ؤکړو؟" هېلن ؤوې.

"سړو خو هسې هم د هر څهٔ نه پښې تؤ کړې دي، اوس ښځو ته هم سلو کښې دړې دېرش څوکۍ ورکړې شوې، صدر صېب اؤ د وزيرانو دې لښکر ته مونږ نهٔ ښکارو؟"

"سياستمداران خو د يؤ بل ترلو پرانستلو نه نهٔ ؤزګارېږي، مونږ ته به څهٔ پام ؤکړي؟ مونږ ته خو پېژند کښې يؤ د "ښځونک" ليکلو باندې څوک غوږ نهٔ ګروي".

"اؤ کهٔ مونږ له بل څهٔ کار راکړے شي، نو".

"زهٔ خو کله کله وېم، چې دېوال نه د ايشور انځور راکوز کړم، سمه پرې ؤګرځم اؤ بيا ئې پوټے پوټے ؤشلؤم اؤ بيا ئې ؤسېزم اؤ بيا ئې هغه ايرې".

(کوشليا به نور هم ډېر څهٔ وئيلي وو، خو کټ کښې پټ مخ پرتې زرکې ترې خبره واخستله)

(c) ketabton.com: The Digital Library

"داسې مۀ وایه! د خُدا ے هر نوم اؤ هر انځور ښکلے، پیٌاوړ ے، نازولے اؤ سپېځلے د ے. مونږ ته هم ګوره! مونږ هم ځانونه بې وسه ګڼلي دي. بې وسه دووسان کيږي اؤ په خپله دووسئ خو بې وسه زورَور ځان ته پړ کولے نۀ شي (هغه لږه غلې شي. اوس کټ کښې هغه ناسته ده) دا زمونږ نیمګړتیا ده، چې زمونږ مېراىان يؤ کور سره ځان ترلے وي. مونږ به دې ښار کښې څومره يو اؤ دې ټول ملک کښې به څومره يو اؤ دې ټوله نړۍ کښې به څومره يو؟ مونږ له د خپلې برخې اؤ پېژندګلو ژبه اؤ تْوان خُدا ے راکړي دي، خو مونږ خپله برخه نورو ته بخښلې ده. مونږ کښې هر يؤ نېنځک د ے. زۀ چې مونږ وايم (هغه ؤويني، چې ټولې سترګې هغې ته په يؤ ابړ دي اؤ ټول غوږونه هغې ته څک دي. د زرکې خبرې کله کله وي) نو سړي هم يادؤم، ښځې هم يادؤم اؤ مونږ هم يادؤم. هر سړي اؤ هره ښځه کښې دننه يؤ نېنځک پټ د ے، څنګه چې په هر زوړ اؤ ځْوان کښې اؤ هره بوډۍ اؤ پېغله کښې دننه يؤ ماشوم پټ وي. دغه ماشوم څېل کول غواړي، قبصه اؤرېدل غواړي، خندل غواړي، ژړل غواړي، نېنځکه غواړي، کُلابوځے غواړي. دغسې سړ ے وي اؤ کۀ ښځه، هغۀ يا هغې کښې دننه يؤ نېنځک پټ وي. دغه نېنځک د وېرې نه زېږېږي. خُدا ے دې ؤبخښي اؤ خُدا ے دې ټول مړي ؤبخښي، مېراىان ستاسو ياد شي؟ (هغه يؤ ځل چاپېره د ټولو سترګو نه ځواب ؤغواړي. د مېراىان پېژندونکې سترګې په اوښکو ؤځلېږي اؤ د مېراىان د مړينې نه وْروستو دغه کور ته راتلونکې سترګې نۀ نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ؤکړي اؤ نۀ ښه) هغۀ خپل دننه نېنځک مړ کړے ؤ، نو مېرابان شوے ؤ. هغه څۀ نوم ؤ؟ (هغه لکه چې څۀ یادوي) هس! روشني. کۀ راني خپله دننه وېره وژلې نۀ وه، نو روشني سره به څۀ کېدل؟ (هغه بیا څو شېبو له غلې شي) زۀ خو وېم، چې دغه موړ به هغه وژلې وه. بیا دغه بل سړے چې (دا ځل هغه لږه ډېره غلې شوه اؤ ژړغونې هم شوه). ما دا وئېل، چې هر هغه سړي اؤ هره هغه ښځه اؤ هر هغه ښځونک کښې دننه یؤ نېنځک دے، کوم چې د کُرکې د وېرې نه مینه وژني.....

کوم چې د وراني د وېرې نه روغې پله ګام نۀ اخلي.....

کوم چې د بل زیٰان کښې ځان له ګټه لټوي.....

کوم چې د دعا په شا خپله ایرزړي پټوي.....

کوم چې خپلو بې وسیو له د برخې اؤ نصیب نوم ورکوي اؤ".

هغه خبره په دغه ځاے پرېږدي. څوک هم څۀ نۀ وائي. ډېر وخت پورې دغه کوټه کښې د ساګانو ښکالو اؤرېدلې کېږي، نور څۀ نۀ. چپیا چې نوره هم اوږده شي، نو سمیتا د زړکې خوا له راشي، هغه څملوي اؤ هغې سره خوا کښې کښېني. کوټه کښې اوس هم څوک خلۀ نۀ پرانیزي. زرکه اسمان ته ګوري اؤ پخپله وېنا وړوستۍ رده کېږدي،

"لارې کوڅې اؤ منډۍ پرېږده، جوماتونو کښې د بمونو چؤدنه اؤ ځانمرګي برېدونه، یؤ قبر کښې د شلګونو د ځاندرو برخې ښخې شي. د خاؤرې ګېډه نۀ مړېږي اؤ د ادم اؤ حوا نوغي باندې د زمکې تناب راؤنغښتلے شو. خپل ځان وګړي ته دومره ګران اؤ

(c) ketabton.com: The Digital Library

نژدې شو، چې د نورو د ژوند اؤ سا ارزښت ئې ستر ګو کښې نۀ غړېږي. ترهه ګر اؤ پوځي دواړو سره ټوپکونه دي، د دواړو د ټوپکونو مړدکي په تؤدو سینو کښې ځانونه یخوي. د دواړو په مړدکو اولس ژوبل کېږي اؤ اولس وژل کېږي. وړ اؤ پړ پکښې نشته. د مرګونو د خان اشر دے، نېنځکان پکښې مُري.
خُدا ے ته پړ مۀ وایئ!
خپل دننه نېنځک ؤلټوئ!
د هغۀ مخ ؤوینئ!
د هغۀ زړۀ ؤګورئ!
د هغۀ پېژند ګلو ورکړئ!
د هغۀ ځا ے ورکړئ!
د هغۀ برخه ورکړئ!
کۀ وژنئ، نو هغه بۀ ؤوژنئ، چې ستاسو زړونو نه ئې د ژوند مینه تْروړلې ده.....
کۀ مْړه کوئ، نو هغه وېره مْړه کړئ، چې ستاسو د هیلې نه ئې هڅه شوکولې ده.....
کۀ ښښې رېْدئ، نو په هغه انا ئې کېږدئ، چې تاسو کښې ئې کْرکې له ځا ے ورکړے دے.....
(ټوله کوټه غلې ده. زرکه اوس هم بره ګوري اؤ د هغې ستر ګو نه رانۀ، سْپین اؤ سْپېځلي څاڅکي تْوئېږي. ټول ښځونک یوه شیبه زرکې ته اؤ بیا یؤ بل ته ستر ګې ؤځغلوي)
وېره زما درشل له راغله. ما نه د ژوند مینه تْروړل غواړي.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما د هيلې نه هڅه شو کول غواړي.....
ما په انا د کُرکې وينزه کوي، خو زۀ نۀ وېرېږم، ځکه چې زۀ مينه د کُرکې نه برياله ګڼم.....
زۀ هيله د اندېښنې نه زورَوره ګڼم.....
زۀ به مُرم، خو ويارېږم به. زما جنازه کښې به ډېر اولس وي. زما خپل به زما مړي ته ژاړي. زما مور اؤ زما پلار به هغه ډولۍ ته لاره کښې هرکلي د پاره ولاړ وي، کومه ډولۍ کښې چې به نُيازبينې پرښتې زما سا وړي اؤ حورې اؤ غلمان به جنجيان وي.
زۀ خُدا ے ته يؤ رنګ کښې هم سُپکې نۀ ويم.....
زۀ نۀ وېرېږم.....
زۀ نۀ وېرېږم....."
د دې وينا په وخت ټول ښځونک هم په سلګيو وي اؤ د هغوي سميتا هم. د زرکې سترګو نه اوښکې بهيږي، خو هغه ژاړي نۀ. داسې ؤبريښي، لکه د مېرابان سا چې يؤ ځل بيا سميتا کښې ؤغونځيږي،
"خُدا ے هر چا د پاره خوږ، مينې نه ډک، نُيازبين، نازولے اؤ پالونکے د ے.....
هغۀ وېرې له شتُون ورکړ ے نۀ د ے.....
نه زرکې! تۀ به نۀ وېرېږې!
څوک به هم نۀ وېرېږۍ!
چې کومه بلا زما په درشل زما ګلونو ته ګواښيږي، زۀ د هغې بلا انګڼ کښې هغه ماتؤم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي ورځو کښې پاکستان هرې خوا نه ګېر ؤ. په يوه پوله ئې افغانستان سره شاتار ؤ. د دغه نړيوالو نُخښتبه کښې دۀ قبائيلي سيمه نمرودي لمبو ته ؤسپارله. بلې خوا نه هند سره هره خبره د تورې په سر شوه. بلوچستان کښې د خُپلواکۍ اؤ ځانګړې پېژندګلو خوځښت وده ؤموندله. په سويلي سيمو کښې پخوا نه کرونده شوې سُپرغۍ د يوې چاؤدنې سره رادوڅارې شوې اؤ ټول وطن باندې لکه د لمبو پورې شوې. څۀ سُپرغۍ د اسلام اباد په شنه قبا لکه د پېغور د تورکي پُرېوتلې اؤ تاريخ به دغه تورکي په ډېرو وينځلو هم نُمانځي نۀ کړے شي. په پوله د وُرانکارو خُوځښت نړيوالو ځواکونو ته په نمرپرېوتيزو قبائيلي سيمو د ډُرون الوتکو د بُريدونو لاره سمه کړې اؤ وُرانکارو ته ئې په پوله دننه چاؤدنو اؤ ځانمرګو بُريدونو کولو کښې د وينې تويولو جواز ورکړے. دا وخت نړۍ کښې ټولو نه تود تنور پاکستان دے، چې هر څوک پکښې خپله پېره پورې کوي. په يؤ پاکستان کښې دُرې واکمنۍ دي. يوه د ګېلاني، يوه د کياني اؤ يوه د چودهري. هر يؤ پېژني، چې بل به کوم ځاے نه رانيسم. د ډېرش دوه د ډېرش کلونه اګاهو د عبدالغفار خان غږ پښتون قام د پاره بانګ ؤ، خو پښتنو پيرنګي خېلو ته خپل غوړونه اړولي وو. نن پښتنه خاؤره د ډُبورنه د کرښې دواړه اړخونو نه دغه پښتنو له پېغور ورکوي اؤ هغوي ځان سُپينولو د پاره هېڅ ځواب نۀ لري. دلته خبرې ټولې شُپېلي کښې دي اؤ د باتۍ په بُوي هر چا ځان غلے کړے دے. اوبۀ چې هغه دويشت ديريشت کلونه اګاهو خړې کړې شوې دي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو اوسه پورې خړې دي. د قبائيلي سيمو راتلونکے يوازې اؤ يوازې پښتونخوا سره ګډون کښې خُوندي دے. اوس د قبائيلي سيمو اولس هم دغه خبره خپل زړۀ نه اؤرېدلې ده. د قبائيلي سيمو نه په سېنټ کښې ناست هغه ډېر مشران اوس هم د قبائيلو بېل شتُون اؤ بېلې پېژندګلو د پاره غږ کوي اؤ دا ځکه چې د قبائيلو ژوند ښۀ کېدل به د هغوي د ملکۍ اؤ خانۍ د پاره خنډ شي. هغوي د قبائيل په نوم سېنټ کښې کښيني، خو د قبائيلو د پاره د يوې خبرې کولو تّوان اؤ واک هم نۀ لري.

د خُدا ے کړۀ دي، چې کلي کښې نکورې څۀ خړې اوبۀ رڼې کړې. مابتۍ د يوې اوږدې مودې نه په کټ پرته ده. څو ځله د نکورې زړۀ کښې تېر شول، چې هغه مابتۍ ته د خپل زړۀ غوټه راؤسپړي. د چم ګاونډ کومې ښځې چې هم د مابتۍ پوښتنې له راغلې دي، هغې ښځو ليدلې دي، چې د ځيرک پحقله د مابتۍ اند ېښنې اؤ خُواشينې اوس د هغې دننه لکه د وژونکې رنځ ځېله ژوره کړې ده. دغه ورځ ښکلې هم د مابتۍ پوښتنې له راغلې وه. د نکورې زړۀ کښې پرته خبره د هغې په ژبه نۀ راتلله، خو مابتۍ د هغې سترګو کښې دغه خبرې ليدلې.

"نکورې! زړۀ دې پړې مۀ خُوره! ژبه ؤخوځوه!"

مابتۍ دې سره لږه موسکۍ هم شوه، چې نکوره وېنا د پاره زړۀ وره کړي. هغې په سرپېچک سر ترلے دے اؤ د ناستې تّوان نۀ لري. د هغې سترګې چاپېره تورې شوې دي اؤ شونډې ئې چؤدلې دي. عزت خان چې ښوونځي نه راشي، نو بيا کور کښې د زياتې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناستې نه څنډه کوي. هغه مابتۍ په دې رنځ پرته ليدلې نۀ شي. هغه نۀ رنځپوهـ ته غاړه ږدي اؤ نۀ د ښار روغتون ته ځي. عزت خان پخپله هم د هغې په رنځ پوهه دے، خو د دغه رنځ دارو د هغۀ لاس کښې نۀ دي. دغه کور کښې داسې نيمګړتيا نشته، چې څوک به پرې ګوته کيږدي. ششش

"ځيرک خان (د نکورې ځلې نه په وړومبي ځل دغه نوم اؤريدلو سره په بې سا مابتۍ کښې خوځښت راغلو اؤ د هغې مړاوې رنځورې سترګې ژوندۍ شوې) کراچۍ کښې دے (نکوره نور هم څۀ وئيل غواړي، خو لږه غلې شوه. هغه مابتۍ ته نۀ ګوري اؤ مابتۍ اوس د هغې نه سترګې نۀ ؤباسي) بابا د پرځندکاکا په وينا اؤ د ځيرک په خوښه هغه بوتلے ؤ".

اوس نکوره غلې شوه. هغې ؤکتل، لکه چې د هغې د سر نه يؤ ډروند پيټے هغې پخپله کوز کړو (دغه پيټے کوزولو د پاره د مابتۍ د تپوس په وخت موسکا اوږه ورکړې وه). مابتۍ کټ کښې نيغه ناسته وه. د نکورې اؤ د هغې سترګو نه اوښکې څڅيدلې. ښکلې په کټ کښې نيغې ناستې مابتۍ ته اډانه شوې ده. څوک څۀ هم نۀ وائي. د ژوند نهويشت کلونه مابتۍ د دغه وړک زيرې لاره څارلو کښې تېر کړي وو. د هغې په څهو کښې د عزت خان د ږيرې نه ګڼ سپين وېښتۀ دي. عزت خان چرې هم هغې نه دا ګيله نۀ ده کړې، چې هغه خپل کور اؤ وړو له ډير وخت نۀ ورکوي. هغه د هغې په خوي پوهه شوے ؤ. څو ځله عزت خان په هغې کښې د هغه دوکبيانې مابتۍ لټون ته زړۀ ښۀ کړو، کومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوکبيانه چې به هغۀ په درينجقونو د خپلې خور خوا له په تللو هلته ليدله. هغه د عزت خان ږيره لږه لږه تورکېدلې وه او هغۀ د ښوونځي د سُور ګل توره ټوپۍ په سر کړې او د ملېشې اغوستن اغوستې وو. عزت خان د سترګو ګوټونو کښې خپله دوکبيانه ځارله. يو ځل خو قمرو هغۀ ته اوبۀ نيولې وې او هغه دغلته ناست نۀ و. هغه خو دغه وخت د بکيانۍ لاندې کټ کښې پروت و او د هغۀ دوکبيانه هغۀ ته په سينه پرته وه او خپل اومه اننګي ئې د هغۀ مرۍ پسې مښل. هم دغه ورځ نه خو قمرو خپلې مور ته وئيلي وو،

"زما غېږه کۀ الله ډکه کړې هم نۀ ده، خو مابتۍ باندې زما د خپلې لور مينه ماتېږي. په سا څۀ باور، خو ما وې، چې کۀ مابتۍ د بل کور په ځاے زمونږ د عزت شي؟"

دغه غوښتنه ځامورې ابۍ ريښتونې کړه او د عزت خان د وادۀ نه وروستو هغې ؤمنل، چې هغې د مابتۍ ځاندره او مخ کښې خپله قمرو بيا ؤليدله.

نکوره تلې وه او ښکلې ډېر وخت پورې مابتۍ ته اډانه وه. عزت خان خپل مشر ځوے هم راؤغوښتلو او پانوس هم راغلو. نکورې هغوي ته د ځيرک خان درک برخېره کړو.

"د نيمشورخان پلار زمونږ پخواني کور کښې دے. هغه د ځيرک خان ځاے پېژني، خو ځيرک خان نۀ پېژني".

لکه نيمشورخان هم نکورې دغه خبره کښې ځان سره ملګرے کړے ؤ. هغه لکه د خپل سُخر په درېمه مياشت کلي ته راځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځو ځله هغهٔ نکوره کراچۍ ته د بوتللو خبره څرګنده کړه، خو نکورې غاړه ايښې نهٔ وه.

"سبا ولې؟ نمر لا په سر ولاړ دے. چې څومره زر ورسېږ، دومره زر به زما ځيرک خان راولېږ".

ميرلوس د مور خبره غورځولې نهٔ شي. هغهٔ پلار ته وکتل او هم په هغه وخت هغه د پانوس خان سره غوټه تړلې د رنګانو پخواني ښار ته روان شو، کوم چې اوس د بلاګانو ښار دے.

مرغيژنه مابتۍ ژوندۍ شوه. هغې د خپل کور نه دوړې وڅنډلې. هغه غواړي، چې د ځيرک خان هرکلے د خپل کور انګڼ کښې وکړي.

"هغهٔ کښې خو به اوس ډېر بدلون راغلے وي (مابتۍ په ځلقېدلو سترګو کميلې ته وؤې او بيا ښکلې ته مخ واړوي) هغه به ما وپېژني؟"

د ځيرک د راتلو زيري سره مابتۍ ښکلې هم بخښلې ده.

مابتۍ ګرځنده کښې تار اچولے د پخليځاے د برګې نه څوړند کړے دے. دغه ځاے نه په خبرو کولو هغه د ويونکي په غږ پوهيږي. زياتره برېښنا نهٔ وي، هغې اوس د پخليځاے نه درېسوچے غځولے دے، چې ګرځنده په برېښنا موړ وي.

د سياست لوبغاړي د نوې لوبې تؤدولو د پاره د سيلۍ څپو ته ناست وو او اوس ئې بيا د پاکستان لاره نيولې ده. د تلوزيون په هر اړخ د اولس لوي شمېر خپلو لاړښودانو ته هرکلي وئېلو د پاره ښودلي کيږي. د بمونو چؤدنې او ځانمرګي بريدونه ډېر شوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي. راتلونکو ټاکنو د پاره هر چا ځان له لويه ثوکۍ خوښه کړې ده اؤ په دغه ثوکۍ ئې ځان نه چاپېره په وړو وړو ثوکيو نېنځکان کښېنولي دي. لوي نېنځک به د لوي بادار نېنځک شي، چې بادار شي اؤ واړهٔ نېنځکان به ئې بادارګوټي شي. اؤ اولس........ هاهاها.

د پاکستان سياست چقوړه اؤ خوئينده لاره ده. د دغه لارې لامبوزن اؤ لوبغاړي دغه چقوړو اؤ خوئېندو باندې د تللو چل اؤ توان لري. د افغانستان په خاؤره د امريکا اؤ شوروي اتحاد نخښته کښې چې د پښتونخوا په خاؤره ثومره د ورانۍ، فساد اؤ وژنو بزغلے کرلے شوے ؤ،اؤ د کومې نخښتې غړ شوے ؤ، هغه نخښته د غرونو د ثمڅونو نه لارو اؤ بازارونو ته راووتله.

د مرګ خېره کهٔ هر ثومره کرکژنه اؤ بوړنوونکې ده، خو ژوندي د ژوند پرېښودلو ته غاړه نهٔ ږدي. د ښار زوړ غلے شوے نهٔ ؤ. اوس ټاميان هم راغلي دي. چرته چې وادهٔ ښادي وي، هلته اوس د بدکانو سره سره ټاميان هم وي. ځنې ځايونو کښې خو ټاميانو د بدکانو نمړۍ ؤترړولې. دغه ځلمي وېښتهٔ د فلميانو غوندې ؤتراشي، ثټوکي ځوړند کړي، واړهٔ تنګ اغوستن واغوندي، شونډې ؤخروي اؤ پرديو ښاديانو کښې نثېږي.

نمر د نور کله نه ډېر روښانه اؤ ځلنده دے. د ښار هرې لار، هرې ګرځۈنې اؤ هر ګوټ پېر د شهيد د مزار ډول خپل کړے دے. بېرغونه اؤ توغونه د سيلۍ سره رپېږي. د راتلونکې شپې نه بې پامه اولس د خپلې برخې نمړيو يؤ ځاے کولو د پاره هلوځلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کنبې بوخت دے.
چغمتې د خپل پلار ټوپک اوږې ته ځوړند کړے دے. د موسکۍ د وژنې نه وروستو د چغمتې پلار ځلوښت کلونه دغه ؤګرځولو اؤ بیا یوه ورځ پخپله هم د خُدا ے د کور په درشل ؤویشتلے شو.
چغمتې د خپل پلار وینه د هغه چا په لاسونو هم وینې، چا چې د دهٔ د پلار د وینا تر مخه د دهٔ مور وژلې ده اؤ د خپلو ماماګانو په لاسونو ئې هم وینې، چا چې د چغمتې پلار د دوي د خور وژونکے ګڼلو. بیا هم چغمتې لاپرېکړه کړې نهٔ ده، چې د خپل پلار د وینې د پاره د کوم رنګ وینه توي کړي.
"ځیرک خان دلته اوسېږي؟"
د ور په ډبولو د بېرته کېدلو نه وروستو د سماره په لیدلو نېمشورخان پوښتنې نه اګاهو لږ غلے شوے ؤ.
"دلته خو به دغه نوم څوک نهٔ اوسیږي".
"څوک دي؟ دننه ئې راوله!"
هېلن په سماره غږ ؤکړو اؤ سماره د هغې په خبره مېلمانهٔ دننه بوتلل. انګړ کنبې ناستې هېلن درې واړو ته ؤکتل،
"څوک غواړې اؤ څهٔ دي؟"
"دا (نېمشورخان پانوس ته ګوته ؤنیوله) د ځیرک خان ترهٔ دے اؤ دا (میرلوس ته ګوته ؤنیسي)، ځیرک خان د دهٔ ماما دے".
"دلته څوک ځیرک خان نهٔ اوسیږي".
"زما سُخر وئېل، چې دلته د هغهٔ نوم (هغه خبره کنبې سا ؤخوري) زرکه دے".

(c) ketabton.com: The Digital Library

هېلن د خپل ځا ے نه نېغه پاڅي. هغه دوي ته ؤګوري اؤ سترګې ئې په اوښکو ؤځلېږي. هغه دومره پېژني، چې هر وخت به زرکې مابتیۍ یادوله. هغې ته ټولو خپلو کښې مابتیۍ اؤ کمیله یاد وو اؤ چې کله به ورکه شوه، نو هم د هغوي خبرې به ئې کولې.

نېمشور، پانوس اؤ میرلوس ټیټې سترګې ولاړ وو. پانوس خو داسې ګڼل، لکه چې هغه په زمکه ولاړ نۀ وي، ټوله زمکه د هغۀ په سر پرته وي.

"زرکه بهر وتلې ده. مېراباڼ کله کله هغه ځان سره ؤباسي، ګڼې پخپله خو هغه د دې ځلورو د ټوالونو څخه وتل نۀ غواړي".

"هغوي به کله راستنیږي؟" (میرلوس باندې پوهه نۀ شوم، چې هغه د غلته نه زر وتل غواړي اؤ کۀ د خپل ټولو نه زیات یاد شوي ماما لیدلو ته لېواله دے)

"چې کله د مېراباڼ زړۀ ؤمنل".

"مونږ کۀ ورپسې ؤځو، نو څنګه به ئې ؤپېژنو؟"

"زۀ به درسره لاړه شم"

(دې نه نوره غوره خبره څۀ کېدلې شوه، خو بیا هم دغه منلو کښې دوي څو شیبې واخستلې)

"دا خو به نوره غوره شي".

هېلن مخکښې شوه اؤ نېمشور، پانوس اؤ میرلوس هغې پسې شول. په لاره هغوي څو ګامونه د هېلن نه وروستو تلل اؤ هېلن به د زرکې په اړه هغوي سره خبرو کولو ته پښه نیولې کېدله.....

"زرکه اوس پورې د مابتیۍ اؤ کمیلې نومونه اخلي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ځل هغې ؤلیدل، چې کور کنبې د هغې بدرګه کېدلو ته دوې ولې غاړه ایښودلو کښې ځنډ وهلے ؤ. اوس چا هم څۀ نۀ وئېل. هېلن هم هغوی سره د ګامونو بېلتون اؤ غلې بدرګه ؤساتله. هغه پوهه شوه، چې د خویونو دغه توپیر چې د یوې لاروی سره دومره دے، نو د خپل کور زرکې سره تړون کښې به څومره زغم ؤ؟

د ښار زوړ غلے نۀ ؤ. دې زوړ کښې د سورلیو کړینګا اؤ غرا، په ګرځنده د خبرو کوونکو غړونه، د اخستونکو اؤ خرڅوونکو وېنا، سندرې اؤ نور سم ډېر ګڼ غړونه.

ناڅاپه یؤ لوي ګړځ شو اؤ دغه ګړځ نور ټول زوړونه ځان کښې ؤنغښتل. تک تور لوغړن لوګي خوارۀ شول اؤ دغه لوګي پخپل سر اخستې لمبې اوچتې شوې. د ګړځ د غړ ناستې سره اوس دغه زوړ د وېرې، ترهې اؤ څړیکې رنګ واخستلو. خبرې اوس چغې شوې وې. چاپېره غوښې خورې وې. دې غوښو کښې د وګړي اؤ د څاروي غوښه پېژندل ګران شوي وو.

څو شېبو کښې د پولسانو اؤ د امبولنسونو د راتلو غړونه واؤرېدلې شول. ژوبلو اؤ مړو ته اوړې ورکړې شوې. کله چې د ماسپخین په بانګ نمونځونو د پاره بلنه ورکړې کېدله، دغه وخت پورې هغه لارې بیا وینځلې کېدلې. د مړو پېژندګلو د پاره اولس یوه ګڼه ګونه راخستې وه. دغلته ننداره کوونکي هم ګڼ شمېر کښې وو. اوس هېلن سره نېمشور، پانوس اؤ مېرلوس اوړه په اوړه ګرځېدل. د زرکې اؤ مېرابان لټون منځ نه توپیر وړے ؤ.

"دا مېرابان دے اؤ دا" (د هېلن مری اؤ ژبه ؤنخښتل).

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مېرابان مخ پېژندلے کېدلو اؤ د زرکې مخ تهول سوزېدلے ؤ. زرکه د هغې د ښخونک اغوستن په رنګ پېژندلې شوې وه. پانوس به کلي ته ځيرک خان وړي، خو هغه زړۀ کښې کړي رېبي، چې ايا هغه لکه د پرځندکاکا په نېمشورخان خپل زړۀ ډاډه کولے شي؟
هېلن اوس د دغه کور د مشرتابۍ پېټے په سر اخستې ژوند کوي. هغې د رنګ اؤ څهرې نه پيرنګۍ ښکاري. خپل مور پلار ورته نۀ ياد شي اؤ نۀ پېژني. دومره ورته ياد دي، چې هغه راتښتولې شوې وه، نو هلک ؤ. چې لويګانې شوه، نو جينۍ. د هغې ناسته پاسته کښې به ښودنه کېدله اؤ نوره جينۍ کولو کښې پرې ډېر کړاؤ تېر شوے ؤ. د پېدرګل ښځه شنډه ده، خو هغه پرې بن نۀ راولي. هغه د مُلا څاښتونو، شُنه چيرړۍ کښې په سپين تار تړلو تعويزونو، زيارتونو کښې ځانګوګانو ځوړندولو، د باباګانو په نومونو منښتې ورکولو، د حکيمانو پوهېو اؤ د ډانکټرو ښونو اؤ دوايانو ته ناست دے. په هغۀ چې پخپله څۀ کول دي، څومره خوځېدل دي، هغه کوي، نور کارونه د خُدا ے.
د ژوند سندرې اؤ ساندې نۀ غلې کيږي.....
يۀ غږ بل غږ خُورې.....
زېرے د سلګۍ ښکالو ته په خلۀ لاس ږدي.....
پانې اؤړي اؤ قلم نۀ ؤدرېږي.....
نمرپرېواتۀ د پېغلې په نکرېزو سُور شوے لاس ښکاري. مابتۍ خپل پړونے ځان پسې راکاږي، مېرلوس لاس نه نيولې کور ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځي. ادیرې نه لرې تلو باندې هغه ؤدرېږي اؤ خپله مُلا باندې لاس ایښے د ځیرک خان قبر ته ؤګوري (میرلوس ورسره ؤدرېږي، خو مخ را ؤ نۀ ګرځوي).
هغه په قبر د بلې کړې شوې ډیوې تته تته رڼا وینې.
د خاؤرو لاندې مابتې ته نۀ ښکاري، چې د هغې ځیرک خان پروت دے اؤ کۀ د نورو ګڼو ځاندرو راټولې شوې، ژوبل ژوبل نوستلې برخې.
د ځیرک خان جنازه کښې ډېر اولس ؤ.....
د هغۀ خپلو اؤ پردو ډېر ژړلي وو.....
خو د هغۀ مور اؤ پلار هغه ډولۍ ته لاره کښې هرکلي د پاره اوس هم ولاړ دي، کومه ډولۍ کښې چې به نیازبینې پرښتې د هغۀ سا وړې اؤ حورې اؤ غلمان به جنجیان وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضيحات

پخليځاے	کور/دېره کښې پخلي کولو د پاره کوټه/کوټګۍ
مْنا	کور/دېره کښې ناستې د پاره چوپال/ځپر
کارږه	د لرګي پنځۀ داسې تختې چې هغه يؤ ځپق نه لرې پلنې وي اؤ يوې ګوتې نه لږې نرۍ وي. دغه تختو کښې دوه ولاړې تختې اوږدې وي. يوه وړه تختۍ ټولو نه ښکته اوږدو تختيو سره کلکه کړې شوې وي اؤ يوه وړه تخته د پورته اړخ نه يؤ نيم/دوه لوېشتې ښکته کلکه کړې شوې وي. د اُوږدو تختيو بره اړخ نه مېخونو د پاره سُوري شوي وي اؤ پنځمه وړه تخته دغه سُوري کښې د ضرورت تر مخه ښکته بره کولې شي. دا د پرتوغاښې ښلو د پاره پکارولے کيږي
نځول	د نځا (ګډا) فعل
وړانګه	پلوشه/ کرن
تونډي	تادي/زر زر
خپسه کښېناستل	په وران اړخ داسې اودۀ کېدل چې سا اخستلو کښې ستونزے وي (کله کله خوب کښې ځوک ځان ويني، چې منډه وهي اؤ منډه وهلې نۀ شي، نو وائي، چې خپسه پرې ناسته ده). دلته د ناراستۍ د پاره پکارولے شوے دے
اوکر بې ځايه شول	وارخطا کېدل
تېر	غلطي
انځور	تصوير
ورنيے	هغه ځلورګوټيز ځپوټکے چې کوچيني پکښې د سيزنۍ سره ترلے شي
شنشنيے	(دا شنشنيے دے، خو د کوچنيو په ژبه ليکلے شوے دے) داسې يؤ د لوبو کولو توکے چې غونډ منډ لوښي کښې دوه درې ګيټۍ/ کاڼي بند شوي وي اؤ په خوځولو د "شن شن" غږ کوي
ميرګاټيے	ميرګاټي يؤ ډول د وړو جينکو لوبه ده، چې ځلورو ګيټکو/کاڼو اؤ يؤ ټوپ وهونکي پنډوس سره کيږي. د دې لوبې خپلې پؤړۍ وي، چې هغې کښې ايکي، دوکي، ايشارت وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضیحات

دوکبیانه	نوې/پېغلوټې اسپه
بمبته کول	د چا سپکاوے کول
تهوکے	ناګنډلے اغوستن/ناګنډلې جامې/ رښت
لاسپیلے	دستانې
چاریګۍ	ګاڼې. کښې د ګوړې پُور په شګلنېدو راغونډولو دَ پاره پکارولے شي
ګاؤنړے	ګاڼې. کښې په کړي کښې پروت پُور لړلو د پاره پکارولے شي
پاراموځۍ	دا د الوچو یؤ نوغے دے
کوړمه	د یؤ سړي ښځه اؤ واړۀ
کښت	پټے
خیرک	پوهه لرونکے (دلته د کردار نوم دے)
مُوتړاپنه	خوارینګړې ښځه / بې خونده ښځه
بیاسته	پړے / رسۍ
پلورنه	د یؤ څیز بدل کښې بل څیز په بدل اخستل
موړه	اوچت ځاے
پېلام	نخښه / علامت
سپارښتنه	څۀ کار چا ته سپارل (خو چې زور پرې راؤړے شوے وي)
پرېکړه	فېصله
سِره بیزه	دا هم د یوې سِرې بیزې/چېلۍ قېصه ده، چې کوچنیو ته کیږي
چتے پتے د نانې ګنګنتی	CHATHEY PATHEY DA NAANI GANGANATHEY د کوچنیوالې د وختونو یوه قېصه، چې کورونو کښې کوچنیو ته کیږي.
ملازه	د چا ناز وړل
سپکل	سائیکل
وګړے	انسان / فرد
مېرمن	ښځه / کورودانه / تورسرې
تړون	رشته / ربط / خپلوي
ټولنه	معاشره
زوږ	شور / ګڼ غوږونه / اوچت غږ
دړې	ځلور سېره/ پنځۀ کیلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضیحات

پېرزو — په چا سود کول

سْتنوسْتر — داسې ملاسته چې ځوک نېغ پراته وي

ناېګڼه — دائي / په اجرت خدمت کوونکې ښځه

کهول — نسل

اړم — بوخت / مشغول

چیرړۍ — کېړې / رښت

اوبهٔ ډب شوې — اوبهٔ يؤ ژور ځاے کښې راغونډېدل

ځاښتي مال — د نمر ختلو نه وروستو وخت / اشراق

امبولنس — اېمبولېنس / روغنتون ته د ناروغو د وړلو ځانګړې لارۍ

کلي ورکول — واړهٔ خپلو کښې دونې وائي اؤ چې يؤ له نهٔ ورځي، نو هغه بل نه د دونې ځواب اخستلو د پاره کلي ؤغواړي اؤ هغه ورته بيا وائي، چې پلانکي کلي خْوره!/پلانکي کلي واخله!

د نمر سترګه داغل — پخوا وهم باندې اړانه دا يوه عقيده وه، چې کهٔ بارانونه به نهٔ ؤدرېدل، نو د اور يؤ لرګے به واخستے شو اؤ انګڼ کښې د اوبو وړوکي غوندې ډنډ کښې به چې څنګه د نمر سترګه ښکاره کېدله، دغه لرګے کېښودےشو، دې ته به د نمر سترګه داغل وئېلے کېدل اؤ دا باور به ورسره تړلےشوے ؤ، چې ژړۍ به ؤدرېږي

پېنځه خيرې کول — لکه څنګه چې به پېنځه پاڅترېدل د مېلمه د راتګ پېلام ؤ، دغسې به چې کله ژړۍ اوږده شوه، نو ناوک ته به ملګرو وئېل، چې خپله پېنځه ؤشلوي/خيرې کړي اؤ دې سره به ئې هم د نمر سترګه داغلو باور تړلے ؤ (کله کله به ئې کار هم ؤکړو)

درې درې! د وريځ... — دا دلته د قېصې د خوند د پاره ليکلي شوي دي. دا ډول هېڅ باور پکار نهٔ دے. مونږ باران ورېدل اؤ ؤدرېدل د ماحولياتي اؤ موسمي اثراتو نتيجه ګڼو

کانديد — اميدوار / Candidate

نينګانې — د لرګي څلور داسې ډکي به واخستلے شول، چې دوه اړخونه به ئې هوار وو اؤ دوه اړخونه به ئې موړه. دا څلور واړه به په يؤ لاس کښې ؤ نيولےشول اؤ بيځي داسې کرښې به راکښلې شوې وې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

څنګه چې د زمري لوبې د پاره په خاؤره راکښلې کيږي، دا ځلور ډکي به د دغه کرښو منځ کښې ؤغورځولې شول. که ځلور واړه هوار مخونه به بره راغلل، نو دې ته به ئې ځلور لوښتې وئېل، که ځلور واړه مورې به بره شوې، نو دې ته به ئې نهه نينګانې وئېل، که دوه به پاځتر شوې اؤ دوه سمې، نو دې ته به ئې دوه ګوتې وئېل اؤ که درې به پاځتر شوې اؤ يوه سمه، نو دې ته به ئې څپق وئېلو. (پاځتر= موړه ښکته راتلل). لوښت، دوه ګوتې اؤ څپق ښکاره دي، خو نينګانې به داسې ؤ، چې مسواکه ګوته اؤ متهه ګوته به ئې ؤغځول (څنګه چې لوښت د پاره قچه ګوته اؤ مسواکه ګوته غځيږي) اؤ هغې سره به ئې د ځلورګوتيز لاره وهله. څوک چې به زر ؤرسېدلو، هغه به بريالےشو. دې کښې دوه دوه ملګري وي. ادې ته کړانچه هم وئيلې شي

ميرګاتې — ميرګاتې د جينکو لوبه ده. ځلور واړهٔ کانې اؤ يؤ تهوپ وهونکے پنډوس پکښې پکارولے کيږي. د دې هم خپل پړاوونه وي (ايکي، دوکي، ايشارت.....) يؤ لاس په زمکه داسې اينبودلے کيږي، چې د متې ګوتې سر اؤ د شاغوتې ګوتې (منځ) په زمکه پروت وي اؤ مسواکه ګوته په شاغوتې ګوته اچولې شوې وي. په بل لاس پنډوس بره ويشتلے کيږي اؤ د هغهٔ تهوپ سره د لوبې تر مخه کانې د بل لاس ګوتو نه روغه شوې کوته کښې ننيستلې کيږي. که پنډوس دوېم تهوپ ؤوهي، نو د لوبغاړې دغه پېر ؤسوزي

پټپټونې — پټپټونې کښې يؤ دواړه سترګو ته څنګل نيولے د دېوال چنې ته يا ؤنې ته مخ کړې اؤ نور ترې بېلو بېلو ځايونو کښې پټ شي. پټېدونکې چې کله ؤګنې، چې اوس دېوال يا ؤنې ته شا کړے هغوې موندلے نهٔ شي، نو "اپې" غږ ؤکړي. دا وريسې ورشي. که څوک د وختنه ځان دغه ځاے ته ؤرسوي، نو هغه بريالے شي اؤ چې کوم ګېر شي، نو هغهٔ ته "چوپ شوے" وائي اؤ بيا هغه غل شي، دېوال يا ؤنې ته شا کړي.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضيحات

چپاتۍ	چپاتۍ داسې وي، چې د لاس دوه ګوتې (مسواکه او شاغوتۍ) غبرګې کړې شي او لېچه پرې ؤوهلې شي. دغه چپاتۍ په شمېر ورکولې شي
کونتره	کونتره داسې وي، چې خولۍ/ټوپۍ واخستلې شي. هغه لړه اوچته ؤويشتلې شي او د دغه خولۍ لاس ته راتللو پورې د غل سر له ځپېړه ورکړې شي
ډينګان	د غل تلې کښې به کوتوال د خپل لاس ځنګل کېښودله، پنځهٔ واړه ګوتې به ئې يؤ ځاے کړې، او د دغه ګوتو په نېغو شوؤ سرونو به ئې د غل د ځنګل او مټ منځ کښې ټک ورکړو.
شلغاتي	واړهٔ دوه ډلې شي. هره يوه ډله د خپل مشر سره ؤځي او په دېوالونو او بليو باندې وړې وړې کرښې د بلې ډلې نه پټې راکاږي. دغه وړو وړو کرښو ته شلغاتي/شلغلاتي وئيلې کيږي. يوه ډله خپلو ملګرو سره غوبړ شوه او بلې ډلې له به ئې د شلغاتو د شمېر بلنه ورکړه. داسې به دواړو ډلو پېر په پېر د يؤ بل شلغاتي ؤشمېرل او ډېر شلغاتي راکښونکې ډله به بريالۍ شوه
کوډګۍ	دا خو به وړې وړې خاؤرينې کوډګۍ خاؤرو يا ختېو نه روغې شوې. واړهٔ هلکان به سرې شول او وړې جلکۍ به بنځې شوې او دوي به دغه د کور د خپل مور پلار د ژوند پېښې کولې. دا په يؤ ډول د راتلونکي ژوند د کورمې روزنې د پاره عملي ښوونځاے ؤ.
د ګوډا ګوډۍ وادهٔ	دا لوبه به وړو جينکو کوله. نېنځکه به کلابوځي ته ودېدله او دا هم د راتلونکي ژوند د پاره زده کړه وه.
لالښنده	سترے او خواشين
د اپيمانو باغ	وائي چې څو اپيميان وو. يؤ اپيمي پکښې ؤوې، چې دې مخامخ ډاګه کښې د شلتالانو باغ کرو. يؤ اپيمي ؤوې، چې هسې نۀ بيا ترې د ګلي کاکا ځوے شلتالان شوکوي. بل ؤوې، چې ګلي پکښې مونږ سره ګوډ کړے دے، چې ځوے به ئې شلتالان شوکوي. درېم راؤدانګل او ؤ ئې وې، زاره دې پکښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمونږ شنه شي اؤ شلتالان دي د ګلي ځوے شوکوي. راځئ چې ؤ ئې ډبوو. دوي ورغلل اؤ د ګلي ځوے ئې ؤوهۀ.

اړنګ دوړنګ	دا هم يوه لوبه وه، چې پير، باچا، وزير اؤ غل به پکښې مېرلي کېدل. د (اکويکوسرسيندکو) غوندې د دې هم يؤ منتر/وېنا وه، چې هغه به داسې وه[اړنګ - دوړنګ - سپارا - اتهنګ - انار - بګور - پير - وزير - باچا]
بدک	ښځونک / هېجړا
مېرابان	ګُرو (د يؤ ځپر لاندې اوسېدونکي بدکان ځان له يؤ مېرابان ؤټاکي. مېرابان د دغه ښځونکو پاملرنه اؤ ساتنه پخپل سر واخلي. ښځونک د خپل مېرابان سره د خپل مور پلار نه زياته مينه کوي) د دې مينې يؤ مخ داسې ښکاري، چې خپل مور پلار دغه ښځونکو نه ځنډه ؤکړي، خو مېرابان ئې خپل کړي.
ګرځؤنه	چوک
سپيناوے	وضاحت
ارزښت	قيمت / قدر
ايرزړے	د وېرېدونکي زړۀ ځښتن
سؤ اؤ سور کښې	سؤ کښې: ځۀ ګټې ته ډېره ساه راښکل سور کښې: په ځۀ ګټه د زړۀ سود کېدل
ځاندره	بدن
مېرګي	مېرګي چې انګريزۍ کښې ورته Epilepsy وئېلې شي، يؤ داسې رنځ دے، چې په دې کښې د رنځور ککرۍ کښې يؤ رګ ؤنخښلي اؤ دغه رګ نخښتلو سره د هغه اعصابي نظام په ځاے ؤدرېږي. دغه رنځور خپل ځان اؤ خپل زور باندې نه پوهېږي. د دغه رنځ نه اوس د ژغورنې لارې راوتلې دي.
تهون شوے	نشه کښې خپل توان اؤ توازن بېلونکے
ځرک	نخښه / پېلام
ترېدلي	وېرېدلي
پېژند	شناختي کارډ / Identity Card
ناوياته	زړۀ ته ډېر نژدې / اکلوتا

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضیحات

ساپوهنه	نفسیات
جیڅ	جام/د اوبو څښکلو لوښے/ څینګړے
رغوے	د لاس تلے
لیړي! دوه دې خړي	دا هم یوه لوبه ده. دا لوبه راتلونکي کښې هم په خسنې پرېکړې ته یوه وده ورکوي. دې لوبه کښې دوه ډلې وي. د یوې ډلې نه یؤ ملګرے د خپل سر شا ته دواړه لاسونه پټ کړي اؤ د ښي لاس د ګوتو نه یوه نخښه روغه کړي اؤ هم په دغه وخت دۀ ته مخامخ ولاړ د دوېمې ډلې یؤ ملګرے هم خپلې شا ته نیولي لاس نه یوه نخښه روغه کړي. د منځګړي په غږ (لیړي: دواړه ډلو غړي چمتو شي اؤ دوه دې خړي: سره خپلې نخښې راؤپلي) د دواړه ډلو دغه ملګري خپل لاسونه ښکاره کړي. د تکړه پېلام لرونکې ډله بریالۍ شي (نخښې داسې وي: د لاس متړه ګوته نېغه نیولې اؤ نورې ګوتې راغونډ ساتل د ټوپک، نورې څلور ګوتې راغونډول اؤ مسواکه ګوته نېغ نیول د غشي اؤ نورې درې ګوتې راغونډ ساتل اؤ مسواکه اؤ شاغوتۍ ګوته نېغ نیول د قېنچۍ پېلام وي) غشي نه قېنچي اؤ قېنچۍ نه ټوپک تکړه وي اؤ ټوپک نه غشے تکړه وي
څپوټکے	د رښت څلور ګوټیزه ټوټه / دسترخوان
چرچقې	پرقې / خوشالي څرګندول
برونه	هغه ورۀ چې تنور کښې ډوډۍ پخولو وخت کښې په پېړه دوړولې شي
ګا-ما-پا-دا	دا بهیرمې راګ دے. چې لوګري ساز د پاره غږولے شوے دے
لے	د ساز اهنګ ته وائي
تاپ	د دوکړۍ اهنګ
پاړرېژ	خزان
کلے ورکول	دا به دونه وئېلو کښې وئیلي کېدل، چې کله به یؤ دونه باندې نۀ پوهېدلو، نو بل به ترې څواب اخستلو د پاره ؤوې، چې پلانکے کله واخله/خوره
ویرندک	ډېر وېرېدونکے

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضیحات

موندۍ جرړه / ځېله

تور زړۀ بدنیت

پړخمن چې کلک نۀ وي/ خپلو روایتونو اؤ کلتور نه په شا تلونکے

مهاجر خپل زېږون سیمه پرېښودل اؤ بلې سیمې کښې مېشته کېدونکے (دلته دا اصطلاح د هند هغه مهاجرو د پاره پکارولې شوې ده، کوم چې هند نه راغلي وو اؤ کراچۍ کښې مېشته شوي دي. زمونږ په اند دغه اوس مهاجر نۀ پاکستاني دي. په کراچۍ کښې د دوي زیاتره تریخوالے د پښتنو سره وي اؤ د دې په شا هغه پلیت سیاست دے، کوم چې پاکستان کښې د پښتون قام ټیټ ساتلو د پاره خپل کړے شوے دے. لکه کراچۍ کښې چې په لکونو پښتانۀ اوسیږي اؤ هغوي ته د کراچۍ د پېژند نۀ ورکولې کیږي. باید ټول قامونه یؤ بل ته درناوے ؤلري. له بده مرغه مهاجر بللے کېدونکي هم د دغه پلیت سیاست کوونکو مُلاتړ کوي.

چیره کېدل د هغه ښځونک د پاره کوم چې خپل د سړي زور اوبۀ کول غواړي، و هغې د پاره په زړو وختونو کښې دغه لاره خپله کېدله (لکه څنګه چې قېصه کښې مېرابان پوسجیرشا چیره کړي). دې نه پرته د سړي د ښځونک کولو نورې لارې هم شته. د ببلګې په توګه په سوتلۍ باندې غېږ/خوټه دومره کلک تړل چې پټې ورله چیرۍ کړي. دغسې ځانګړې پونۍ هم دي، چې هغه په سړي ؤخوړلې شي، نو د هغه بیا نۀ لکیږي اؤ نۀ د وړو د زېږولو توان لري.

بُوکه کېدل د دواړو لاسونو څنګلونه اؤ د پښو کونډۍ په زمکه ایښودلو ته وائي. جنسي توګه باندې د یؤ غاړه ایښودونکي ټیټېدلو ته هم وائي.

پوهنتون یونیورسټۍ (د زده کړې ټولو نه لوي ځاے)

هېواد وطن / خاؤره

اکسلاټر اېکسلرېټر (accelerator)

ایاتولا حیات الله (د لیکوال نوم دے. د پښتو ژبې وئېندود (لهجه)

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښې ليکلې شوې)

زيړه سارِي زيړ رنګ ساړهي (اغوستن چې هندوانې ښځې ئې اغوندي اؤ دغه سيمو کښې پاتې شوې مسلمانې تورسرې ئې هم د کلتور په برخه کېدلو اغوندي)

کشکړپ ښکالو/ د خوځښت غړيز پېلام

شيوا په هندو مذهب کښې دا نوم "اردهنارېشوارا" (آرْدَنَارېشوارا) وئېلې کيږي. د دهٔ د ځاندرې ښې اړخ د سړي اؤ کين اړخ د ښځو غوندې وي. "ويد" کښې د وګړي درې خويونه وړاندې شوي دي اؤ په "پُرنونو" کښې د موسيقۍ اؤ نڅا درې اړخونو کښې يؤ "اپسرا" (ښځه)، يؤ "ګندروا" (سړے) اؤ يؤ "کېنار" (منځګړے) دے. دغسې په "کاماسترا" کښې هم په دې لړ کښې خبرې شوي دي اؤ دې کښې "پوم پْرکْتري" (سړي)، "سْتَري پْرکْتري" (ښځې) اؤ "تيريتيا پْرکْتري" (منځګړي/ ښځونک) د پاره پکارولې شوې دے

مشرتابه مشري (د کور/جوړښت/ټولنې واکونه لاس کښې اخستل)

بريد حمله کول

ډبوسکۍ پېړه/ مونږ زياتره هغه چا د پاره ډبوسکۍ/ ډبوسکےنوم پکارووْ، چې هغه پېړ اؤ پوست وي اؤ بيا په ځانګړې توګه چې غمبوري ئې غټ وي

خوړده خوړده خو ځانګړې خبره هغه وخت شي، کله چې څهٔ مالګه يا بل څهٔ د زيارت يا داسې بل مخؤريز ځاے نه واخستلے شي/د خوړلو توکے

کنډم نيمګړے / نيمه خوا

په ګېډۍ لؤ د غنمو رېبلو کښې داسې ؤشي، چې کهٔ کروندګر يا بل يؤ وګړے په پردي کښت کښې لؤ کوي، نو هغهٔ د پاره شمېر ؤټاکلے شي. په شمېر د زياتې ګېډۍ بوس اؤ دانې د لؤ کوونکي وي

پچموزه ټوقه/ملنډه/ چا ته سپک کتل

شونډه شْنه کېدل د ځلميتوب په پؤړۍ پښه ايښودل / بريت ټوکېدل

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضیحات

پنګه — خزانه / توښه

اغوستن — لباس / جامې / ګنډلې رښت

عدوالرحمان — دا نوم دې قېصه کښې د دولامُلا لخوا مولانا عبدالرحمان د پاره پکارولے شوے دے. "عدو" دښمن ته وائي. يؤ مُلا پورې تړلې نۀ ده، هر څوک چې د چا نه کرکه کوي، نو هغه ئې د سپکاوي هڅه کوي، خو داسې سپکاوي نه څنډه باید ؤشي، کوم چې د يؤ وګړي زړۀ توروي

تماس — اړيکه / رابطه

روزنه — پالنه / پرورش

ګرځنده — موبائيل فون

(د ګرځنده) تنۍ — د ګرځنده (موبائيل) بټنې

بجازي — نا ګنډلي ټوکي خرڅوونکے

توغ — درې ګوټيز بيرغ

رنځپوه — طبيب / ډاکټر / روغتياپال

شتون — وجود (لرل) / پېژندګلو

توپير — فرق

سينګلے — جيځ / جام / د اوبو څښکلو لوښے

ډولځاے — چاپ / د زلف تراش ځاے

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کردارونو نومونه (وئېندود)

قمرو	QAMRO
ښکلې	KHKOLEY
ناموس خان	NAAMOOS KHAN
میرګاټې	MEERGAATEY
مابتۍ	MAABATAI
قدوس خان	QADOOS KHAN
پانوس خان	PAANOOS KHAN
فردوس خان	FIRDOS KHAN
بلقيس	BALQEES
ګلۍ	GOLAI
نمېرګل	NAMEYR GUL
خوبانه	KHOOBAANA
جالوس خان	JAALOOS KHAN
چغمټ	CHAGHMAT
پېغله	PEGHLA
مړخپنه	MARR SAPANA
مشکۍ	MASHKAI
متهور	MATAWAR
ځاموره ابۍ	ZAAMOORA ABAI
کمیله	KAMEELA
راپوږۍ	RAAPOGAI
موندر	MOONDAR
څمدوره	SAMDOORA
ځیرک خان	ZEERAK KHAN
کاکوان	KAAKWAAN
موسکۍ	MOOSKAI

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضيحات

خړو	KHARROO
پوردلے	PORDALEY
ځيرکو	ZEERKO
پرځند کاکا	PARZAND KAKA
مېترے	METAREY
عبدالرحمان	ABDURRAHMAAN
مونپجره	MOONPAJARA
سېدګلے	SEDGULEY
رامانے	RAAMAANEY
عزت خان	EZAT KHAN
سېدامير کاکا	SEDAAMEER KAKA
ګليشان	GULEESHAAN
ميرزادګۍ	MEERZAADGAI
دولا مُلا	DOOLA MOOLA
جمالے	JAMAALEY
غرباش کاکا	GHARBAASH KAKA
شېرون	SHEROON
بنډارے	BANDAAREY
ګلباچا کاکا	GULBAACHAA KAKA
عبدالسبحان	ABDUSSUBHAAN
ميراجان	MEERAAJAN
شيشړه	SHEESHARRA
نيمکۍ	NEEMAKAI
نکوره	NAKOORA
مدهوبالا	MADOOBAALA
مينه کماري	MEENAA KUMAARI
ثمينه پيرزاده	SAMEENA PEERZAADA
سميتا پاټېل	SAMEETA PAATEL

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضیحات

مېرابان	MERABAAN
مدهوش	MADOSH
مېتر خان	METAR KHAN
بهرام	BAHRAAM
زرکه	ZARKA
سمیتا	SAMEETA
تاجو	TAAJO
ګل پرداز خان	GULPARDAAZ KHAN
ګل پري	GUL PARI
میرلوس	MEERLOS
شېمین	SHEMEEN
روښني	ROSHNI
راني	RAANI
سرود خان	SAROOD KHAN
پوسجېرشا	POSJEERSHAA
هني	HONEY
آرا	AARA
کوشیلیا	KOSHELYA
منیربابا	MANEER BABA
پوجون بابا	POJOON BABA
کوستان استاذ	KOSTAAN OSTAAZ
تازه نور بابا	TAAZANOOR BABA
پایودین بابا	PAAYODEEN BABA
شکور استاذ	SHAKOOR OSTAAZ
سابق صېب	SAABIQ SEB
سېدولي بابا	SEBWALI BABA
صلاح الدین کاکا	SLAAHODEEN KAKA
عزیز کاکا	AZIZ KAKA

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضیحات

هېلن	HELAN
نېنا	NENAA
نېمت	NEMAT
تېکارا	TEKAARAA
پېدرګل	PEDAR GUL
تېنتيس جان	TENTEES JAAN
اياتولا	AYATOLLA
باجوړ خان	BAAJAWARR KHAN
ګولې	GOLEY
پېروشا	PEROSHA
جامنور	JAAMNOOR
زېب النساء	ZEBUNNISAA
نيمشور خان	NEMSHOR KHAN
سماره	SAMAARA

(c) ketabton.com: The Digital Library

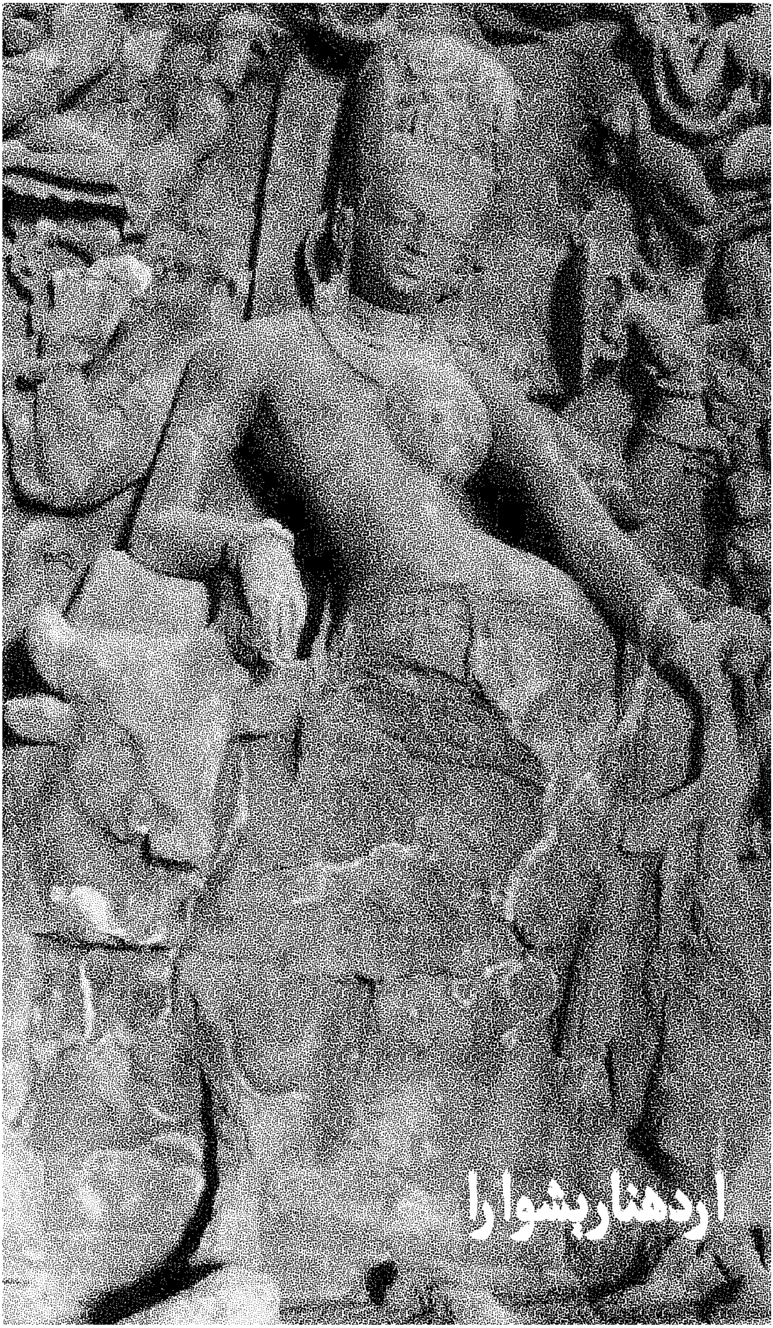

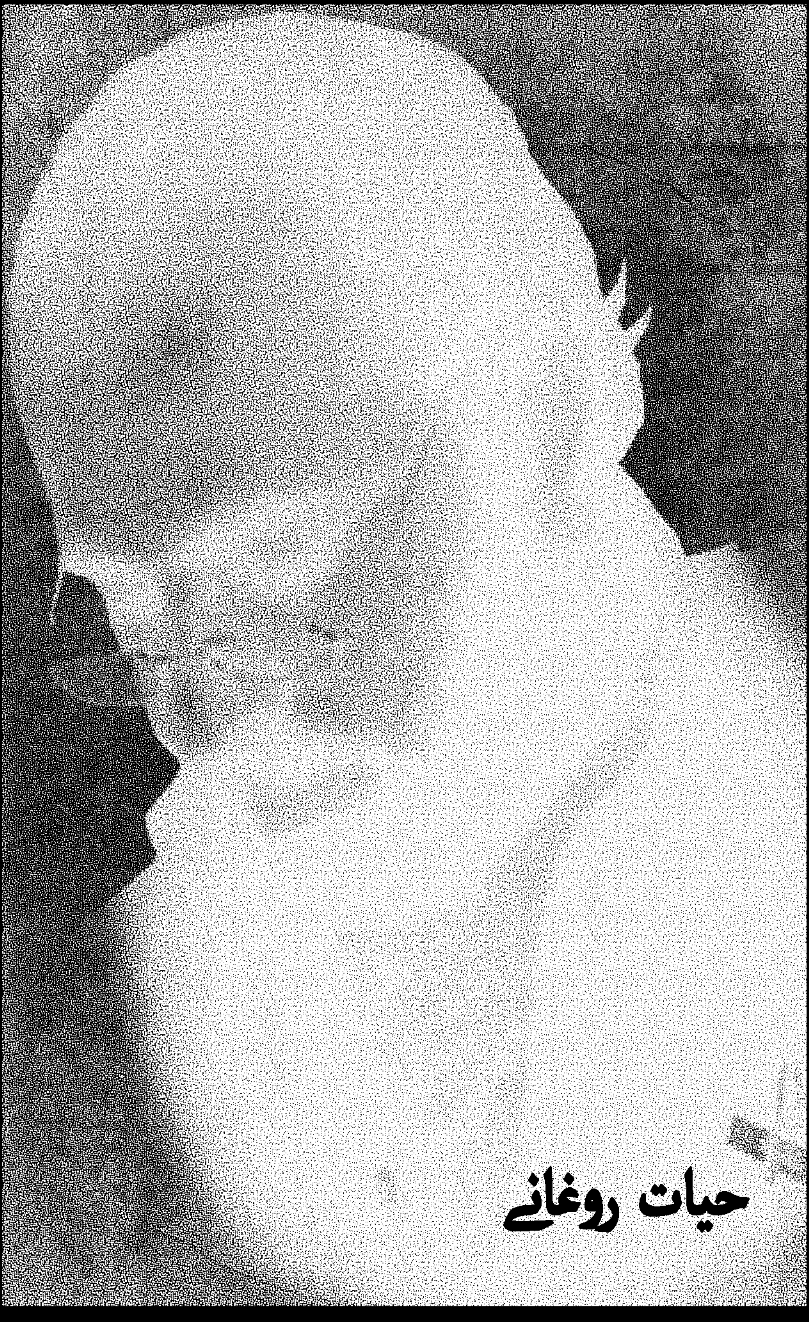

حیات روغانی

(c) ketabton.com: The Digital Library

Hayat Roghani must be shut up with his "Waahiyaat" considered writings at once, because he has committed to born a lot before his time and now bringing some nonsense things from future to our times. The best solution I see for a compromised prosperity is to freeze all his creations and then melt it at appropriate time".

Ali Baba

هره ښځه اؤ هر سړي کښې دننه يؤ نښځك پټ دی. دغه نښځك د وېرې نه زېږيږي.
زما درشل له وېره راغله. ما نه د ژوند مينه تروږل غواړي..... زما هيلې نه هڅه شوکول غواړي..... ما په انا د کرکې وينزه کوي. خو زهٔ نهٔ وېرېږم.

زهٔ مينه د کرکې نه بريالی کنم.....

زهٔ هيله د انديښنې نه زوروره کنم.....

زهٔ به مرم. خو وياړېږم به. زما جنازه کښې به ډېر اولس وي. زما خپل به زما په مړي ژاړي. زما مور اؤ پلار به هغه ډولی ته لاره کښې هرکلي د پاره ولاړ وي. کومه ډولی کښې چې به نيازبينې پرښتې زما ساه وړي اؤ حورې اؤ غلمان به جنجيان وي.

http://www.facebook/roghanivision

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library